

БРАЙЪН ПЕРО

ПАЗИТЕЛЯ НА МАСКИТЕ

Част 1 от „Амос Дарагон“

Превод от френски: Анета Илиева Тошева, 2005

chitanka.info

ПРОЛОГ

В най-древните предания на този свят се разказва историята на маските на силата. Тези маски с неограничена стойност, които криели свещената магия на природните стихии, били поверявани на хора, притежаващи голяма сила и остроумие. Маските били четири — на Земята, на Въздуха, на Огъня и на Водата, а освен тях имало и шестнадесет камъка на силата, които подхранвали маските с голяма магическа мощ. Във вечната борба между Доброто и Злото, между Деня и Нощта, между Боговете на Положителните и на Отрицателните Светове, тези избраници били натоварени с мисията да възстановят равновесието на силите.

Амос Дарагон, син на Урбан и Фрила Дарагон, бил избран за тази мисия. Още от раждането му неговата съдба била известна на Бялата дама и вписана със златни букви във великата история на героите на всички времена. Върховната богиня на света търпеливо очаквала деня, в който да разкрие тайната...

1

ЗАЛИВЪТ С ПЕЩЕРИТЕ

Кралство Омен беше прелестно земно кътче. Там имаше едно градче със спретнати улици, над които мрачен замък извисяваше каменна снага. Високи планини с винаги заснежени върхове обграждаха градчето. Широка и дълга река, която водеше началото си от вечните снегове, се спускаше буйно по склона и се разливаше в долината, преминавайки в центъра на града.

В Омен имаше малък рибарски пристан, който приютяваше паянтови лодки и корабчета, боядисани в ярки цветове. Когато тишината на нощта се спускаше върху рибния пазар, жителите на градчето потъваха в сън под плисъка на морските вълни. Всяка сутрин десетки рибари поемаха по реката с вдигнати триъгълни платна на дървените си корабчета, за да хвърлят въдици и мрежи в заливчето.

Улиците на Омен бяха настлани с утъпкана пръст. По тях човек можеше да се разхожда само пеш или яхнал магаре. Всички обитатели бяха бедни, с изключение на местния владетел Едонф, който живееше в замъка. Той бе господарят на това райско кътче и задължаваше всяко семейство да му плаща огромен налог за управлението на кралството. Всеки месец по пълнолуние личната стража на владетеля слизаше в града, за да събере парите за данъците.

Ако някой гражданин не можеше да си плати, незабавно го затваряха в една метална клетка и го излагаха на показ в центъра на пазара. Без храна и вода, понасяйки студ, жега и ухапванията на комарите, клетникът можеше да престои така много дни, даже седмици. Жителите знаеха, че пребиваването в клетката често завършваше със смъртта на затворника. Затова се стараеха най-добросъвестно да плащат задълженията си към своя владетел.

Едонф беше едър като слон. С изпъкналите си очи, голяма уста и пъпчива, винаги мазна кожа той удивително приличаше на една от

онези гигантски жаби, които веднъж в годината, през пролетта, нахлуваха откъм морето в пристанището на Омен. Освен че беше ужасно грозен, Едонф, както казваха, имаше мозък колкото на попова лъжичка. По-възрастните разказваха на децата край огнището за невероятната глупост на техния господар. Тези истории, които времето разкрасяваше, а сладкодумните разказвачи преиначаваха, доставяха истинско удоволствие на малки и големи.

Така например всеки в Омен знаеше случката с Як Трубадура, който, пристигайки в града, за да изнася представления с акробатската си трупа, се представил пред Едонф за прочут лечител. В продължение близо на месец Як карал господаря да яде овчи барабонки в захарна обвивка, уж да излекува отслабващата му памет. Говореха, че оттогава Едонф напълно възвърнал тази своя способност и никога не забравил мнимия доктор, а още по-малко вкуса на барабонките. Затова старите разказвачи на приказки в Омен повтаряха на хлапетата, че който забравя да слуша родителите си, един ден ще опита лекарството на Як. След като чуеха историята, местните дечурлига придобиваха превъзходна памет.

* * *

Тъкмо в това кралство за първи път бе отворил очи Амос Дарагон. Майка му и баща му бяха занаятчии, които дълги години пътешествали от страна в страна в търсене на най-прекрасното кътче, в което да се установят завинаги. Когато открили това приказно кралство, решили да заживеят в него и били сигурни, че ще останат тук до края на дните си.

Ала тези добри хора допуснали сериозна грешка, защото построили малка колиба на самия край на гората, недалеч от града, точно върху земята на владетеля Едонф, и то без негово разрешение. Щом научил това, той тутакси изпратил стражите си със заповед да затворят двамата в металната клетка и да изгорят къщата им. За да откупи живота си и дърветата, които бил отсякъл за стените на къщичката, Урбан Дарагон предложил на господаря да му работи даром и така да изплати дълга си. Едонф приел. Дванадесет години

бяха минали от онзи злокобен ден, а бащата на Амос продължаваше да изплаща с пот на челото някогашната си грешка.

След цялото това време, прекарано в служба на владетеля, Урбан будеше съжаление с вида си. Той бе отслабнал много и видимо чезнеше. Едонф се отнасяше с него като с роб и го тормозеше все повече и повече. Последните няколко години бяха особено мъчителни за Урбан, защото господарят бе започнал да го налага с пръчка, за да го принуди да работи по-бързо. Владетелят на Омен изпитваше истинска наслада да го бие, а Урбан, пленник на дълга си, нямаше друг избор, освен да приеме тираничното му господство. Всеки ден бащата на Амос се прибираше у дома с наведена глава и тежко отпуснати ръце. И понеже нямаше достатъчно пари, за да избяга от кралството, нито достатъчно сила да се опълчи на Едонф и да се освободи от тиранията му, всяка сутрин Урбан напускаше домашното огнище, потънал в сълзи, а вечер се завръщаше, потънал в кръв.

Разбира се, семейство Дарагон беше най-бедното в града, а колибката им — най-малката от всички. Стените бяха направени от грубо одялани трупи, наредени едни върху други. За да запази топлината в дома, Урбан Дарагон бе запълнил с торф и слама малките пролуки, образувани от неравностите на гредите. Сламеният покрив не пропускаше никаква влага, а голямата каменна камина, огромна за размерите на жилището, беше като че ли единственият стабилен елемент в цялата постройка. Малка градинка с цъфнали цветя, до която слънцето трудно си провираше път заради огромните дървета наоколо, и една миниатюрна постройка, която смътно приличаше на хамбар, допълваха околния пейзаж.

Самата къща беше съвсем мъничка. Една дървена маса, три стола и двуетажно легло бяха единствените мебели. Камината заемаше почти цялата източна стена. Над огъня винаги имаше провесено на кука котле. Животът за семейство Дарагон беше непрестанна борба с жегата или студа, но също така и с глада и мизерията.

Принуден от най-ранна възраст да се справя с трудностите, Амос притежаваше многобройни таланти. Ловуваше фазани и диви зайци в гората, ловеше риба в реката и събираше миди и скариди по океанския бряг. Благодарение на него семейството успяваше да свърже двата края, макар в някои дни трапезата им да оставаше полупразна.

С времето Амос си бе изработил почти непогрешима техника за залавяне на хвъркат дивеч. На върха на дълга тояга с раздвоен край той провесваше въженце с примка. Само да зърнеше някоя яребица, и се насочваше към плячката отдалече, като полека приближаваше върха на пръчката към птицата. Безшумно нахлузваше примката около врата ѝ и дръпваше въженцето. Често така осигуряваше вечерята на семейството.

Момчето се бе научило да се вслушва в гласа на природата, да се слива с папратите и да ходи из гората с безшумни стъпки. Познаваше дърветата, най-богатите находища на диви плодове, а на дванадесетгодишна възраст разпознаваше следите на всички горски животни. Понякога, през студените сезони, дори успяваше да открие трюфели — онези вкусни гъби, които растат под земята при корените на дъбовете. Гората вече не криеше никакви тайни за него.

Ала Амос беше много нещастен. Всеки ден той гледаше как баща му страдаше, а майка му потъваше в отчаяно примирение. Постоянно в недоимък, родителите му често се караха. Те бяха затънали до шия в несгодите на ежедневието и дори вече не се надяваха да се измъкнат оттам. Когато бяха по-млади, Урбан и Фрила непрекъснато правеха планове за пътешествия, искайки на всяка цена да съхранят своето щастие и свободата си. Някога искрящите им очи сега отразяваха единствено тъга и умора. Всяка вечер Амос си мечтаеше да спаси родителите си, като им предложи един по-добър живот. Урбан и Фрила бяха твърде бедни, за да си позволят да го пратят на училище, затова момчето си мечтаеше и за един учител, който да му разкрива тайните на света, да отговаря на въпросите му и да му помага при избора на книги. Всяка нощ Амос Дарагон заспиваше с надеждата, че утрешният ден ще му донесе нов живот.

* * *

В една великолепна лятна утрин Амос се запъти към океанския бряг, за да събира миди и ако има късмет, да хване няколко морски рака. Обходи обичайните места, но без особен успех. Слабият улов, който се събираше в едно от двете му дървени ведра, нямаше да нахрани трима души. „Е — каза си той, — засега като че ли изчерпах

всички възможности от тази страна на крайбрежието. Все още е рано и слънцето грее! Ще взема да видя дали няма да открия нещо по-нататък, на оня бряг“.

Отначало Амос мислеше да се отпрати на север към едно място, което твърде слабо познаваше, но внезапно се сети за Залива с пещерите. Той се намираще доста далече на юг и тъй като беше ходил там неведнъж, знаеше, че ако не се помайваше и ускорише крачка на връщане, щеше да се прибере преди да мръкне, както бе обещал на баща си.

Заливът с пещерите беше място, където с течение на времето вълните и приливите бяха разяли скалите и бяха издълбали в тях пещери, езерца и впечатляващи фигури. Амос бе открил това кътче съвсем случайно и винаги се връщаше оттам с голям улов на раци и миди, но отдалечеността му го възпираше да го посещава по-често. Когато двете ведра бяха пълни чак до ръба, пътят към дома не беше много лесна работа.

Като повървя близо два часа, момчето най-после зърна пещерите. Изнемощяло, то се отпусна върху каменистия бряг и започна да съзерцава чудните творения на природата. До настъпването на прилива имаше доста време и огромните скулптури, изваяни от океана, величествено се извисяваха над заливчето като каменни великани. Навсякъде по високия бряг Амос можеше да види зеещите дупки, издълбани от хилядолетните приливи, вълни и бури. Свежият вятър откъм водната шир галеше мургавата кожа на момчето и загорелия му нос. Слънцето вече се беше вдигнало високо в небето.

„А сега, Амос, хайде на работа!“ — каза си то.

Бързо напълни двете ведра с морски раци. На плажа имаше още десетки, изненадани от отлива, които сега се опитваха да се придвижат към солената вода. Докато малкият рибар минаваше пред входа на една скална пещера, по-широка и по-висока от останалите, вниманието му бе привлечено от голям черен гарван, който лежеше мъртъв на брега. Амос вдигна поглед към небето и видя двадесетина такива птици, които кръжаха над залива.

„Сигурно летят в очакване скоро да умре някое животно — помисли си той. — Ще се нахранят с остатъците от трупа. Може би някоя голяма риба или заблуден кит. Този гарван не е имал късмет. Вероятно си е счупил врата върху скалата“.

Като се оглеждаше внимателно наоколо да види агонизиращо животно, Амос зърна малко по-нататък от отбора на пещерата три други гарвана — този път живи. Бяха вперили очи в дъното на пещерата, сякаш се опитваха да различат някакво очертание в „търбуха“ на скалата. Докато Амос се приближаваше към тях, за да си обясни тази мистерия, се чу невероятно силен крясък. Страховитият звук излезе от дъното на пещерата, парализира птиците и те тутакси паднаха мъртви.

Дори Амос се прекатури от силата на звука. Строполи се така, сякаш бе получил силен юмрук в гърдите. Инстинктивно бе закрил ушите си с ръце. Бе паднал на земята, свит на топка, и сърцето му биеше до пръсване. Краката отказваха да му служат. Никога по-рано не бе чувал нещо подобно. Този вик изглеждаше едновременно човешки и животински — като излязъл от неимоверно мощно гърло.

Чаровен женски глас с мелодичен и нежен акцент извади Амос от вцепенението му. Сякаш изведнъж бе зазвъняла лира, скрита дълбоко в пещерата.

— Не се страхувай, младежо, аз не съм враг на човешката раса.

Амос вдигна глава и скочи на крака. Гласът продължи:

— Ела бързо, аз съм в пещерата и те очаквам. Няма да ти сторя зло. Викам, за да прогоня птиците.

Момчето бавно приближи към кухнята в скалата. Жената продължаваше да говори и думите ѝ звучаха в ушите на Амос като симфония от камбанки.

— Не се страхувай. Нямам вяра на птиците, защото ровят навсякъде и са груби. Те са шпиони и твърде много обичат да се хранят с риба, за да им имам доверие. Когато ме видиш, ще разбереш какво искам да кажа. Повтарям ти, че не причинявам зло на човеците. Сега идвай бързо, момче, защото времето ми изтича.

Амос навлезе в мрака и пипнешком се отправи към мястото, откъдето идваше гласът, а това беше най-тъмното място в пещерата. Внезапно подът и грапавите стени се обляха от мека синя светлина. Проблеснаха малки локви вода. Цялата влага на пещерата заблещука. Беше като в приказка. Всяка капчица блестеше със собствен син нюанс. Светлината заливаше вътрешността на пещерата и на Амос му се струваше, че пристъпва върху подвижна пяна. Гласът продължи:

— Красиво е, нали? Това е светлината на моя народ. При нас всеки може само със силата на желанието си да накара светлината да бликне от солената вода. Обърни се, аз съм тук, съвсем близо до теб.

Амос трябваше да събере цялата си смелост, за да не побегне, когато видя създаването. Пред очите му във водата лежеше съвсем истинска сирена. Дългите ѝ коси бяха с бледия оттенък на слънчевия залез над океана. Имаше добре очертани мускули и беше облечена с броня от черупки, която наподобяваше плетена ризница, каквато носят мъжете воини. Между бронята и кожата на сирената Амос видя нещо, което му заприлича на дреха от водорасли. Ноктите ѝ бяха дълги и остри. Впечатляващата ѝ фигура завършваше с огромна рибя опашка, масивна и широка. До нея лежеше оръжие. Беше тризъбец, изработен вероятно от зъб на нарвал и инкрустиран с бледорозови корали. Сирената каза с усмивка:

— Виждам страх в очите ти. Не се бой. Зная, че съществата от моята раса не се ползват с добра репутация между хората. Според вашите легенди ние, сирените, обичаме да омагьосваме моряците, за да ги завлечем в морските гълбини. Трябва да знаеш, че това не е вярно. Мерените действат по този начин. Тези създания физически приличат на сирени, но са отблъскващо грозни. Мерените използват гласа си, за да омагьосват мъжете и да ги привличат в смъртоносни капани. После разкъсват жертвите си, разграбват плавателните съдове и вдигат бури, където намират гибелта си много кораби, от които те си правят жилища в дълбините на океана.

Докато сирената говореше, Амос забеляза, че в бронята ѝ имаше многобройни прорези. Той я прекъсна:

— Ранена ли сте? Сигурно мога да ви помогна. Позволете ми да отида в гората, знам билките, които ще ви излекуват.

Сирената нежно се усмихна.

— Ти си мил младеж. За беда аз съм осъдена скоро да умра. В битката с мерените пострадах тежко и раната ми е много дълбока. В моята страна, под океанските вълни, от няколко дни бушува война с тези зловредни създания. А сега вземи този бял камък и когато имаш възможност, иди при Гуенфадрил в гората Тарказис. Ще кажеш на кралицата, че нейната приятелка Кривания, принцеса на водите, е мъртва и кралството ѝ е паднало в ръцете на врага. Кажи ѝ също, че аз съм те избрала за Пазител на маските. Тя ще разбере и ще направи

каквото трябва. Закълни ми се в живота си, че ще изпълниш тази мисия.

Без да се замисли нито за миг, Амос даде клетва.

— Бягай веднага. Тичай и си запуши ушите. Една умираща принцеса на водните стихии не напуска този свят тихо и кротко. Хайде, върви! Нека силата на четирите елемента съпътства всяка твоя стъпка! Вземи и тризъбеца, ще ти потрябва.

Момчето бързо напусна пещерата. Тъкмо когато запушваше ушите си с две ръце, дочу глух и злокобен шум. Протяжен напев, пропит със страдание и меланхолия, отекна из целия залив и накара земята под краката му да затрепери. На места се затъркаляха камъни, а после пещерата със сирената се срути с ужасяващ грохот. Когато всичко свърши, над цялата околност се възцари дълбока тишина.

Като се изкачи на върха на високия бряг, с костения тризъбец под мишница и с двете ведра, пълни с морски раци, Амос се обърна, за да хвърли последен поглед на това място. Инстинктивно чувстваше, че никога вече няма да види Залива с пещерите. Пред очите му стотици сирени, подаващи глави над водата, гледаха отдалече гробницата на принцесата. На няколко левги оттам, на път за дома, Амос дочу погребалната песен, понесена от вятъра. Сирените отдаваха последна почит на своята владетелка Кривания.

2

ВЛАДЕТЕЛЯТ ЕДОНФ, СУПАТА ОТ КАМЪНИ И КОНЕТЕ

Амос се прибра вкъщи привечер. За негова изненада там беше Едонф заедно с двама телохранители. Родителите на Амос стояха пред колибата с покорно сведени глави и слушаха ругатните на господаря. Дебелакът, почервенял от гняв, заплашваше да изгори къщата. Той упрекваше семейството, че обработвало земята му без неговото разрешение и безсрамно ловувало в имота му. Освен всичко, притежавало магаре, което било негово. Очевидно животното било откраднато от самия замък.

По този въпрос господарят Едонф никак не се лъжеше. При едно свое кратко нощно посещение в замъка Амос бе отвел животното, за да го избави от тормоза, на който бе подложено. После бе казал на родителите си, че магарето се било загубило в гората и тръгнало след него, та дошло до колибата. Разбира се, не се бе осмелил да признае вината си. Сега Едонф искаше огромна сума, за да забрави тази история, и родителите на Амос, които естествено не можеха да я платят, не знаеха нито какво да кажат, нито какво да направят.

Обхванат от ужас, Амос скришом се промъкна в колибата. Вече не можеше да понася унижението на родителите си. Животът на семейството му трябваше да се промени и именно той трябваше да се погрижи за това. Ако не предприемеше нещо сега, нямаше да го стори никога. Но какво да направи? Как да избяга от това кралство, което за него се бе превърнало в ад? Той се огледа с надеждата да му хрумне някаква идея, някаква хитрост, която веднъж завинаги да му позволи да се разправи с Едонф.

Докато го чакаше да се върне, майка му бе сложила да заври вода в котлето над огнището. Фрила Дарагон възнамеряваше да стотви супа с това, което синът ѝ щеше да донесе. Тогава една мисъл се прокрадна в главата на Амос. Трябваше да заложи всичко на една карта. Като

събра цялата си смелост, той реши да действа. За да не се изгори, момчето уви ръката си в дебел парцал и хвана дръжката на горещото котле. После незабелязано се промъкна в градината, недалече от Едонф и хората му. Сложи съдината на земята, взе една суха пръчка и започна странен ритуал. Танцуваше и удряше стените на котлето с пръчката, като при всеки удар повтаряше:

— Ври, супичке, ври!

Погълнат от гнева си, Едонф не забеляза веднага представлението. Едва на седмия или осмия път, когато се разнесе „ври, супичке, ври!“, владетелят спря да бълва змии и гущери и се загледа в това, което правеше момчето.

— Какви ги вършиш, малък глупако? — попита той.

— Карам водата за вечерята да заври, господарю. Ще си готвим супа с камъни! — отвърна Амос, доста доволен от себе си.

Втрещен, владетелят обърна поглед към родителите на момчето, които само се усмихнаха. Те познаваха находчивостта на сина си и знаеха, че е намислил нещо. Едонф продължи:

— И как така пък може да се сготви супа с камъни?

Амос бе уловил едра риба на въдицата си и нямаше намерение да я изпусне. Хитрината му вървеше по план.

— Много просто, уважаеми господарю. С тази вълшебна пръчка правя така, че водата в котлето да ври, докато стопи камъка. После оставям сместа да изстине и получавам превъзходна каменна крем супа. Родителите ми и аз от години се прехранваме с това.

Едонф избухна в гръмък и груб смях. Повдигна ръкава на ризата си и бързо бръкна във водата, за да провери дали е топла. Когато го прониза парещата болка от горещата течност, лицето му побледня и той дръпна ръката си, като крещеше от болка. Водата наистина бе вряла. С почервеняла като рак ръка, господарят подскачаше на място и проклинаше всички богове. Краката му яростно тъпчеха земята, докато виеше:

— Бързо! Бързо! Студена вода! Бързо! Ледена вода!

Един от телохранителите на Едонф, който тъкмо оглеждаше малкия плевник, се втурна на помощ на господаря си. Без да се колебае нито за миг, той сграбчи ръката му и като мислеше, че така ще облекчи болката, отново му я пхна в котлето. Със сълзи на очи Едонф се развика:

— Пусни ми ръката, идиот с идиот! Пусни ми ръката или ще накарам да те обесят!

Без да разбира защо го ругаят, бедният човек получи наградата си във вид на здрав бой от господаря. С няколко яки ритника той бързо бе запратен в прахта. Родителите на Амос едва сдържахха смеха си. С листа от различни билки момчето направи компрес на владетеля. Изтощен от преживяното, той най-сетне се успокои и вече кротко заяви:

— Искам тази пръчка, която прави водата да завира. Дайте ми тази пръчка и ще ви позволя да обработвате земите, които пожелаете, и да ловувате в моето имение. Оставям ви дори магарето!

Амос си придаде сериозен вид. Сърцето му биеше лудо — толкова се страхуваше, че Едонф може да усети измамата, — но не показва с нищо вълнението си. Сега трябваше умело да проведе пазарлъка.

— За съжаление, господарю, този вълшебен предмет принадлежи на семейството ми от много поколения. Това е най-скъпоценната ни вещ и родителите ми не могат да си позволят да се разделят с нея. Постъпете така, все едно не сте виждали тази пръчка. Изгорете къщата, ние ще отидем да живеем другаде, далече от вашето кралство.

Със сгърчено от болка лице, Едонф се надигна и извади от кесията си десет златни монети.

— Ето какво ти давам за твоята вълшебна пръчка. Ако откажеш тези пари, пак ще взема пръчката и ще заповядам да изгорят колибата ви. Ти избери! Решавай бързо, момче, търпението ми има граници и те уверявам, че те са почти достигнати!

С набедена глава Амос подаде пръчката.

— Да бъде волята ви, господарю, но знайте, че приемам тези пари с болка на сърце. И най-вече не забравяйте, господарю, да танцувате около тенджерата и да повтаряте „ври, супичке, ври!“, та водата да може да кипне.

Едонф хвърли златните монети на земята, сграбчи пръчката и тържествено заяви, преди да яхне коня си:

— Ще го запомня, да не съм глупак!

Стражите, на свой ред, се метнаха на конете и тримата мъже бързо се скриха от поглед. С хитрост момчето бе успяло да спечели

нужните пари, с които да отиде до гората Тарказис, както бе обещало на Кривания, принцесата на водните стихии.

Амос добре знаеше, че владетелят скоро щеше да открие мошеничеството и щеше да се върне, затова намисли друга хитрост. Накара магарето да погълне осем от десетте златни монети, след като ги уви в сено и в разслабителна трева, за да може горкото животно лесно да ги изхвърли. После разказа на родителите си за своите преживелици на брега с пещерите. За да докаже истинността на разказа си, им показа белия камък и тризъбеца, които бе получил от сирената. Урбан и Фрила веднага разбраха колко важна е мисията, която му е била поверена. Горди заради сина си, те го насърчиха да тръгне към гората Тарказис и да занесе посланието на принцесата на водните стихии до кралица Гуенфадрил.

Дванадесет дълги и трудни години бяха минали, откакто семейство Дарагон се бяха заселили в кралството на Едонф, и инстинктът им за оцеляване им подсказваше, че явно тази страна не можеше да им предложи нищо друго, освен нищета и страдания — и бе крайно време да си заминат оттук. И тъй като не притежаваха почти нищо, те бързо стегнаха багажа си за път. Тогава Амос каза на майка си и баща си:

— Идете на поляната в подножието на планината. Аз ще ви настигна и ще доведа коне.

Без да задават въпроси, Урбан и Фрила тръгнаха начаса към мястото на срещата. Натоварени с багаж, те ни най-малко не се обезпокоиха за сина си, когото оставяха назад. Амос беше надарен с удивителен ум и щеше да се защити от злината на Едонф. Момчето не беше вчерашно и можеше да стъкми клопка на не един от враговете си.

Амос търпеливо зачака връщането на господаря. През това време си взе сбогом с гората, която бе свидетел на неговото появяване на белия свят, с малката къщурка и с магарето, с което трябваше да се раздели. Най-сетне, както беше предвидил, Едонф се появи отново с двамата стражи. Владетелят ревеше така, че жилите на шията му щяха да се пръснат:

— Ще ти отрежа главата, мошенико! Ще ти разпоря корема, дребни нещастнико! Ще те сдъвча, червей с червей!

Спокойно и незабелязано от Едонф, Амос отиде до хамбара. Хвана животно за ушите и като го гледаше право в очите, заповяда:

— Магаре, дай ми злато! Дай ми злато!

Господарят и пазачите му отначало влязоха в колибата и я огледаха набързо. После се втурнаха към хамбара, но детският глас ги накара да се сепнат и да спрат.

— Да се приближим тихо — нареди Едонф на телохранилите си, — ще го изненадаме.

Тримата мъже залепиха око до пролуките между дъските и погледнаха в постройката. Видяха момчето, което милваше ушите на магарето и повтаряше неуморно едни и същи думи:

— Дай ми злато! Дай ми злато! Изведнъж магарето вдигна опашка, за да се облекчи. Пред невярващия им взор Амос застана зад животното и извади от екскрементите му, една по една, осем златни монети. Тъкмо в този момент Едонф реши да нахлуе в хамбара:

— Малък негодник! Смяташе, че си ме измамил с фалшивата ти пръчка, която завирала вода? В замъка станах за смях пред целия ми двор. Допреди малко ми се искаше да те убия, но сега имам по-добра идея! Отнемам ти това магаре. Бях чувал, макар да не го вярвах, че някакви вълшебни кокошки снасяли злато. Но сега знам, че някои магарета наистина могат да го правят!

Амос се начумери и иронично отговори:

— Вземете цялото ми богатство, вземете магарето ми и ви пожелавам да го накарате да се втурне в галоп към вашия замък! Така стомахът му ще се повреди и вече няма да ви дава друго, освен изпражнения.

Владетелят прихна доволно:

— Мислиш се за голям умник, червей такъв! Току-що се изпусна да ми дадеш безценно указание, което ще ми спести ужасна грешка! Стражи, изведете това магаре по най-внимателен начин! Ще го отведем бавно до замъка. Да оставим конете тук, ще се върнем за тях по-късно. аз ще вървя след вас, за да съм сигурен, че някоя глупост няма да застраши това безценно съкровище. И ако животното започне да се облекчава по пътя, тъкмо ще събера всички златни монети, които ще изпусне. Колкото до теб, мошенико, запази си осемте жълтици, които, както виждам, още са топли! Заедно с онези десет, които ти дадох за пръчката за връща вода, считай, че съм ти платил достатъчно за това магаре!

Като подсмърчаше, Амос се примоли на Едонф:

— Не, моля ви, добри ми господарю, не ми причинявайте това, върнете ми магарето! То е цялото ни богатство, цялото ни имущество! Убийте ме, но оставете магарето на родителите ми!

Владетелят го повали на земята с ритник и като се наведе над главата му, процеди през зъби:

— Имате си супа с камъни! Нали това е твой специалитет, малък глупак такъв?

Амос видя как Едонф и стражите му се отдалечиха с бавна крачка след скъпоценното животно. Дебелакът пееше и се смееше. Ликуваше от радост.

Гордо с добре изиграното представление, малко по-късно момчето се метна на господарския кон, привърза към него поводите на другите два коня и се отправи към полянката в подножието на планината, където го чакаха майка му и баща му.

Ето как из кралство Омен се разпространи една нова приказна легенда. Старците продължаваха да разказват за Як Трубадура, но децата вече настояваха да чуят разказа за хитрините на Амос Дарагон — това находчиво момче, което един ден заменило най-обикновена пръчка за десет златни монети и едно незабележително магаре за три великолепни коня!

3

БРАТЕЛ ВЕЛИКИ

Родителите на Амос вече бяха чували за гората Тарказис. По време на предишните им странствания преди раждането на Амос до тях бяха достигали различни слухове за това място. Говореше се, че всеки, който се осмели да навлезе в тази гора, никога не се завръща. Много легенди разказваха за страшната магическа сила, която обитаваше тази дъбрава. Урбан Дарагон бе разказал на сина си как веднъж, когато търсел работа в градчето Берион, на пазарския площад се запознал с един много възрастен човек. Старецът отчаяно търсел загубеното си детство. Спирал всички минувачи и им се жалвал:

— Госпожо! Господине! Извинете! Откраднаха ми детството! Така искам да си го върна! Помогнете ми, моля ви... Умолявам ви! Аз съм само на единайсет години! До вчера бях хубаво жизнерадостно дете. Тази сутрин се събудих и детството ми го нямаше. Помогнете ми! Моля ви, помогнете ми!

Някои се смеели, други подминавали странника. Никой не го вземал на сериозно. Урбан Дарагон се приближил до него и го попитал какво му се е случило. Белокосото и белобрадо старче му отговорило:

— Живеех близо до гората Тарказис. Родителите ми имаха сламена колиба досами нея. Баща ми непрекъснато ми повтаряше да не навлизам в това прокълнато място. Вчера сутринта си загубих кучето и тръгнах да го търся. Докато се оглеждах около къщата и по-нататък, дочух лаене откъм гората. Беше то, познавах го как лае, когато се бои от нещо. Хукнах към моя другар, без дори да помисля за предупрежденията на родителите ми. Спомням си, че видях силна светлина. Също като слънчеви петънца, които блестяха между дърветата. После отнякъде се дочу красива и нежна музика и внезапно ми се прищя да танцувам. Танцувах със светлинките, бях щастлив. Бях спокоен и безгрижен. Не знам колко време продължи всичко това, но трябва да съм танцувал доста дълго, защото съм паднал от умора и съм заспал. Когато се събудих, от кучето нямаше и следа. Аз бях с ето тази

дълга бяла брада, косите ми също бяха напълно побелели и пораснали. Всъщност всички косми на тялото ми бяха бели. Обзет от ужас, се втурнах обратно към колибата ни и видях, че я няма. Както и родителите ми. Мястото беше съвсем различно и там, където беше зеленчуковата градина на баща ми, сега минаваше път. С плач извървах този път и дойдох тук, в Берион. Този град е на няколко минути път от Тарказис и все пак не го разпознах. Сякаш изведнъж е пораснал, за една нощ. Не зная какво става с мен, добри ми господине. Аз съм на единайсет години! Тъкмо ми отпразнуваха рождения ден! Уверявам ви, че не съм старец, не съм луд. Моля ви, помогнете ми да си върна детството. Помогнете ми да намеря родителите си, къщата и кучето. Моля ви, господине...

Урбан вярвал на горкия човек, но съзнавал, че не може да стори нищо за него, и продължил по пътя си, развълнуван от чутото.

* * *

Тъй като Берион се намирал далече в северната част на страната, тримата Дарагон потеглиха на път още при изгрев-слънце на следващия ден, след като преспаха на открито на поляната. Бяха готови за това пътуване, което трябваше да продължи цял месец. Разполагаха с три добри коня и десет златни монети. Когато бе настигнал родителите си, Амос бе дал на баща си осем от монетите и той грижливо ги бе прибрал в кесията си. Колкото до останалите две жълтици, момчето вече ги бе пъхнало в обувките си, в случай че хитрината с магарето не излезеше сполучлива. Едонф можеше да се усъмни, докато го гледаше как вади пари от изпразненията на животното, и да схване, че това е измама. Но нали владетелят беше по-глупав и от магарето, семейство Дарагон можеше да предприеме пътешествие, изцяло финансирано от бившия му господар.

Тримата заедно — Амос, Урбан и Фрила — напуснаха кралството Омен, като преминаха през планинската клисура. Следвайки пътя, който водеше на север, те прекосиха равнини и долини, множество бедни селца, зеленеещи гори и китни малки ферми. Преходът беше дълъг и изнурителен за Амос. Той не бе свикнал да язди по цели дни и вечер заспиваше като пребит.

По пътя Урбан Дарагон и жена му бяха накупили всичко необходимо за такова пътешествие. Сега семейството разполагаше с провизии, с една палатка, дебели завивки и газена лампа. Никога по-рано Амос не бе виждал баща си толкова щастлив, а майка си толкова красива. С всеки изминал ден съпрузите Дарагон като че се раждаха отново. Сякаш след продължителен сън през много дълга и мрачна нощ те отново отваряха очи и се събуждаха за живот.

Фрила често сплиташе косите на сина си на дълга плитка. Ръцете ѝ бяха нежни и гальовни. Урбан често се смееше. Дълбокият му смях проникваше в душата на момчето, което за първи път и въпреки умората изпитваше щастие, каквото никога досега не бе познавало.

Амос играеше с баща си, къпеше се в бистрата вода на рекичките и ядеше превъзходни гозби, приготвяни от майка му. Тя бе изработила за него ризница от черна кожа, а баща му бе купил нова обеца, която представляваше вълча глава. Възседнало красивия си кон, момчето изглеждаше като напет юнак. С праметнатия през рамо тризъбец на сирената, със сплетените си дълги коси и кожената ризница то приличаше на млад воин, излязъл от старинна легенда. Въпреки всички разходи, кесията на Урбан все още криеше шест златни монети, което си бе цяло състояние предвид царящата наоколо мизерия.

Вечер край огъня Урбан разказваше на Амос целия си живот, пътешествията и приключенията си. Останал сирак, той рано трябвало да изучи някакъв занаят, за да се прехранва. После поел по широките друмища, за да „покори света“, както обичаше да се шегува заради наивността си. За съжаление познал повече разочарованията, отколкото радостите на скиталческия живот. Но вятърът на промяната дошъл, по думите му, когато срещнал Фрила. Красивата осемнадесетгодишна девойка с дълги черни коси и лешникови очи, която тогава била пастирка, пленила сърцето му. Родителите ѝ я били обещали за жена на другого и се наложило Урбан да я отвлече, за да защити любовта им. В живота на младежа изгряла щастлива звезда и в продължение на осем години Урбан и Фрила живели щастливи и волни, пътували от град на град, от кралство в кралство. След това ги споходило още по-голямо щастие — родил се синът им. Дванадесетте печални години, които бяха последвали в кралството Омен, бяха един горчив опит, който трябваше бързо да забравят.

След двуседмично странстване семейство Дарагон срещна на пътя един рицар. Той носеше широк меч, щит с изображение на слънце и доспехи, които блестяха на дневната светлина като същинско огледало.

— Стой! — провикна се мъжът. — Веднага кажете кои сте — или ще понесете последствията от мълчанието си!

Урбан Дарагон най-любезно се представи и обясни, че със семейството си отива в Берион, в северната част на страната. Двамата с жена му били пътуващи занаятчии, добави той, и решили да попътешестват, след като дълги години живели в кралството Омен, където уменията им били многократно възнаграждавани от владетеля. Това уточнение като че ли успокои рицаря, който кимна утвърдително, защото бе истинска рядкост да срещнеш занаятчии с толкова хубави коне. Разбира се, Урбан се въздържа да изложи истинските причини, които ги водеха в Берион.

— Вярно ли е, че господарят на Омен бил глупав като муле? — запита през смях рицарят.

— Вие обиждате мулетата, като ги сравнявате с господаря Едонф — отвърна Амос. — Тези животни поне са научени здраво да работят. Един-единствен рицар като вас бързо може да завладее всички земи на Омен — толкова армията прилича на господаря Едонф, което ще рече, че е малодушна и мързелива.

— Синът ви има голяма уста, но умее да разпознава силния меч, когато го срещне на пътя — отбеляза рицарят, видимо поласкан от комплимента. — Аз и братята ми търсим магьосници, които се спотайват в онази гора, край пътя. Знаем как изглеждат и че не приличат на вас нито по походка, нито по външен вид. Хайде, вървете си по пътя и знайте, че влизате в кралството на Рицарите на светлината. Нашата столица Брател велики е само на няколко левги^[1] оттук. Когато стигнете градските порти, кажете на стражата, че Бартелеми — така се казвам аз — е наредил да ви допуснат в Брател велики. Побързайте да влезете в града. Падне ли нощта, извън градските стени се случват странни неща. Светлината да ви води! Сбогом, добри хора!

Семейство Дарагон учтиво се сбогува с рицаря и продължи по пътя си към града.

Преди да влязат в столицата, Амос и родителите му минаха през две селца, които бяха съвсем близо едно до друго. Из цялата околност цареше тежка и заплашителна тишина. По улиците, около къщите — навсякъде се виждаха само каменни статуи. Мъже, жени и деца със сгърчени от уплаха лица бяха вкаменени на място. Амос слезе от коня и докосна лицето на един мъж. Беше гладко и твърдо, студено и безжизнено. Това очевидно беше местният ковач. С вдигнат чук в ръка, той сякаш възнамеряваше да удари нещо пред себе си. Брадата, косите и дрехите му бяха от камък. И много други хора изглеждаха така, сякаш са били хванати по време на бягство, и лежаха вцепенени на земята. Кучетата, заели нападателно положение, стояха застинали навеки.

Нещо или някой се беше промъкнал в тези селца и беше омагьосал цялото им население. В изражението на всички тези човешки статуи господстваше едно и също чувство: страх. По лицата на обитателите — малки и големи — се четеше само ужас и паника. Страхът и паниката бяха обхванали всички без изключение. Прасета, кокошки, мулета и котки — всички животни също бяха превърнати в камъни.

Внезапно един голям сив котарак, видимо много стар, се подаде иззад купчина цепеници и бавно тръгна към пътешествениците. С вдигната муцунка, животното като че ли искаше да подуши миризмата на новодошлите. Амос се приближи към него. Взе го на ръце и тутакси забеляза, че котаракът бе сляп. Обяснението се налагаше от само себе си. Тази котка бе единственото живо същество в селото, оцеляло след магията, и беше сляпа. Следователно хората и животните се бяха вкаменили, докато са гледали врага в очите.

Всъщност, ако се вгледаше човек по-внимателно, веднага щеше да види, че враговете са били много повече от един. Пръстта беше набраздена от множество странни следи. Наоколо ясно личаха отпечатъци от триъгълни стъпала, които завършваха с три дълги пръста. Докато разглеждаше отпечатъците, Амос забеляза, че пръстите са свързани с мембрана. Съществата са се придвижвали изправени на два крака и крайниците им бяха ципести като на патиците.

Урбан нареди на сина си да се качи на коня. Това място не му вдъхваше доверие, а слънцето клонеше към залез. Фрила взе със себе

си слепия котарак, който Амос ѝ подаде, и малкото семейство напусна прокълнатото селище, за да продължи към столицата на кралството.

Брател велики беше наистина впечатляващ град. Построен в средата на плодородна долина, той беше опасан с високи и широки стени от сив камък, които го правеха непристъпен за всяка една армия. Около селскостопанските земи се ширеше огромна гора. От високите наблюдателни кули стражите лесно можеха да съзрат вражески отряд на една левга околоръст. Огромните градски порти бяха защитени от внушителна желязна решетка с шипове.

Петима стражи с бляскави доспехи и щитове с изображение на слънце спряха пътниците. Урбан Дарагон им съобщи името си, а също и това на Бартелеми, точно както той го беше посъветвал. Постовите, изглежда, останаха удовлетворени и единият от тях заяви:

— Понеже градската порта е отворена през деня, от съображения за сигурност вдигаме решетката само два пъти на ден — сутрин при изгрев-слънце и вечер при залез. Селяните, които работят из околността, скоро ще се приберат. Значи можете да влезете в града заедно с тях. Слънцето скоро ще залезе и най-много до час всички ще са се върнали. Няма да чакате дълго. Починете си. Имаме храна и вода. Идете да си вземете, храната е ето там, върху големия камък. Добре дошли в Брател велики, странници! И нека светлината да ви води!

Признателните пътешественици благодариха на стражата и се запътиха към големия камък. Амос си взе ябълка и няколко кестена и седна до решетката, за да вижда града. Той беше доста оживен, хората бързо щъкаха насам-натам, по улиците патрулираха рицари. Сякаш жителите се готвеха за битка. На площада, недалече от градските порти, през които семейство Дарагон скоро щеше да премине, се издигаше слаб дим от пепелищата на голям огън. Амос попита един от постовите защо са палили голям огън през деня. Войникът се усмихна и каза:

— Тази сутрин изгорихме една магьосница. Докато си идвал насам, трябва да си видял какво се е случило в някои села наоколо, нали? Е, нашият господар Йон Пречистващия смята, че става дума за магьосническо заклинание. Нашите хора надничат под всяко клонче в гората, за да открият виновника. Всеки, който прави магии по какъвто и да е начин, се озовава на кладата и се изгаря жив. През последната

седмица изгорихме седмица, между които и една двойка човеко-животни.

Амос попита какво е това човеко-животно. Никога не беше чувал тази дума.

— Това са човешки същества, които могат да се преобразяват в животни. Когато бях малък, хората говореха много за човеко-животните. Сега това е повече легенда, отколкото истина. Поне аз никога не съм вярвал в тези неща, се съмнявам че мъжът и жената, които бяха изгорени, са притежавали такива способности. Кралят ни е доста объркан. Никой не знае всъщност какво става в кралството. Всяка вечер откъм гората идват страховити шумове. Жителите не могат да спят. Ужасът обхваща всички, щом настъпи нощта. Вече не знам какво да мисля за всичко това... Е, време е да вдигаме решетката. Довиждане, младежо, нека светлината те води!

— Нека светлината води и вас! — отвърна му Амос.

Селяните влязоха в Брател велики, а след тях и семейство Дарагон. Урбан, Фрила и Амос започнаха да търсят място за пренощуване. Намериха една странноприемница, която се казваше „Козя глава“. Беше мрачно и зловещо място. Стените бяха сиви и мръсни. Имаше няколко маси, един дълъг тезгях и множество постоянни посетители, които си приказваха. Атмосферата стана още по-тягостна, когато тримата Дарагон влязоха. Те заеха една маса сред настъпилата тишина под изпитателните погледи на клиентите. Оглеждаха ги от глава до пети.

Ухание на вкусна топла супа идваше откъм кухнята и устата на Амос се напълни със слюнка. Разговорите отново се подеха и никой повече не се интересува от тях. След няколко минути Урбан повика съдържателя. Той не помръдна иззад тезгяха си. Фрила също се опита да привлече вниманието на собственика, като го заговори:

— Много вкусно мирише! Бихме желали да се нахраним и да пренощуваме тук...

Напразно. Мъжът продължаваше да си говори с другите клиенти, без дори да ги удостои с поглед. Семейството тъкмо се канеше да стане и да напусне това място, когато съдържателят намигна на събралите се и повиши глас:

— Един момент! Никой не може да си тръгне, без да е платил!

Урбан веднага отговори:

— Но ние нищо не сме яли и пили, господине. За какво да плащаме?

С доволно изражение и подигравателна усмивка съдържателят продължи:

— Знайте, че тук не се обслужват чужденци. Въпреки това аз ви позволих да дишате миризмата на моята супа, и то доста дълго време. Следователно вие сте консумирали уханието на гозбата ми и за това трябва да си платите. Човек не може да се гощава по този начин и да не ми остави поне няколко монети!

Присъстващите избухнаха в смях. Собственикът на странноприемницата често използваше този шарлатански номер, за да измъкне пари от нищо неподозиращи пътници.

— Или ще ми платите, или отивате право в затвора! — обяви той.

Урбан отказа категорично. Трима мъжаги се надигнаха от местата си с тояги в ръце и тръгнаха към изхода, за да им препречат пътя.

— Ей, ти, иди да повикаш някой рицар! Имаме проблем — подвижна съдържателят на един от приятелите си.

Скоро след това онзи се върна, като водеше един рицар. Беше Бартелеми.

— Е, какво пак става тук? — попита той ядосано, щом влезе в странноприемницата.

— Тези хора искат да си ходят, без да платят. Те вдишваха уханието на моята супа и също като крадци не ми оставиха никакво възнаграждение. Аз съм тук в собствения си хан и имам право да продавам каквото си поискам, дори миризма, не е ли така, благородни рицарю?

Бартелеми веднага разпозна семейство Дарагон. С видимо неудоволствие им каза:

— Не сте попаднали на доброто място, приятели. Това със сигурност е най-лошият хан в целия Брател велики. Според нашите закони този човек има право и той чудесно го знае. Той може да продава каквото пожелае, дори и миризма на супа. Всички пътници, които спират тук, в „Козя глава“, се подвеждат по този начин. Ханджията използва законите ни в своя изгода. Той е мошеник, но не мога с нищо да ви помогна. Трябва да се уверя, че чисто и просто сте

му платили миризмата на неговата кухня, която сте вдишвали. Трябва да знаете също, че при съдебен спор в столицата съдии са рицарите и те решават подобни въпроси. Оставете му нещо и си вървете. Нищо не мога да направя за вас.

— Много добре — въздъхна Амос, — ще платим на ханджията както подобава.

В странноприемницата се разнесе всеобщ смях. Хитрината винаги действаше безотказно и всички клиенти, присъстващи на сценката, се забавляваха здраво.

Амос взе кесията на баща си и каза:

— В тази кесия има точно шест златни монети. Това достатъчна цена ли е за миризмата на супа, която дори не сме вкусили?

Възхитен, ханджията потри ръце.

— Ама разбира се, младежо! Би било превъзходно!

Амос доближи кесията до ухото на ханджията и я разклати, за да се чуе звънът на монетите.

— Тъй като ние дишахме уханието на супа, която не сме яли — каза той, — ще ви платим със звъна на монетите, които вие няма да получите!

Бартелеми избухна в гръмък смях.

— Мисля, че това момче пред собствените ми очи току-що си изплати дължимото, че и това на родителите си!

Ханджията остана със зяпнала уста. Беше неспособен да протестира, унизен, задето бе изигран от едно дете. Амос и родителите му, придружени от Бартелеми, напуснаха странноприемницата, като се смееха с цяло гърло, докато вътре се бе възцарила дълбока тишина.

[1] Стара мярка за разстояние. Сухопътната левга е равна на около 4000 м, а морската — на 5555 м. — Б.пр. ↑

4

БЕОРФ

Както ги бе посъветвал новият им приятел Бартелеми, Амос и неговите родители се настаниха в красива странноприемница, която майката на рицаря държеше. Бяха щастливи, че най-сетне могат да си починат. Стариият сляп котарак, който бяха взели със себе си, бързо си намери ъгълче, в което да заспи на спокойствие.

На свой ред, Урбан си намери повод да поработи. Покривът на странноприемницата беше за поправка и след смъртта на баща му само Бартелеми имаше грижата за поддръжката на къщата. Въпреки доброто си желание, рицарят не беше твърде сръчен и Урбан с удоволствие прие да поправи онова, което не беше стъкмено както трябва. В замяна на това, заедно с жена си и сина си можеше да ползва една светла и удобна стая. А ако Фрила желаше да помогне в кухненската работа — нещо, за което тя се съгласи начаса, — щяха и да се хранят тук. Всички тези споразумения бяха сключени още на следващия ден от пристигането им и семейство Дарагон бързо свикна с новото си жилище.

Странноприемницата се наричаше „Герб и меч“. В Брател велики това беше любимото място за дружески срещи между рицарите. Воините идваха тук, за да чукнат някоя и друга наздравница, да си поговорят за последните битки или да поиграят карти. От изгрев-слънце до късно вечерта винаги имаше някой, който да разказва бойните си подвизи, да се хвали с геройствата си или просто да разпуска между две мисии. Варварите, прииждащи от север, често нахлуваха в земите на кралството и големите битки съвсем не бяха рядкост. Бащата на Бартелеми, който също бил велик рицар, бе загинал в битка. Подвизите му още бяха чест повод за разговор. В съзнанието на братята му по оръжие той беше още жив и разказите за героичните му дела все още будеха вълнение у вдовицата.

Когато минаваха през Берион, рицарите от съседните кралства винаги се отбиваха в „Герб и меч“, за да обменят последни вести и да

се похвалят колко добре въртят меча. Това беше оживено място, където винаги гъмжеше от хора, а смехове и най-чудновати истории се носеха във всички часове на деня.

Странноприемницата беше просторна, добре поддържана и обградена от великолепни розови храсти. Разположена на прилично разстояние от центъра на града, двуетажната къща от тъмночервени каменни блокове имаше достолепен вид. Йон Пречистващия, господарят на Брател велики и предводител на Рицарите на светлината, често идваше тук или просто да си отпочине, или да обсъжда разни неща с хората си. За любопитно момче като Амос странноприемницата, където винаги първи научаваха какво се случва в кралството, беше като място от приказките.

Рицарите често говореха за проклятието, което бе сполетяло много селища. Никой не можеше да си обясни какво може да е превърнало всеки от обитателите в каменна статуя и от съображения за сигурност съседните села бяха евакуирани. Селяните, които си бяха останали по къщите въпреки предупрежденията на рицарите, също бяха станали жертва на ужасното проклятие. Всъщност всеки, който прекарваше нощта извън стените на столицата, беше поразяван от магията.

В града често се разказваше за един отряд, изпратен от съседното кралство в помощ на Брател велики, който бил открит вкаменен в гората. Кавалерийските отряди най-редовно се натъкваха на вкаменени сови, бухали, елени и вълци. А и онези крясъци, които идваха от дъбравите всяка нощ, не внасяха и най-малко успокоение. Дрезгав вой, който смразяваше кръвта във вените на всички жители на града. Викове, които с всяка нощ се приближаваха все по-близо до укрепленията на столицата.

Рицарите трябваше да се изправят срещу невидим враг, който се спотайваше в недрата на мрака. Тази враждебна сила, толкова мощна, че изглеждаше непобедима, не можеше да се състои от едно-единствено същество. Всички, които бяха попаднали в опустошителната власт на тези среднощни воители, не можеха да кажат и дума за тях. Трябваше да се намерят следи и точни сведения за външния вид, за намеренията на злата сила, но каменните статуи бяха неми. Както и останалите жители на града, Бартелеми и другарите му бяха разтревожени, а Йон Пречистващия, изглежда, бе тръгнал по

погрешен път, като гореше на клада предполагаеми магьосници и лъжливи вещици. Никой не знаеше какво да се прави, за да се победи това тъмно зло, което застрашаваше всички жители на кралството.

* * *

От пристигането на Амос и родителите му в столичния град бе минала цяла седмица. Макар и да бяха доволни от съдбата си, те вече смятаха, че са се позабавили доста в Брател велики, и бяха решили отново да поемат на път след няколко дни, за да стигнат до гората Тарказис. Мълвата за находчивостта, която Амос бе показал в хана „Козя глава“, бързо се бе разпространила между всички рицари в града. Бартелеми с голямо удоволствие разказваше на другарите си как момчето бе затворило устата на непочтения кръчмар. Амос често срещаше непознати, които го поздравяваха, задето бе поставил продажния ханджия на мястото му.

Момчето обичаше да се разхожда из града. Шляеше се безгрижно и откриваше малките улички и миниатюрните дюкянчета на занаятчиите. Всяка сутрин на площада в центъра на столицата се отваряше голям пазар, точно срещу огромния укрепен дом на Йон Пречистващия. Именно тук Амос видя едно момче да ходи на четири крака под тезгясите на продавачите. На възраст беше малко по-голямо от него, но бе закръглено като прасенце и имаше руси и много прави коси. Въпреки дебелилото си дупе и тлъстинките, то се придвижваше с удивителна пъргавина. Бърза като мълния, ръката му сграбчваше плодове, парчета месо, наденички и самуни, без някой да го забележи. Когато торбата му се напълни до пръсване с провизии, момчето си тръгна от пазара.

Изпълнен с любопитство, Амос реши да го последва незабелязано. С изненада забележа, че малкият крадец имаше доста буйни бакенбарди. Той заби зад ъгъла на една улица и бързо се отправи към единия край на укрепените градски стени, който се намираще далече от къщите. Като стигна до подножието на стената, момчето крадешком се огледа и изведнъж изчезна! Амос не повярва на очите си. Той предпазливо доближи мястото, където бе спряло момчето, и

там откри доста дълбока дупка. Дебеланкото със сигурност бе скочил в нея, което обясняваше внезапното му изчезване.

Амос, на свой ред, се спусна в дупката и на дъното откри дълъг, грубо прокопан тунел, който минаваше под стената. Той тръгна по него и излезе на отвъдната страна, сред високата трева на равнината. Амос се повдигна на пръсти и се огледа, за да открие момчето. Само за миг съзря силуета му отново да изчезва в далечината, при границата с гората. Въпреки всичко беше невъзможно човек с такова телосложение да се придвижва с такава скорост. За няколко минути това момче бе прекосило равнината с бързината на галопиращ кон. Още по-невероятно беше и поради това, че мъкнеше и огромната си торба, натъпкана с провизии!

Като тичаше с все сила, Амос също стигна до гората. На земята, под сянката на дърветата, забеляза странни отпечатъци. Имаше следи от крака, но също и от ръце. Дали дебеланкото не се придвижваше на четири крака и в гората? По-нататък следите ставаха като на млад мечок. За Амос тази загадка имаше само един отговор: той беше тръгнал по следите на човеко-животно. Да, младият крадец на храна беше човеко-животно! Само това можеше да обясни пъргавината, силата и бързината му! Младите мечки бяха пъргави и много силни същества. Това обясняваше и защо странният беглец имаше толкова косми по лицето.

Значи човеко-животните не бяха приказни същества! Наистина живееха хора, които можеха да приемат животинска форма, когато пожелаят! Надарените с такава удивителна дарба сигурно не бяха много.

Амос си спомни за двамата човеко-животни, които са били изгорени на кладата на централния площад в Брател велики, и стигна до следното мрачно заключение: „Дете, което краде храна, за да живее, вероятно си няма родители, които да се грижат за него. Виждам само едно обяснение: Рицарите на светлината са убили родителите на това нещастно момче. Сигурно са ги видели да се преобразяват в животни, вероятно в мечки, и са ги изгорили на кладата за магьосничество, защото са сметнали, че човек, който е в състояние да се превърне в животно, може също и да превърне друг човек в статуя. Непременно трябва да открия това момче и да говоря с него“.

Амос продължи по следите, оставени от човеко-животното. Преметнал през рамо тризъбеца на сирената, той се впусна навътре в гората. След като вървя цял час, излезе на малка полянка. Стъпките водеха до очарователна кръгла къщичка, построена от дърво. Около къщичката бяха наредени множество пчелни кошери. Навсякъде прехвърчаха хиляди пчели. Амос извика приятелски:

— Има ли някой тук? Отговорете ми... Не съм дошъл като враг... вървах по следите ти, млади мечоко, и много искам да поговорим!

Нищо. Нито звук — с изключение на жуженето на пчелите — и нито едно движение не се долавяха наоколо. Предпазливо и с вдигнат тризъбец, Амос пое през полянката към къщата, като с учудване отбеляза, че е без прозорци. Почука на вратата:

— Казвам се Амос Дарагон! Искам да говоря с някого!

Тъй като пак не получи отговор, той леко побутна вратата, обходи с поглед стаята и бавно влезе. Силна миризма на мускус го удари в носа. Вътрешността на къщичката без всякакво съмнение миришеше на диво животно. Амос видя на табуретката малка свещ, чието пламъче се полюшваше. В средата на единствената стая едва-едва димеше гаснещ огън. Дневната светлина проникваше през един отвор в самия център на покрива, през който се измъкваше димът от огнището. Върху ниската дървена масичка бяха сложени комат хляб и гърненце с мед. До вратата, съвсем близо, Амос видя голямата торба с храна. Това бяха откраднатите от пазара провизии.

Внезапно, сред голям шум, масата бе повлечена и хвърлена във въздуха. Тя се удари в стената и падна с трясък на пода. Един мечок с рижа козина скочи върху Амос, като ревеше от ярост, и с един удар на лапата си го изхвърли от къщата. За по-малко от секунда животното беше вече върху него и го смазваше с тежестта си. И понеже мечокът се канеше да му разреже лицето с острите си като бръснач нокти, Амос сграбчи костения си тризъбец и го опря в гърлото му. Всеки от двамата заплашваше другия със смърт и те застинаха неподвижни. Пчелите, и те готови за битка, се бяха събрали в облак точно над главата на мечока. Амос бързо схвана, че животното имаше власт над насекомите. То ръмжеше заповеди на летящата си армия. Сега беше моментът да започне разговора, за да избегне най-лошото.

— Не ти желая злото. Искам да поговорим за родителите ти. Ще ме смачкаш...

Пред изумения поглед на Амос някои части от тялото на мечока внезапно започнаха да придобиват човешки очертания. Главата му вече бе на дебелото момче от пазара. Но беше запазил огромните остри зъби от предишното си превъплъщение. Дясната му ръка, още вдигната и готова да удари, бе запазила вида си на меча лапа, докато лявата, станала нормална, здраво натискаше Амос към земята. С тризъбеца на гърло, човеко-животното каза:

— Нямам ти доверие! Виждал съм те много пъти с рицарите. Дори живееш в един хан, който принадлежи на един от тях. Забелязах те още преди да знаеш, че съществувам. Ти си шпионин и ще те убия.

Амос размисли. После свали оръжието.

— Добре, щом трябва, убий ме. Но ако ме познаваш добре, знаеш, че не съм от това кралство и не представлявам никаква заплаха за теб. Освен това те съветвам да ме ядеш бързо. Така никога няма да узнаеш какво се е случило с родителите ти.

С един знак младото човеко-животно заповяда на пчелите да се приберат в кошерите. После напълно се преобрази като човек. Оставило всякаква агресивност, момчето седна на земята и тихо заплака.

— Знам какво направиха рицарите с родителите ми. Мислят, че те са превърнали жителите на околните села в каменни статуи. Аз не съм магьосник, нито майка ми и баща ми. Няма да ти сторя зло. Дори предпочитам ти да ме убиеш. Така мъката ми ще свърши.

Когато се изправи на крака, Амос видя, че кожената му ризница бе разкъсана. Отпред на гърдите му личаха четири дълги резки от нокти. Без нея щеше сериозно да е пострадал.

— Наистина си много силен! Щом вече знаеш тъжната вест, няма какво ново да ти кажа. Много ми е мъчно за теб. Ако мога да направя нещо, кажи. Ще бъда щастлив да ти помогна и да те ободря в тази беда.

Момчето изглеждаше поуспокоено. Усмихна се. Цялата лошавина бе изчезнала от малките му черни очи. Големите му розови бузи, дългите руси бакенбарди и закръгленото му тяло го правеха безкрайно симпатично. Да не бяха бакенбардите, дебелите вежди,

които се ключваха над носа му, и космите по дланите му — щеше да прилича на съвсем обикновено момче.

— За първи път виждам човек, който да показва малко приветливост към човеко-животно! Казвам се Беорф Бромансон. Малцина като мен са останали на този свят. Аз съм от народа на човеко-животните. Според преданията те са първите същества, обитавали тази планета. Имали сме великолепни крале и кралства всред големите гори. Всяко семейство е било свързано чрез душата и кръвта си с дадено животно. Имало е човеко-кучета, човеко-птици и много други създания, които притежавали способността да се преобразяват, когато пожелаят. Аз съм от рода на беоритите, човеко-мечките. За съжаление човеците никога не са ни се доверили и са убили мнозина от нас. В действителност никога не съм срещал други човеко-животни, освен родителите ми. Баща ми често казваше, че ние сме може би последното живо семейство от рода на беоритите на тази земя. Сега несъмнено съм последният представител на моя народ.

„Щом Беорф живее в гората — помисли си Амос, — той вероятно знае нещо за тази тайнствена зловредна сила, която бе нанесла толкова поражения в кралството“. Ето защо попита човеко-животното дали знае кой или какво превръща селяните в каменни фигури.

— Знам, видях ги! — отговори то. — Това е дълга история и сега съм прекалено уморен и тъжен, за да ти я разкажа. Ела утре сутринта, ще ти кажа всичко, което знам, за тези отвратителни същества.

Двете момчета топло си стиснаха ръце и Амос, удовлетворен от срещата, обеща да дойде колкото може по-рано на следващия ден. Докато се отдалечаваше от къщата на Беорф, Амос доту тропот на препускащи коне. Върна се назад и видя как отряд от десетина рицари хвърли мрежа върху Беорф. Преобразен в мечка, беоритът се мятеше, за да излезе от клопката. Пчелите бясно нападаха мъжете в брони. Един от тях повали Беорф с удар, докато друг подпалваше дървеното жилище. Когато животното загуби съзнание, насекомите се отказаха от битката и се върнаха към обичайните си занимания.

В мрежата мечокът бе приел човешката си форма. Завързаха краката и ръцете на едрото момче и го натовариха на един кон. На Амос му се искаше да скочи на помощ на приятеля си. Но разумът му надделя и го посъветва да се опита да спаси Беорф по друг начин, без

да влиза в пряка схватка със силните воители. Скрит сред дърветата, той гледаше как рицарите отнасят новия му приятел. От къщата излизаха огромни пламъци. Пред тази гледка Амос се закле, че ще спаси беорита от кладата. Припомни си думите на Беорф: „За съжаление хората никога не са ни се доверили и са убили мнозина от нас“.

Амос се понесе в луд бяг към Брател велики.

5

ЖРЕБИЯТ НА ИСТИНАТА

Когато Амос пристигна в столицата, задъхан и капнал от умора, веднага се прибра в странноприемницата „Герб и меч“. Бартелеми разговаряше с трима рицари. Те бяха свалили доспехите си и мажеха с мехлем многобройните ужилвания от пчели, осеяли целите им тела. Имаха ужилвания навсякъде — под мишниците, зад колената, в устата и дори по стъпалата.

— Тези пчели са истински демони! Вижте, ужилили са ме по дланта, с която държах меча. Що за чудо е това? Юмрукът ми беше здраво стиснат върху дръжката на оръжието, а проклетниците въпреки всичко са успели да се пъхнат и там! — оплакваше се на висок глас единият рицар.

— Това е нищо в сравнение с мен — отговори му другият. — Вижте десния ми крак, почти е парализиран от отока. Преброих точно петдесет и три ужилвания. За сметка на това нямам нищо по левия крак, дори и следа от ухапване от насекомо. Онези пчели знаеха много добре какво правят и насочиха всичките си усилия да извадят от строя единия ми крак. Поваленият враг е победен враг! Тези малки демони знаеха как да ме съборят на земята.

— Ауди аз? — включи се и третият. — Ужилиха ме уъв устата и оголо очиде! Жа да не уога да уиждам! Добуе, че още уога да гоуоря прауилно!

Амос отиде при Бартелеми и му каза, че иска да поговорят на четири очи. Двамата се дръпнаха встрани от другите рицари.

— Допуснали сте голяма грешка, като сте задържали младото човеко-животно в гората! Беоритът няма нищо общо с бедите в кралството, а само той знае нещичко за враговете ни! Трябва да го освободите!

Бартелеми се изненада.

— Ти откъде научи всичко това? Тъй или иначе, нищо не мога да направя. Той ще бъде изгорен на кладата утре сутрин по изгрев-

слънце.

Амос настоя:

— Трябва да го спасим! Ако ти не можеш да сториш нищо, с кого трябва да говоря, за да го пуснат на свобода?

— Лично с Йон Пречистващия, млади ми приятелю! — заяви рицарят с глас, в който личеше уважение. — Именно той нареди всеки, който прави магии, да бъде изгорен. Рицарите се подчиняват на господаря си и никога не критикуват решенията му. Човеко-животните са лукави същества, които заслужават смъртта си. Тази вечер ще можеш да присъстваш на процеса срещу момчето. Съветвам те да не се обаждаш в негова защита. Може да те сполети същата съдба и да се качиш с него на кладата.

Амос запита Бартелеми в какво се състои така нареченият процес, след като очевидно съдбата на Беорф е предрешена.

— Беоритът ще бъде подложен на жребия на истината. Йон слага в шлема си два къса хартия. На единия пише „виновен“, а на другия — „невинен“. Обвиняемият тегли наслука едното листче. Изборът му определя дали е виновен или невинен. Никога не съм виждал някой обвиняем да изтегли хартиятката с надпис „невинен“. Йон Пречистващия е озарен от светлината и никога не греша. Ако приятелят му е невинен, истината ще излезе на бял свят и той ще бъде спасен. Но доколкото ми говори рицарската ми памет, ако такова нещо се случи, то ще е за първи път!

Амос тръгна из града в очакване на началото на процеса срещу Беорф. Пазарният площад бе преобразен на съдебна зала. След няколко часа процесът щеше да започне. Приятелят му, затворен в решетка, бе изложен на погледите и обидните подвиквания на минувачите. Мнозина го замерваха с домати и развалени яйца. С наведена глава, Беорф тихо ръмжеше. Амос срещна погледа му. В очите му прочете омраза и презрение.

Защо винаги ставаше така? Защо невежеството на хората ги подтикваше винаги да затварят невинните и да ги унижават публично, като ги заплашват със смърт? Може би Беорф щеше да отиде на кладата! Както и родителите му, той щеше да бъде осъден, без да бъде представено каквото и да е доказателство за неговата вина. А всички тези доволни хора тук, на площада, които нетърпеливо потриваха ръце в очакване на зрелището и вече си го представяха, нямаха ли капчица

състрадание? Под претекст, че се защитава, този град не беше ли умъртвил по най-подъл начин достатъчно невинни същества? Трябваше им още едно, а после може би още и още, за да бъде задоволена жаждата им за кръв. Рицарите смятаха, че постъпват правилно, без да вникват в деянията им, без да гледат по-далече от носа си. Със свит стомах и пресъхнало гърло, на Амос внезапно му се пригади и той повърна зад порутената стена на една изоставена къща.

На площада се събираше внушителна тълпа. Амос сновеше неспокойно насам-натам. Мозъкът му работеше на светкавични обороти. Той трябваше на всяка цена да спаси новия си приятел. Но как? Без да може да обясни защо, беше сигурен, че жребият на истината бе хитрост, която Йон Пречистващия използваше, за да подкрепи решенията си, така че никой да не може да ги оспори. Но в какво се състоеше измамата?

Амос взе две камъчета, които бяха съвсем еднакви по размер, но различни на цвят, и ги пъкна в джоба си. По-тъмното щеше да представлява думата „виновен“, а другото, светлосиво — „невинен“. За десет опита момчето изтегли шест пъти светлия камък и четири пъти — тъмния. Започваше играта пак и пак. Резултатите винаги бяха приблизително същите. Нито веднъж Амос не успя да изтегли последователно десет пъти един и същи камък. Значи бе съвършено невъзможно играта на Йон да е справедлива. По думите на Бартелеми, в кралството бе имало много процеси и нито един обвиняем не бе спечелил свободата си чрез жребия на истината. Всички се оказваха виновни, което противоречеше на всякаква логика!

Изведнъж на Амос му просветна. Щом всички обвиняеми неизменно са избирали листчето с думата „виновен“, значи просто тази дума е била написана и на двете листчета! Ето, Йон бе нечестен играч! Лъжеше и хитруваше. Да, само това можеше да бъде обяснението: владетелят на Брател велики пишеше „виновен“ и на двете листчета. Така беше невъзможно някой да изтегли думата „невинен“, защото тя не беше написана на нито едно от листчетата в шлема. Но как да се разобличи измамата на Йон, така че Беорф да бъде освободен?

Часът на процеса приближаваше, а Амос все още търсеше решение на проблема. Едва когато пушна тъмния камък на земята, а остави светлия в джоба си, решението се появи — ясно и

кристалночисто. Момчето избухна в смях. Най-после бе намерило хитрина, която щеше да му позволи да спаси приятеля си.

* * *

Йон Пречистващия пристъпи към подиума. Беше висок мъж, на около шейсетгодишна възраст. Дългите му прошарени коси бяха вързани на врата, а брадата му беше сива и буйна. Дълбок белег прорязваше лицето му от дясното око до долната устна. Ризницата му беше с цвета на златото. Двойка бели орли украсяваха шлема му, а на шията си носеше широка верижка с голям медальон. Той представляваше човешки череп, издялан от зелен камък, който имаше за очи нещо като огромни диаманти. Йон беше внушителен, силен и тържественият му вид предизвикваше респект.

Тълпата беше развълнувана, шумна, нетърпелива. Градските порти на Брател велики вече бяха затворени за през нощта и всички рицари бяха налице за процеса. Под буря от ръкопляскания владетелят взе думата:

— Събрали сме се тук, за да може светлината да възтържествува още веднъж. Скъпи жители на Брател велики, момчето, което виждате в клетката, е магьосник. Много рицари са били свидетели на превръщането му в животно. Един рицар никога не лъже и думата на моите хора не подлежи на съмнение. Магията на този магьосник е много силна и както и другите, пленени от нас, той ще бъде осъден да премине през огъня на пречистването, за да бъде кралството ни спасено от заплахата, която тегне над главите ни. Освен, разбира се, ако жребият на истината не ни разкрие неговата невинност. Защото само ако премахнем всички форми на магията, ще можем да победим вражеската сила, която ни връхлита. Истината и светлината са нашите водачи и досега нашите предчувствия се оказаха истински, а нашите действия — героични. Нека този, който се съмнява във виновността на младия магьосник, да стане или да замълчи завинаги!

Над събралото се множество се спусна тежка тишина. Амос вдигна ръка и с глас, който издаваше нервността му, извика:

— Аз знам, че правите грешка!

Всички погледи се обърнаха към момчето, което пред съда се осмеляваше да подложи на съмнение думата на Йон и рицарите му.

— Млъкни, младежо! — строго му викна Йон. — Твоята младост и неопитност извиняват тази дързост. Сега вземи думите си обратно — или ще понесеш последствията!

— Не се отказвам от нито една своя дума, господине — продължи Амос по-уверено. — Това момче се казва Беорф и е мой приятел. Той е от расата на беоритите. Не е никакъв магьосник, а още по-малко създание, което да превръща хората в каменни статуи. Мисля, че ако изгорите това момче, никога няма да разберете какво се случва в кралството ви, защото само той е виждал съществата, които ви заплашват. Той е невинен по обвиненията, които му отправяте!

За първи път, откакто властваше над това кралство, някой се осмеляваше да противоречи на Йон Пречистващия.

— Да не би да мислиш, малък негоднико, че си по-мъдър от владетеля на Брател велики? Близо четирийсет години се сражавам с тъмните сили на този свят. Проливал съм кръвта си за истината. Губил съм хора, цели армии. И всичко това за тържеството на светлината на хората над мрачния и зъл свят на мрака. Приблужи се до подиума, за да те видя по-добре!

Амос се приближи с достойнство, като запази мълчание. Йон се усмихна, когато видя момчето с дълги сплетени коси, разкъсана черна кожена ризница и праметнатия през рамо тризъбец. Намеси се Бартелеми. Той падна на колене пред господаря си и му каза полугласно:

— Простете му, велики господарю. Това дете е глупаво, не знае какво прави. Познавам го, то живее с родителите си в странноприемницата на майка ми. Те са пътници, които отскоро са тук. Майката и бащата на това момче не знаят нищо за постъпката му. Простете на това дете и аз ще гарантирам за него.

Йон омекна:

— Много добре, достойни Бартелеми. Баща ти неведнъж ми е спасявал живота и дължа на наследниците му същото уважение, каквото изпитвах към него. Отведи това момче и повече да не го виждам в Брател велики.

Един мъж се отдели от тълпата и каза:

— Господарю, моето име е Урбан Дарагон. Познавам сина си по-добре, отколкото рицарят Бартелеми, и ви уверявам, че ако Амос твърди, че пленникът ви е невинен, значи има основание. Бартелеми е добър човек и разбирам, че иска да предпази пътниците, с които го свързват приятелски отношения. Семейство Дарагон му благодари от все сърце, но винаги съм учил сина си да действа при всякакви обстоятелства според своето вътрешно убеждение. Държа да добавя, че Амос не е глупав и много хора ще имат полза да чуят това, което има да каже.

Йон отстрани Бартелеми с жест на нетърпение и въздъхна:

— Да бъде според волята на бащата! Ще следим справедливостта да бъде въздадена. Подлагам момчето на жребия на истината. Ще разиграем съдбата на младия пленен магьосник. Ще пусна две листчета в шлема си. На едното ще пише „невинен“, а на другото — „виновен“. Трябва да изтеглиш едното листче, млади недоволнико. Ако изтеглиш листчето с надпис „невинен“, ще пощадя живота на твоя приятел магьосник. Но ако дръпнеш листчето с думата „виновен“, на кладата ще изгорят трима души: малкият магьосник, баща ти и ти. Онези, които защитават враговете на Йон Пречистващия, са предатели и заслужават смърт. Така баща ти ще се научи, че понякога е по-добре да спазваш закона на владетеля на кралството, отколкото да слушаш вътрешния си глас. Донесете ми две листчета хартия!

Докато Йон пишеше върху листчетата, Амос скришом намигна на Беорф с усмивка и заяви:

— Подчинявам се на законите на това кралство и с удоволствие ще изтегля жребия на истината. Позволете ми само да погледна какво написахте върху двете листчета, преди да ги сложите в шлема.

Йон се изненада от тази молба, но бързо се съвзе и отвърна:

— Стига дрънканици и глупости! Аз съм рицар, не мога да лъжа, нито да хитрувам. Качи се на подиума и нека истината осветли живота и на трима ви!

Безпокойството на господаря на Брател велики потвърди убеждението на Амос: и на двете листчета той бе написал „виновен“. Това личеше и в погледа на възрастния човек. От своя страна, Урбан Дарагон се потеше обилно и силно се надяваше, че синът му е намислил някаква хитрост, с която да избегнат кладата. Бартелеми гледаше тревожно цялата сцена, сигурен, че рано сутринта новите му

приятели ще посрещнат смъртта. Беорф, стаил дъх, не можеше да повярва, че Амос рискуваше собствения си живот и този на баща си, за да го спаси — него, едно човеко-животно, ненавиждано от хората.

Тълпата, уверена в изхода на играта, пазеше спокойствие. Владетелят на кралството никога не се беше лъгал и никой не се съмняваше, че на следващия ден в Брател велики щеше да гори огромна клада.

Амос спокойно пъхна ръка в шлема. После със светкавичен жест взе едното листче, пъхна го в устата си и го глътна.

Йон кресна:

— Какво правиш, малък глупако?

Амос отговори с усмивка:

— Много просто: взех листчето и го изядох.

Чу се подигравателният смях на зяпачите и Йон, изпаднал в ярост, се провикна:

— Но защо направи това, магаре такова?

Амос тържествено обясни:

— Тъй като глътнах хартийката, която изтеглих, никой тук не знае дали приятелят ми е виновен или невинен. За да разберем, трябва само да погледнем... листчето, което остана в шлема. Ако на хартията е написана думата „невинен“, значи съм глътнал тази, на която пише „виновен“. Следователно ще ни изгорите утре по изгрев-слънце. Но ако намерим вътре думата „виновен“, това ще означава, че аз съм изял листчето с думата „невинен“. Така спасението ни ще бъде сигурно! Сега бих искал Бартелеми да се приближи и да прочете присъдата на вашия жребий на истината.

Рицарят се приближи, извади листчето от шлема и извика високо и силно:

— Виновен!

Амос продължи:

— Това доказва, че съм изтеглил и изял листчето, където е било написано „невинен“, освен ако в шлема не е имало две листчета с надпис „виновен“. Не мисля, че предводителят на Рицарите на светлината е мошеник. Следователно току-що чухме гласа на истината!

Публиката избухна в оглушителни ръкопляскания. Йон внезапно скочи и заяви, почервенял от гняв:

— Истината проговори, освободете дебелото момче от клетката!

После прошепна на ухото на Амос:

— Ще ми платиш скъпо за хитрината ти. Ще разбереш, че никой не може да се противопоставя безнаказано на господаря на Брател велики.

6

ПРОГОНВАНЕ ОТ БРАТЕЛ ВЕЛИКИ

Амос се прибра в странноприемницата с баща си и Беорф. Кръгла светла луна къпеше в мека светлина Брател велики. Младият беорит бе приет като син от семейство Дарагон. По време на вечерята Амос разказа на родителите си как се е запознал с Беорф в гората. Обясни им също, че рицарите са пленили съпрузите Бромансон, а след това са ги изгорили на кладата.

Разтревожена, Фрила предложи да напуснат Брател велики час по-скоро. И бездруго тяхната цел бе гората Тарказис. Освен това, да се забавят повече тук, в тази странноприемница, и особено в този град, където рицарите бяха готови да изгорят когото и да е, не ѝ се струваше добра идея. Решиха още на следващата утрин, в зори, да поемат пътя си заедно с Беорф. Кесията им все още беше в добро състояние, а и конете си бяха отпочинали доволно.

Беорф, на свой ред, им разказа какво бе видял в гората, когато изведнъж спря, втренчил очи в котарака, който семейството бе приютило. Амос се усмихна:

— Не се притеснявай, не е опасен. Намерихме този сляп котарак в едно село, преди да дойдем тук. Беше единственото останало живо същество, всички хора и животни бяха превърнати в статуи. Дожаля ни за него и го взехме със себе си.

Беорф подсвирна, за да привлече вниманието на котарака и му хвърли парче месо от чинията си. Животинчето веднага скочи, за да го хване.

— Това животно не е сляпо, нали виждате! Не се предверявайте на слепотата му. Бъдете предпазливи с този котарак, той не е нормален. У него има нещо, което хич не ми вдъхва доверие. Мога да долавям такива неща у животните. Умея да усещам недоброжелателните им намерения. Той добре се прикрива. Прави се на сляп, но всъщност ни наблюдава, и нещо повече — дори ни подслушва.

За да успокои госта си, Фрила Дарагон хвана котарака и се качи да го затвори в стаята си на първия етаж. Преди да го сложи на леглото, тя внимателно се вгледа в очите на животното. Този котарак си беше сляп. Две мътни пелени покриваха зениците му. След внимателния преглед тя бе убедена, че младият беорит се бе излъгал, и тихо се присъедини към сътрапезниците. Беорф отново подхвана разказа си за онова, което бе видял в гората:

— Бяха жени. Телата им бяха чудовищни и много силни. На гърба си имаха крила, а на краката — дълги нокти. Главата им беше масивна и съвършено кръгла. Имаха зеленикава кожа, сплеснат нос и стърчащи зъби като на глиган. На това отгоре тези същества имаха и раздвоен език, който им висеше отстрани на устата. В очите им съзрях пламък. Като ги гледах, се чудех какво ли постоянно развява косите им. За малко да умра от страх, когато осъзнах, че това не са коси, а десетки и десетки змии, които непрестанно се извиваха! Ужасните създания оживяват през нощта и през цялото време крещят, защото косите-змии непрекъснато ги хапят по раменете и гърба. Раните им отделят черен секрет, плътен и лепкав. Останалото, което знам, е, че щом срещнат погледа на друго живо същество, незабавно го вкаменяват!...

— Я ми кажи нещо — прекъсна го Амос. — Откъде знаеш, че в очите им се крие пламък, ако всички, които ги поглеждат, се превръщат в статуи? Ти също трябваше да си се вкаменил...

Беорф като че ли не очакваше този въпрос. Действително той трябваше да има съдбата на всички останали, хора и животни. Помълча няколко секунди, за да си припомни добре какво се бе случило, после обясни при какви обстоятелства се е срещнал с чудовищата:

— Бях край едно селце, където търсех диви плодове, когато нощта ме изненада. Легнах си в тревата, която беше още топла, и заспах. Събудих се от паническите викове на селяните. Преобразен като мечка, приближих до жилищата им, за да видя какво е предизвикало такова вълнение. Скрих се зад ковачницата и гледах през една дупка в стената, но от това място не можех добре да виждам какво се случва. Именно тогава забелязах в работилницата на ковача едно голямо огледало. Вероятно е служело на рицарите, когато са пробвали новите си доспехи. Рицарите на светлината са толкова надменно горди

и самовлюбени, че ако бе възможно, щяха да яздят с огледало пред себе си, за да могат постоянно да се съзерцават. Така или иначе, благодарение на това огледало много ясно различавах онези създания. Дори видях очите им, но не се превърнах в статуя. Днес си давам сметка, че съм извадил голям късмет, като съм се измъкнал жив.

— Сега, когато разбрахме как изглеждат тези зверове — каза Фрила, — бих искала да знам какво искат и защо нападат този град и неговите обитатели?

Амос се прозя:

— Поне знаем как да не се превърнем в статуи. Освен това очевидно е, че...

— Шшт! Замълчи! — прошепна Беорф, като стисна ръката на приятеля си. — Погледни скришом към гредата над главата ти. Твоят сляп котарак ни дебне.

Инстинктивно, всички членове на семейството едновременно вдигнаха глави към тавана. Котаракът наистина беше там, точно над масата, и изглеждаше така, сякаш слушаше разговора.

— Виждате, че бях прав — каза Беорф. — Това животно има твърде големи уши и твърде кръгли очи за обикновен домашен любимец. Щом слезе оттам, ще го подгоня. Този дребен подлец работи за онези създания, сигурен съм!

Тъкмо в този момент Бартелеми, придружен от петима други рицари, влезе в странноприемницата. Той дойде до масата на семейство Дарагон и заяви:

— По заповед на Йон Пречистващия, владетел и господар на Брател велики, трябва да изведем със стража от града Амос Дарагон и неговия приятел Беорф. Наистина съжалявам, че се налага да извърша такова нещо, но трябва да изпълня заповедта. Рицари, отведете ги!

Урбан скочи на крака, за да попречи на войниците да докоснат сина му. Но получи силен удар с тояга по тила и загуби съзнание. Фрила се опита да убеди Бартелеми да не отвежда детето ѝ, като молеше за състрадание. Вън от стените на града Амос щеше да стане лесна плячка за създанията, които обсаждаха Брател велики. Безполезно. Бартелеми оставаше глух за молбите на жената. Беорф понечи да се преобрази на мечка и скъпо да даде кожата си, но Амос успя с едно намигване да го успокои и да го убеди да сдържи гнева си. Когато рицарите напуснаха хана заедно с двамата пленници, котаракът

скочи от гредата на перваза на прозореца и светкавично изчезна в нощта през дупката на едно счупено стъкло.

Отвориха двете огромни крила на градските порти и вдигнаха решетката. Когато рицарите ги изведоха и затвориха всичко зад гърба им, Амос и Беорф се озоваха сам-самички в тъмнината.

— Нека да помислим, приятелю — каза Амос. — Трябва ни скривалище! Изобщо не познавам равнината, която заобикаля този град, а още по-малко гората. Ти трябва да ни измъкнеш оттук, преди онези създания със змийски коси да вкопчат нокти в нас!

— Знам къде да отидем — отвърна Беорф. — Качи се на гърба ми и се хвани здраво!

Като каза това, беоритът се превърна в мечка. Амос се метна на гърба му и се вкопчи в козината му. За по-малко от секунда полетяха. Въпреки мрака, Беорф тичаше много бързо. Той добре познаваше околностите и умееше да избягва препятствията и да се ориентира лесно.

След като бягаха дълго в гората, двамата другари спряха под едно гигантско дърво. Беорф, отново като човек, бе плувнал в пот. Проснат по гръб и с издут корем, той от няколко минути се опитваше да си поеме дъх.

— Да сли... сли... слизаме... бързо! — каза най-последно.

Като порови малко с ръце, Беорф откри една яма. Приятелите слязоха един след друг по стълба, която водеше под земята право под дървото. Когато стигнаха дъното на дупката, тъмнината беше пълна. Беорф тръгна пипнешком и почти веднага намери лампа.

— Гледай, Амос, сега ще направя магия!

Момчето изръмжа тихичко. Нещо като хъркане излезе от гърдите му. Амос вдигна глава и видя множество светлинки да нахлуват през отворената яма. Над главите им захвърчаха десетки, а скоро и стотици светулки. Насекомите внезапно се спуснаха към Беорф и се струпаха във вътрешността на голямата стъклена лампа с удължена форма, която той държеше в ръка. И ето че светлината се разля в подземното помещение, което в действителност беше библиотека.

Четири стени бяха покрити с книги. Тънки, дебели — имаше всякакви. В средата стоеше голямо писалище с удобен стол. В един ъгъл купчина слама и завивки изпълняваха ролята на легло. Беорф се изкачи отново по стълбата, за да затвори ямата, и каза:

— Това скривалище е сигурно, тук никой няма да ни открие. Добре дошъл в бърлогата на баща ми! Той беше заклет читател. Постоянно учеше. Тук има книги на всякакви теми. Баща ми ги поръчваше от далечни места. Много от тях са написани на странни езици, неразбираеми за мен. Ако искаш, разгледай ги. аз съм изтощен и ще си легна. За да угасиш светулките, само трябва да изръмжиш три пъти. Лека нощ, Амос.

Едва легнал, Беорф захърка. Амос се разходи из стаята, като разглеждаше книгите. Навярно имаше близо хиляда. Някои бяха стари и прашни, други явно бяха по-нови. Амос забеляза една, която не беше пъхната докрай върху единия от рафтовете на библиотеката. Беше стара книга, преписана на ръка и озаглавена Ал-Катрум, териториите на мрака. Взе я, седна на бюрото на покойния баща на Беорф и зачете.

В книгата се разказваше за една страна, разположена на границата с Хиперборея. Свят, скрит в недрата на земята, където никога не греело слънце. Това било свърталището на нощните създания, месторождението на десетки чудовища, които по-късно се пръснали из Земята.

За своя голяма изненада Амос попадна на рисунка, която съвсем точно изобразяваше съществата, които Беорф бе описал в странноприемницата. Наричаха ги „горгони“. Произходът им изглеждаше древен. Принцеса Медуза — красива млада жена — царувала на един остров в голямото море на Хиперборея. Била толкова красива, че Форцис, богът на водите, се влюбил лудо в нея. Кето, сестрата на Форцис, толкова желяела да запази любовта на брат си само за себе си, че преоборила Медуза в отвратително и опасно създание. За да е сигурна, че Форцис никога вече няма да срещне погледа ѝ, тя дала на принцесата способността да превръща в каменна статуя всяко живо същество, което я погледне в очите. Медуза получила и безсмъртие като отровен подарък. Следователно била осъдена да понася грозотата си безкрайни векове. Всеки път, когато някоя от змиите-коси ухапвала Медуза, капчицата кръв, която падала на земята, се превръщала в змия, която след много години ставала горгона. Иначе островът на красивата Медуза все още съществувал, но бил населен с каменни статуи.

Амос затвори книгата. Сега знаеше историята на чудовищата и трябваше да разбере защо те нападаха обитателите на кралството на

Рицарите на светлината. Бащата на Беорф явно се бе опитвал да разбули тази тайна преди смъртта си. Книгата не беше пъхната докрай, защото несъмнено той наскоро я е препрочитал. Амос надзърна в чекмеджето на господин Бромансон и откри неговите записки. Там, върху един лист, видя медальона във форма на човешки череп, който Йон Пречистващия носеше. Любопитен да разбере докъде ще го доведе това, Амос продължи да чете.

Според бащата на Беорф, когато бил млад, Йон Пречистващия откраднал тази свещена реликва. Навремето го наричали Йон Провокатора. В една далечна земя, докато атакувал с армията си едно село на магьосници, той задигнал от свещения храм този важен предмет на черната магия. Собственикът на медальона — жесток магьосник от света на мрака — оттогава търсел своята скъпоценност. Само един от армията на Рицарите на светлината се върнал жив и здрав в Брател велики. Той заявил, че е изтребил всички врагове, и така Йон Провокатора бил преименуван на Йон Пречистващия и бил провъзгласен за владетел на столицата.

„Всичко се обяснява — помисли си Амос. — Сигурно по време на тази битка е загинал бащата на Бартелеми. Горгоните се подчиняват на този магьосник на мрака и докато той не си възвърне медальона, градът и околностите му ще бъдат в опасност. Сега разбирам защо Йон изгаря на клада всички магьосници, които рицарите успеят да пленят. Той се страхува и знае, че не може да се мери по сила с магьосника“.

Момчето усети, че някой го гледа, и внезапно вдигна глава. Пред него, в сянката на пътеката, която водеше към дупката, съвсем до стълбата, стоеше слепият котарак. Животното отстъпи няколко крачки и изчезна в тъмнината.

7

ДРУИДЪТ

Амос не можа да заспи лесно. Горгоните, медальонът, Йон, а най-вече котаракът — всичко това се въртеше в главата му и подхранваше по-скоро мрачните му видения. Когато се събуди, Беорф беше сервирал закуската върху писалището на баща си. Имаше пчелен мед, орехи, горски плодове, хляб, мляко и сладкиши. Мека светлина проникваше в библиотеката през едно кръгло прозорче на табана. Амос не вярваше на очите си.

— Но как успя да се сдобиеш с това? — попита той приятеля си.

— Имам си тайници — отвърна Беорф и налапа голям зальк хляб, топнат в мед.

Амос закуси с приятеля си. Изложи му най-подробно всичко, което беше открил за работата на баща му. После му разказа за приключението си в Залива с пещерите, за бягството от кралство Омен, за пътешествието с родителите си до Брател велики. След това момчето извади от малка кесийка, която му служеше за вътрешен джоб на ризницата му, белия камък на сирената. Постави го на масата.

— Виж това. Трябва да отида в гората Тарказис и да дам този камък на някоя си Гуенфадрил. Трябва също да ѝ кажа, че приятелката ѝ Кривания, принцесата на водните стихии, е мъртва и царството ѝ е попаднало в ръцете на мерените. Освен това трябва да я уведомя, че съм избран от Кривания за Пазител на маските. Само да можех да разбера какво означава това! Нищо не разбирам.

Амос не беше завършил изречението си, когато слепият котарак скочи от един рафт на библиотеката право върху масата. Сграбчи камъка със зъби и се спусна към вратата. С дрезгав и звучен глас Беорф извика:

— Ще те смачкам, мръсно животно!

Преобрази се на мечка и се втурна подир котарака. Той изкатери стълбата с лекота и се промуши през отбора. Беорф падна на два пъти,

докато се опитваше да се изкачи по стъпалата. Първия път падна на дупето си, втория — на носа си.

Третият опит се оказа успешен. Амос бързо събра вещите си, стисна под мишница книгата Ал-Катрум, териториите на мрака, метна тризъбеца през рамо и на свой ред се втурна към изхода. Когато се озова навън, тръгна по дирите на Беорф. Следите му водеха право към Брател велики.

Амос с учудване установи, че въпреки късния час металната решетка, която предпазваше градските порти, още не беше спусната. На полето нямаше нито един селянин. Тогава разбра какво се бе случило. Когато влезе в града, съмненията му се потвърдиха. С изумление видя как всички жители бяха превърнати в каменни статуи. Като че ли никой не беше успял да се спаси от проклятието.

Момчето се затича към странноприемницата „Герб и меч“. По пътя видя само вкаменени същества със стърчени от страх лица. На входа на хана стоеше Бартеlemi и будеше жалост. Амос потърси родителите си, но напразно. Въпреки всичко не изгуби присъствие на духа и продължи да се надява, че ще ги открие живи и здрави: Урбан и Фрила знаеха силата на горгоните и сигурно бяха избягали своевременно. В това време се чу рев на изплашена мечка откъм центъра на града, който го подсети за приятеля му Беорф. Амос хукна с все сила към площада.

Беоритът беше в плен на здрави коренища. Те се бяха усукали около лапите, тялото и гърлото му. Беше просто невероятно! Как тези корени бяха пораснали толкова бързо, за да успеят така да обезвредят приятеля му? Амос стисна тризъбеца и се приготви да освободи Беорф, когато един старчески глас го възпря:

— Няма смисъл, господин Дарагон, да се опитвате да освободите приятеля ви. Силата на един корен е равна на силата на друида, който го е създал. И без да се хваля, ви уверявам, че и десет души дървари, въоръжени с дебели брадви, не ще могат да отсекаат този тук.

Амос трескаво насочи оръжието си срещу мъжа. Противникът му имаше дълга сива и мръсна брада. Косата му беше много дълга и ужасно сплетена, пълна с клечки, листа и сено. Носеше кафява роба, цялата на петна и дупки. Облеклото му се допълваше от сплитка пълзящи растения, която му служеше за колан, дървени чехли и дълга усукана тояга. Огромна червена гъба растеше на шията му, а ръцете му

бяха покрити с мъх като този, който обикновено покрива скалите. Слепият котарак стоеше в краката на стареца и отриваше глава в тях.

— Стига сте насочвали това оръжие, млади човече! Плашите ме! Ах, колко ме е страх! — каза през смях старият друид. — Нека сега да поговорим. Трябва да знам дали сте достоен за доверието, което ви е оказала Кривания, преди да умре.

Но Амос не го слушаше.

— Вашият котарак ми открадна белия камък и искам веднага да си го получа обратно!

Старецът се стъписа от непреклонния тон на момчето.

— Господин Дарагон има претенции, дава ми заповеди и ме заплашва със своя костен тризъбец! Вярно, това е опасно оръжие, но тъй като май не знаете как да го използвате, не се боя твърде за живота си.

Друидът отвори дланта си и Амос видя белия камък между мръсните му пръсти.

— Познавате, мисля, моя котарак. През неговите очи аз ви наблюдавах от известно време. Вие сте хитър, момчето ми. Усещам как въпросът ви напират: защо това животинче ту е сляпо, ту не е? Добър въпрос, господин Дарагон! Отговарям ви веднага. Когато аз гледам чрез него, той престава да е сляп. Много просто. Още въпроси? Да! Дали аз съм магьосникът, който търси медальона си и води армия от горгони? Не, господин Дарагон, както ви казах, аз съм друид. Малко мръсен друид признавам; друид, който невинаги мирише хубаво — и с това съм съгласен, но не съм лош и не работя за силите на мрака, нито впрочем за силите на светлината. Всъщност... ще разберете по-късно. О, не! Имате още един въпрос! Какво правя тук, в този ден и този час в центъра на град, осеян със статуи, и с вашия бял камък в ръка? Ще се спрем и на това... Търпение! Сега вие ще отговаряте на моите въпроси. Искам да знам дали сте достатъчно умен да бъдете Пазител на маските.

— Първо освободете Беорф — поиска Амос. — После ще отговоря на всички въпроси.

Друидът се усмихна. Зъбите му бяха жълти, наполовина изгнили и разклатени. С едно движение на носа старецът премахна магията, за да спечели доверието на Амос. Коренищата, които бяха стегнали беорита, меко се отпуснаха на земята и тутакси изсъхнаха.

— Мисли бързо, млади приятелю — каза възрастният човек. — Какво може да мине над една къща само веднъж и никога два пъти?

— Много просто! Яйцето — отговори Амос, без да се замисли. — Ако някой го хвърли, то лесно ще прескочи къщата, но несъмнено, след като се приземи, оттам ще може да прескочи само в тигана!

Старецът беше удивен от точния отговор. Той продължи:

— Винаги започвам от по-лесното, за да... хм... за да загрея! Ето нещо по-трудно! Кое животно може да мине над къща, но не може да прескочи и една вада?

— Мислите, че това е трудно? — прихна Амос. — Струва ми се, че е много по-лесно от предишното. Това е мравката, разбира се.

Друидът започна да се зачервява. Никога не беше срещал човек с толкова буден ум.

— Дано имаш късмет със следващата! Какво е това, което обикаля гората, но никога не влиза в нея?

— Кората — отговори Амос с въздишка на досада. — Много е лесна, наистина е много лесна!

— Е, тази ми е любимата! Слушай добре! — продължи друидът, убеден, че следващата загадка е много сложна. — Кое прави сянка в гората, без да е там? Амос избухна в смях:

— Ами че слънцето прави сянка, без да влиза там! Вие, който се мислите за голям хитрец, отговорете ми сега на следния въпрос: Колкото повече слагаш, толкова по-малко тежи, що е то?

Друидът помисли малко и призна:

— Не знам. Какво е?

— Ще ви отговоря, когато ми кажете какво търсите тук.

— Заклевате ли се, че ще ми кажете, господин Дарагон? — тревожно попита друидът.

— Давам ви думата си! — отговори момчето.

— Много добре... много добре. Е, за да кажа простичко нещо, което е относително сложно, ще призная, че съм дошъл да проуча събитията от последните седмици, а също така Йон Пречистващия и медальона. Вчерашното ви занимание в библиотеката много ми помогна. През очите на моя котарак четях същото, което и вие. Моят Орден на друидите смята, че медальонът е опасен и в никакъв случай не бива да попадне в лоши ръце. Именно затова през нощта, когато Йон бе превърнат в статуя заедно с цялата му армия, аз задигнах

медальона, за да не позволя горгоните да го върнат на господаря си. Виждате ли, господин Дарагон, аз съм силен друид, но в никакъв случай не мога да бъда пряко замесен в тази история. Аз съм магьосник от сферата на природата, а не Пазител на маски. Пазя животните и растенията, а не — хората. В този свят има две сили, които постоянно влизат в сблъсък. Доброто и злото. Това, което ние наричаме Силите на светлината и Силите на мрака. От началото на времето, още откакто Слънцето и Луната си поделили Земята, тези две сили са в постоянен двубой, не без помощта на хората. Пазителите на маските са хора, избрани заради техните духовни и умствени качества. Тяхната мисия е да възстановят равновесието между деня и нощта, между доброто и злото. Тъй като не е възможно да се лишим от Слънцето или от Луната, трябва да възтържествува равновесието. От много векове Пазителите на маските не съществуват в този свят. Ако Кривания ви е избрала, то е било, защото е решила да ви направи първия човек от ново поколение бойци. Вашата задача е да установите справедливо равновесие в този свят. Готви се голяма война. Мерените вече нападناха сирените и скоро ще завладеят океаните. Побързайте за гората Тарказис. Връщам ви камъка и ви поверявам медальона на Йон Пречистващия. Вие преценете дали трябва да бъде върнат на собственика му. Това не е моя работа, а ваша. Вероятно пак ще се срещнем. Мога ли сега да узная отговора на вашата гатанка? Колкото повече слагаш, толкова по-малко тежи. Какво е?

— Ще ви кажа... Но преди това обяснете ми какво всъщност е Пазител на маските — каза Амос.

— Не мога да ви отговоря, господин Дарагон — със съжаление отвърна друидът. — Кажете ми, искам да знам! Колкото повече слагаш, толкова по-малко тежи... Що е то?

— Дупки в дъска — отговори момчето без ентузиазъм.

Старецът се заля от смях, като се тупаше по корема.

— Много е добра! По-добра от всички мои гатанки! Трябваше да се сетя! Дупки в дъска! Очевидно е: колкото повече слагаш, толкова по-малко тежи! Вземете медальона и камъка! Наистина е много добре! Твърде трудна! Котаракът ми ще ви наглежда. Довиждане и късмет! Дупки в...

Смеейки се, друидът се отправи към едно от гигантските дървета на площада и като мина направо през ствола му, изчезна. Беорф —

отново в човешкия си вид — приближи до приятеля си Амос, прегърна го през шията и каза, докато галеше медальона с пръст:

— Мисля, че наистина, ама наистина сме изпаднали в трудно положение!

Амос се чудеше какво да стори. Беше се озовал в ситуация, която надхвърляше възможностите му.

— Отчаян съм, Беорф! Не знам какво да правя с този бял камък. Не знам какво да правя и с този отвратителен медальон. Родителите ми изчезнаха и нямам никаква идея къде може да са. Бях избран за Пазител на маските, а не съм наясно какви са ми функциите. По думите на друида, костеният ми тризъбец е мощно оръжие, а не знам как да го използвам. Скоро по петите ни ще тръгне цяла армия горгони, предвождана от разгневен магьосник на мрака. Намираме се в центъра на една столица, населена със статуи, и съм сигурен, че онези създания ще се върнат тази нощ, за да преровят всяко кътче. Как се възстановява равновесието между доброто и злото? Има ли начин да се обезсили проклятието и жителите на кралството да оживеят отново? Те плащат прескъпо за кражбата на този медальон и не заслужават да останат вкаменени цяла вечност. Не знам откъде да започна и кое е най-доброто решение, за да се измъкнем от тази каша.

— Нека поразмислим и да се опитаме спокойно да разгледаме положението — каза Беорф. — Първата ти задача е да отидеш в гората Тарказис. Това трябва да направиш преди всичко друго. Ако тръгнеш с медальона, горгоните ще те последват и всички села по пътя ти ще бъдат застигнати от проклятието на тези същества. Струва ми се, че те усещат присъствието и силата на този предмет. Можем да го разрушим, но може би той притежава сила, която ще ни бъде полезна. Всъщност магьосникът на мрака е дошъл тук, за да си върне медальона и той не бива да напуска тази територия. Ще се постарая да оставя следи от мен и от неговото украшение. Така магьосникът ще остане в границите на кралството. Трябва да разберем кой е, къде се крие и как да се отървем от него. Ние с теб ще се разделим. Аз оставам тук и ти ми поверяваш медальона. Познавам добре равнината и гората наоколо. Ще се скрия така, че горгоните никога да не ме открият. Ще пазя медальона, докато ти събираш още информация за този бял камък, за тризъбеца и за мисията ти. Тръгвай бързо, ще можеш да напуснеш

кралството преди падането на нощта. Довери ми се, това е най-доброто решение.

Амос не искаше да остави приятеля си сам пред лицето на опасността и настоя да намерят друго решение, но аргументите на Беорф бяха непоклатими като скала. Това наистина беше най-логичното, което можеха да направят. Така че той му предаде медальона и отиде в странноприемницата „Герб и меч“ за личните си вещи. Всички коне бяха превърнати в камък и Амос трябваше да пътува пеш.

— Ами значи оставям те, Беорф. Пази се!

Младият беорит се усмихна, а после, преобразявайки дясната си ръка в меча лапа, извади острите си нокти... и каза:

— Остави горгоните на мен!

8

ЯЙЦЕТО НА СТАРИЦАТА

Бяха минали две седмици, откакто Амос бе напуснал Брател велики. Пътуването беше колкото дълго, толкова и пълно с изпитания. Като не знаеше къде се намира гората Тарказис, момчето разпитваше случайни хора. Повечето от тях никога не бяха чували за нея или ако знаеха нещо, то беше от приказките и преданията. И така, в най-голяма несигурност, Амос вървеше от село на село, понякога с търговски кервани, понякога с трубадури, които не се заслушваха много във въпросите му.

По-често сам, отколкото със спътници, Амос трябваше да се справи с прехраната си било в гората, било при селяните, чрез замяна на някой и друг ден работа на полето срещу храна и нощувка. Най-често спеше сам в гората, край безлюдните пътища. С всеки изминал ден момчето все повече се объркваше и съжаляваше, че приятелят му Беорф не беше с него. Често си мислеше, че е взел погрешно решение да напусне сам Брател велики.

Навсякъде се разнасяха смущаващи слухове. Говореше се, че Рицарите на светлината били застигнати от тежко проклятие и кралството им трябвало да се заобикаля на всяка цена. Селяните бяха подозрителни и негостоприемни със странниците. В един от слуховете Амос разпозна себе си — според него всеки трябвало да се пази от момче на около дванадесет години, което — странна работа — пътувало без родителите си. Тъй че мнозина му задаваха куп въпроси за това и онова, просто защото се съмняваха в добрите му намерения.

Единственото развлечение на Амос по време на дългото му пътешествие към гората Тарказис беше книгата Ал-Кадрум, териториите на мрака, която бе взел от библиотеката на бащата на Беорф. Всъщност тя беше истинска енциклопедия за нощните зли създания. Имаше карти, рисунки и много информация за невъобразими чудовища.

От нея Амос научи за съществуването на базилиска. Изображението на този звяр беше впечатляващо. Той имаше тяло и опашка на змия, гребен на върха на главата, човка на лешояд, крила и крака на петел. Описано като едно от най-отвратителните и страховити създания на този свят, чудовището беше рожба на магьосниците на мрака. За да се появи на бял свят такова същество, трябвало да се намери яйце от петел, което да се мъти от жаба в продължение поне на един ден. Така се пръквало чудовище, което само като изсъскало, можело да парализира жертвата си и после да я нападне.

Базилискът хапел винаги на едно и също място — в ямката на тила. Ухапването, силно отровно, било фатално. Пак според книгата, погледът на базилиска можел да накара околната растителност да увехне или да изпече птица, докато лети. По всичко личало, че няма противоотрова за ухапването на базилиска. Не по-голям от кокошка, гъвкав като змия и хищен като лешояд, базилискът убивал за удоволствие. Любимата му плячка бил човекът и авторът на книгата отбелязваше много градове, които били напълно обезлюдени само от две или три от тези изчадия.

При някои обстоятелства обаче опасното създание ставало уязвимо. Например то умираше начаса, ако чуело кукуригане на петел. Освен това базилискът, също като горгоната, не можел да понесе отражението на собственото си лице. Затова живеел в постоянен страх от огледала и други отразяващи повърхности, които можели да причинят незабавната му смърт.

Постепенно парчетата от мозайката се подреждаха в главата на Амос и това му даваше възможност да намери решение за освобождаването на Брател велики от жените с коси-змии. Първо, горгоните нямаше да напуснат града без прословутия медальон, който Беорф бе взел у себе си. Второ, Йон Пречистващия, който познаваше мощта на горгоните и следователно трябваше да знае как да защити хората си, бе допуснал груба грешка. Понеже винаги излъсканите до блясък доспехи на Рицарите на светлината бяха същински огледала, тези създания трябваше да умрат начаса, ако застанат срещу тях, преди дори да се опитат да омагьосат града. Но Йон бе пренебрегнал важна подробност: горгоните атакуваха винаги през нощта, тоест през часовете на пълен мрак, когато огледалата не могат да отразяват нищо.

Следователно единственият начин чудовищата да бъдат победени наведнъж бе навсякъде из града да се поставят огледала и да се запалят хиляди огънове — и то едновременно! Но как да се създаде такава безпогрешна система на отбрана? Вярно, можеше да разчита на светулките на Беорф, но и той нямаше да може да събере хиляди, дори милиони светулки.

Докато размишляваше за начините да се надвият горгоните, Амос навлезе в едно селце и спря на извора, за да утоли жаждата си. Една възрастна жена, превита над бастуна си и облечена в бяло от глава до пети, го заговори:

— Кой си ти, млади момко, и какво търсиш тук?

— Трябва да отида в гората Тарказис. Не познавам тия места, можете ли да ми помогнете?

Старицата се замисли.

— За съжаление не мога да направя нищо за теб. През последните два дни ти си третият човек, който ми говори за тази гора. Не е ли странно?

Амос се изненада. Силно заинтересуван, той попита:

— Кого сте видели? Кой ви зададе такъв въпрос?

— Един много любезен господин и жена му. Те ме питаха също дали не съм виждала едно момче с дълга черна коса, с кожена ризница, една обеца и нещо като дълга тояга, праметната през рамо. Вчера не го бях видяла, но днес е пред очите ми!

— Това са моите родители! — извика Амос, чието сърце подскочи от радост от дълго чаканата вест. — Бяхме принудени да се разделим и трябва да ги открия на всяка цена! Моля ви, госпожо, кажете ми накъде тръгнаха!

— Мисля, че поеха по този път.

Амос започна да ѝ благодари, нетърпелив да продължи пътя си, но старицата го помоли да остане още няколко минути с нея. Покани го да седне и каза:

— Ще ти разкажа нещо, млади приятелю. Знам, че искаш веднага да откриеш родителите си и да се втурнеш незабавно по следите им, но снощи сънувах сън и трябва да ти го разкажа. Аз печех курабийки. Цялото ми семейство беше около мен и аз много се стараех всички да останат доволни. Децата ми, внуците, братовчедите, племенниците — всички се бяха превърнали в камък. В къщата имаше

само статуи. После изведнъж в съня ми се появи ти. Не те познавах и ти ми поиска нещо за ядене. Дадох му три или четири курабийки. Когато захапа една от тях, вътре намери твърдо яйце. Тогава ти казах: „Човек често открива яйца там, където най-малко очаква“. Това е всичко. И понеже вярвам, че човек не сънува ей така, за нищо, тази сутрин направих курабийки и ги взех със себе си. Имам и няколко яйца, давам ти ги и ти пожелавам по-скоро да намериш родителите си.

Без да е разбрал докрай съня на старата жена, Амос ѝ благодари, взе храната и потегли. Когато се обърна, за да ѝ махне за последен път, тя беше изчезнала.

Внезапно в главата на Амос всичко се изясни. Припомни си какво му беше казала старицата: човек намира яйца там, където най-малко очаква. Вероятно медальонът, откраднат преди много години от Йон Пречистващия, криеше яйце от петел. Ето защо магьосникът на мрака толкова държеше на него! Само по себе си това украшение нямаше никаква магическа сила, никаква демонична власт и не представляваше опасност за никого. Това просто бе опаковка за яйцето. Първият собственик на медальона несъмнено е искал да създаде базилик. Нищо по-естествено от това магьосникът, който предвождаше армия от горгони, да желае да включи в нея едно могъщо чудовище, способно за миг самичко да унищожи цял полк.

Амос стигна до заключението, че врагът на Брател велики упражняваше властта си над всички същества, свързани по някакъв начин със змиите. Той със сигурност бе зъл, лукав и много опасен. Беорф беше в голяма опасност и Амос се чудеше как да го предупреди за всичко това.

9

БЕОРФ, ГОРГОНИТЕ И НАГИТЕ

Горгоните отново бяха по петите му. Беорф бягаше в гората с набедена глава, като се опитваше да избегне препятствията, невидими в нощния мрак.

Първите два дни след заминаването на Амос бяха по-скоро спокойни за младия беорит, защото горгоните бяха насочили вниманието си към града. В скривалището вдън гората Беорф добре си почина и поспя с оглед на предстоящите тежки дни. Имаше достатъчно време и да обмисли стратегии за отбрана от нападения. Основната идея, проста и ефикасна, се състоеше в това да се освободи от горгоните една по една.

Беорф беше поставил десетки капани почти навсякъде из гората. Той с основание предполагаше, че след няколко нощи на безплодно тършуване в Брател велики чудовищата неизбежно щяха да започнат да преравят околностите. Щяха да намерят човешки следи — неговите — и да ги проследят, за да притиснат беглеца. Затова беоритът бе оставил достатъчно следи в равнината и в полето, които да водят право в капаните.

За да остане незабелязан, докато се придвижваше от капан до капан, дебеланкото се превръщаше в мечка. Горгоните търсеха човек, откраднал медальона, мислеше си той, а не мечка! Никога тези твари не биха заподозрели, че човекът и животното всъщност са едно и също същество.

Една нощ три горгони, тръгнали по дирите на Беорф, се насочиха право към подвижните пясъци. Беоритът, скрит добре, видя на лунната светлина как телата им изчезнаха в земята.

— Три по-малко! — провикна се той.

Друга малка група по същия начин се озова на полянката с кошерите, които обграждаха някогашния му дом. Беорф бе наредил на пчелите да атакуват. Насекомите се групираха така, че да образуват огромен облак над горгоните, и стремително ги връхлетяха. Вкаменени

във въздуха от погледа на чудовищата, те нападаха от небето като дъжд от камъни и пронизаха телата им. Пожертването на пчелите позволи на момчето да се отърве от пет горгони.

Беорф много скоро забеляза, че въпреки крилата, с които можеха да прелитат малки разстояния, жените с коси-змии не можеха да летят. Затова бе измислил и друга клопка. В обработваемата част на полето около столицата нивите бяха оградени с ровове. Една дига позволяваше тези канали да се пълнят с вода за напояване. Беорф бе изкопал няколко огромни дупки в нивите и ги бе покрил с клони и сено, за да ги скрие добре. На следващата нощ осем горгони бяха паднали в клопките. Беорф бе отворил дигата. Водата бе заляла рововете, а после — и дупките. Всички зли създания се удавиха.

Тази нощ капанът беше различен. На Беорф му беше хрумнало да измайстори гора от остриета, които бе намерил в оръжейната на рицарите. По земята забучи копия, а от дърветата провеси саби и мечове, здраво привързани към клоните. Всеки, който искаше да избегне остриетата, можеше да тръгне само по една пътечка през клонците. И тъй като горгоните излизаха само нощем, Беорф имаше достатъчно време през деня да изработи и нареди капаните си. През целия следобед се бе упражнявал да избягва остриетата. Часът на истината приближаваше.

Сега Беорф чуваше как горгоните приближаваха. На два крака момчето не можеше да тича толкова бързо. Клопката беше вече наблизо. Трябваше само да запази ритъма си, за да се измъкне невредимо. В момента, в който усети студена ръка да докосва рамото му, то се преобрази на мечка. Задъхано се втурна по пътеката, която единствена позволяваше да се избегнат остриетата. Нищо неподозиращи, горгоните навлязоха с пълна скорост в гората от остриета. Поражението беше пълно! Нито една не оцеля!

Доволен от себе си, Беорф се прибра в бащината си библиотека, която бе основното му скривалище, за да дочака края на нощта. Отбори ямата, слезе по стълбите, но докато търсеше лампата от светулки, помещението се освети от червена светлина.

Зад писалището на баща му беше седнал един плешив човек и го гледаше. Проблясващите му очи бяха светложълти, с удължени зеници, които непрестанно се свиваха и разпускаха. Ръцете и шията му бяха покрити с люспи, които стигаха чак до тила му. Беорф забеляза, че

веждите на мъжа, точно като неговите, се сключваха над носа му. Той имаше ужасно дълги нокти, а от устата му, между змийските зъби, излизаше раздвоен език. Беше гол до кръста, със силни мускули и на шията си носеше десетки златни гердани, обсипани със скъпоценни камъни. Имаше и две огромни обеци, позлатени и лъскави. Нямахше крака, а тялото му завършваше с много дълга сива змийска опашка, осеяна тук-там с черни петна.

Беорф понечи да избяга при вида на чудовищното създание. Но докато се обръщаше, огромната опашка го застигна и обездвижи.

— Сссс, вече искаш да си ходиш, млади приятелю? — изсъска човекът-змия. — Много е, сссс, невъзпитано да отбягваш моето присъствие, без да съм се, сссс, представил.

Опашката отпусна хватката си и Беорф, треперещ, се обърна към съществото.

— Е, сссс, ти си смело момче, сссс, това е много добре. Казвам се Кармакас и направих едно, сссс, много дълго пътуване, за да дойда тук. Не се страхувай, млади приятелю, не ти желая, сссс, злото. Виж, аз съм като теб, сссс, това, което хората наричат, сссс, човеко-животно. Няма да причиня зло, сссс, на някой от моята раса без сериозно основание. Изглеждаш изненадан, че ме виждаш! Сссс, за първи път ли виждаш друг член от твоя, сссс, вид?

Неспособен да произнесе и дума, Беорф кимна утвърдително.

— Това е много жалко, сссс. Знаеш ли защо създания като нас изчезват едно, сссс, след друго? Защото хората ни преследват. Хората ни, сссс, завиждат за нашата дарба, сссс, завиждат ни за нашата, сссс, власт. Аз съм, сссс, нага. Което означава, сссс, на старинен език, сссс, човек-змия. Ти си беорит, човек-мечка. Ти имаш власт над, сссс, пчелите и някои други насекоми. Аз пък притежавам, сссс, власт над всичко, което пълзи, хапе и, сссс, има отрова. Контролирам горгоните заради, сссс, косата им. Но ще ти призная една тайна, която, сссс, може би вече знаеш. Аз съм също и, сссс, могъщ магьосник. Не се притеснявай, сссс, аз съм добър магьосник. Вредя само на онези, които, сссс, са ми сторили зло. Ставам лош само когато, сссс, са лоши с мен.

С треперещ глас, изпотени длани и биещо до пръсване сърце, Беорф прекъсна магьосника:

— Тогава защо превърнахте всички жители на кралството в каменни статуи с вашата армия от горгони? Искате да си върнете медальона и да си отмъстите на Йон Пречистващия, нали? Не беше нужно да наказвате толкова невинни, за да задоволите жаждата си за мъст!

Кармакас избухна в обезпокоителен смях.

— Ама че е лош, сссс, този беорит! Мисля, че в моята страна ние грешим, като смятаме човеко-мечките, сссс, за най-глупавите от расата на човеко-животните. Ти не си толкова глупав, сссс, колкото изглеждаш, голямо сърдито мече! Жителите на този град бяха, сссс, превърнати в статуи, защото оказаха доверие на, сссс, един крадец и убиец. Аз ще ти разкажа, сссс, моята версия на историята и ти, сссс, ще разбереш по-добре. Живеех си кротко в моето село, сссс, което вече не съществува. В сърцето на една камениста пустиня, сссс, нагите мирно съжителстваха с хората от големия съседен град. Ние бяхме занаятчии и нашата, сссс, сила беше обработката на златото. Притежавахме и мини, сссс, и много богатства. Хората започнаха да ни завиждат за нашите, сссс, съкровища и извикаха Рицарите на светлината, за да ни, сссс, изтребят и да ни отнемат имуществото. За щастие горгоните ни дойдоха, сссс, на помощ, но много късно. Жена ми и петнайсетте ми деца, сссс, всичките наги, бяха убити от рицарите. Само Йон Пречистващия успя да спаси кожата си. Знаеш ли защо? Защото по време на последната битка с горгоните Йон, сссс, беше в нашия храм и крадеше богатствата ни. Ако беше участвал, сссс, в битката, и той щеше да бъде вкаменен, сссс, от горгоните. Медальонът принадлежи на моя народ, сссс, и аз съм тук да си върна това, което беше задигнато. Това е всичко. Създанията от моята раса, тези, които, сссс, оцеляха, искаха да си отмъстят на хората и да ги накарат, сссс, да си платят за алчността и неспособността да приемат същества и съдания, различни от тях. Нима Рицарите на светлината не убиха майка ти и баща ти, защото бяха, сссс, различни от тях?

При тези думи Беорф се разплака. Нагата продължи:

— Виждаш ли, сссс, ние си приличаме. И двамата сме, сссс, жертви на човеците и трябва да обединим нашите, сссс, сили срещу този могъщ враг. Представи си, сссс, мечката и змията, обединени в името на справедливото, сссс, възмездие на човеко-животните! Ела в прегръдките ми, аз ще бъда твоят, сссс, нов баща!

Като възвърна увереността си, Беорф погледна Кармакас право в очите и каза:

— Вярно е, че родителите ми бяха убити от човеците. Вярно е също и това, че хората понякога са ограничени и отказват да приемат нещата, които не разбират. Но моят баща ми е разказвал много истории за човеко-животни и винаги ме е съветвал да не се доверявам на човеко-змиите. Той твърдеше, че главно заради тях, заради техните лъжи и жажда за власт, човеците са започнали да преследват човеко-животните. Аз си имах баща и той сега е мъртъв. Нямам нужда от някого, който да го замества. Вие искате да ме залъжете с ласкателства и да спечелите доверието ми само за да си върнете медальона. Беоритите може би не са умни колкото нагите, но ние правим разлика между добро и зло. Аз скрих медальона и вие никога няма да се доберете до него!

Магьосникът стисна зъби, напрегна всичките си мускули и като се изправи на гигантската си опашка, изсъска:

— Ще намеря начин, сsss, да те накарам да говориш, малък нахалнико! Току-що, сsss, ти подписа смъртната си присъда!

10

РАЗКАЗВАЧЪТ

Старецът, седнал на една пейка и заобиколен от деца, започна своя разказ:

— Имало едно време, преди много, много години, един момък, който се казвал Жюно. Той живеел заедно с майка си в малка колиба в гората. На това момче нищо, ама нищо не му се удавало. Бил малко глуповат и майка му не се гордеела твърде с него. Баща му умрял доста време преди това и бедната жена трябвало да се грижи за всичко. От кухненската работа до прането, като се прибави и изнурителният труд на полето, тя вършела всичко, което било по силите ѝ, за да осигури прехраната си и тази на своя некадърен син. Жюно прекарвал дните си, като миришел цветя, разхождал се из полето и тичал подир пеперудите. Един ден, когато видял как майка му се труди с пот на челото, ѝ казал: „Майко, отивам в града да си намеря работа. С парите, които ще спечеля, ти ще можеш най-сетне да си починеш“. Майка му отвърнала: „Ама, сине, ти не умееш да вършиш нищо с двете си ръце и постоянно правиш глупости“. Момчето ѝ отговорило: „Ще видиш, мамо, на какво съм способен“.

Разказвачът бе привлякъл цялото внимание на слушателите си. Амос, който тъкмо минаваше оттам, спря, за да чуе продължението.

— И тъй, Жюно заминал за града. Обиколил всички магазини, всички фермери и занаятчии. Навсякъде търсил работа, но всеки път, когато го питали какво умее да прави, честният Жюно отговарял: „Нищо“. При тези думи, разбира се, никой не пожелал да го наеме! В последната ферма, където отишъл да се представи, Жюно си спомнил как майка му често го упреквала, че се занимава с какво ли не. Тъй че, когато фермерът го попитал какво може да върши, Жюно отговорил най-откровено: „Господине, мога да правя какво ли не!“. И начаса бил нает за работник.

На площадчето любопитните ставаха все повече. Вече имаше и много възрастни, които с интерес очакваха продължението на

историята.

— През целия ден Жюно и фермерът били заети да цепят дърва и да плевят зеленчуковата градина. Вечерта, като награда за труда му, момчето получило едра монета. Докато се прибирал у дома, доволен от първия си работен ден, Жюно се забавлявал да си подхвърля монетата във въздуха и да я лови. Но с едно несръчно движение я изпуснал в крайпътното поточе. Натъжен, той се прибрал къщи и разказал за лошия си късмет на майка си, а тя му рекла: „Следващия път, Жюно, вземи каквото ти даде фермерът и веднага го сложи в джоба си. Така няма да рискуваш да загубиш възнаграждението на труда си“. Момчето обеща да постъпи точно както го посъветвала майка му и на другия ден се върнало при фермера. Този път се заело с кравите. Като благодарност за труда му, фермерът му дал едно ведро с вкусно прясно мляко. Жюно изпълнил точно заръката на майка си. Изсипал съдържанието на ведрото в джоба си, за да не го загуби по пътя. Върнал се у дома напълно мокър. Имал мляко дори в обувките. Като чула разказа на сина си, горката му майка сдържала гнева си и му казала: „винаги трябва да държиш това, което фермерът ти дава, в съда, в който ти го е дал, разбираш ли, момчето ми?“.

Жюно кимнал и на следващия ден, след като свършил работата си, получил голяма буца масло. За да не се разтопи на слънцето, фермерът поискал от Жюно шапката му и сложил маслото вътре, та да го запази. Момчето оставило маслото в шапката, сложило я на главата си и се втурнало към къщи. От топлината на главата му маслото се разтопило и Жюно се появил пред майка си със стичащи се жълти струйки по лицето.

Около стареца вече се беше насъбрала внушителна тълпа. Всички явно се забавляваха, докато слушаха историята на това глупаво момче. Разказвачът беше наистина завладяващ: той имитираше всяка мимика, играеше всеки от героите на разказа и умееше да задържи вниманието на публиката си.

— Когато Жюно свършил с обясненията, майка му рекла: „Добре си направил, че си оставил маслото в шапката, но не трябваше да я слагаш на главата си! Ето, вземи тази торба, ще сложиш вътре това, което ще ти даде фермерът, и ще го донесеш на гръб. Разбра ли, Жюно?“. Момчето отговорило, че е разбрало много добре. Близо до фермата, в която работело, се издигал красив замък. Всеки път, когато

минавал пред него, Жюно му се възхищавал и си мечтаел да спечели достатъчно пари, за да може един ден да живее в него. Забелязал също така и една красива девойка, която винаги стояла на една от терасите на великолепната сграда и непрекъснато плачела. Жюно се чудел защо ли е толкова тъжна, но много-много не се замислял. В края на следващия работен ден фермерът дал на Жюно едно магаре. Понеже повече нямал нужда от него, човекът му направил този щедър подарък, за да му благодари за труда, който младежът положил във фермата му. Момъкът с радост приел магарето. Както поръчала майка му, той понечил да сложи в торбата това, което фермерът му бил подарил. Задърпал магарето и започнал да вкарва в торбата най-напред единия преден крак, после другия, но скоро забелязал, че торбата била твърде малка, за да напъха в нея цялото магаре. И Жюно намерил друго решение: сложил торбата на главата на магарето, клекнал и се мушнал под животното. Така щял да го носи на гърба си. Много му се искало майка му да се гордее с него и за първи път щял да направи нещата както трябва. Магарето, с глава в торбата, се мятало и ревяло. Жюно с мъка се изправил на крака и когато най-сетне успял да повдигне животното от земята, и двамата се проснали в прахоляка на пътя. Докато се опитвал за втори път да метне горкото животно на гърба си, момъкът видял, че някакъв човек се приближава към него. Това бил кралят, който живеел в съседния замък. Той поздравил Жюно, любезно му се представил и начаса му поверил дъщеря си, която от години не спирала да плаче. Той бил обещал ръката ѝ на онзи, който успее да я накара да се усмихне. От терасата девойката забелязала момъка, видяла неговите безумни щуротии с магарето, прихнала и се смяла, смяла, та сега дори не можела да се спре. Ето как Жюно се оженил за принцесата, станал крал и заживял с майка си в двореца. Скъпи приятели, това означава, че за да станеш крал, достатъчно е нищо да не умееш да правиш или да правиш какво ли не!

Под бурните ръкопляскания разказвачът благодари скромно на слушателите си и после мина с шапката си между тях. Получи няколко монети, а хората, които идваха от пазара, му дадоха хляб, зеленчуци и яйца. Падна му се дори и една наденичка. Амос се готвеше да си тръгне, когато разказвачът се обърна към него:

— Ти чу моя разказ, ала не ми даде нищо, младежо...

Амос отвърна:

— И аз нямам кой знае какво, господине. Тръгнал съм да търся родителите си и идвам от далечна страна. Бъдете сигурен, че вашата приказка заслужава много повече от едно ръкопляскане. За жалост обаче ще трябва да се задоволите с това.

Старецът любезно му рече:

— Вече имам всичко, което ми трябва, в тази шапка. Истината е, че онова, от което се нуждая, е добра компания. Ще ми окажеш ли честта да споделиш тази храна с мен?

— С радост — отвърна Амос, който бе много гладен.

— Аз се казвам Жюно — рече разказвачът, — а ти, младежо, как ти е името?

Изненадан, че чува същото име, Амос попита:

— Наистина ли се казвате Жюно? Като героя от вашия разказ?

— Приятелю, аз черпя вдъхновение там, откъдето мога. Всичките ми герои — от най-глупавия до най-умния — носят моето име. Това ми напомня времето, когато баща ми ми разказваше приказки.

— Аз се казвам Амос Дарагон и ми е много приятно да се запознаем.

— На мен също — каза старецът. — Виждаш ли, млади момко, аз разказвам приказки, за да се прехранвам, това е всичко, което умея. И навсякъде търся интересни истории. Разкажи ми откъде идваш и какво търсиш тук. Разкажи ми също как си загубил родителите си. Това ме интересува, защото и аз загубих моите преди много години.

Амос веднага усети, че може да се довери на Жюно. В очите на стареца се виждаха някакви буйни искрици, нещо младежко. Като се изключи възрастната дама в бяло, която бе срещнал на извора в съседното село, от много дни момчето не беше разговаряло с никого. Затова бе щастливо да си поприказва с един така симпатичен събеседник.

Преди да започне своята история, Амос предупреди стареца, че може и да не повярва на всичко, което ще чуе, но му се заклева, че това е самата истина. Докато опитваше вкусната храна, която му предложи домакинът, Амос му разказа за кралството Омен, за разговора си със сирената от Залива с пещерите и за мисията, с която тя го бе натоварила. Разказа му също как бе изиграл владетеля Едонф. Младият пътник обрисова събитията в Брател велики, спомена и за Бартелеми,

вкамнен като всички останали. После си припомни за срещата с Беорф, за жребия на истината с Йон Пречистващия, за слепия котарак и друида, който имаше гъба на шията, за горгоните и книгата от тайната библиотека на господин Бромансон, бащата на Беорф. Продължи с историята на медальона, поверен на Беорф, за да не попадне в лапите на горгоните, после разказа как е напуснал Брател велики. Не скри съжалението си, че е оставил своя приятел във вкамнения град. Разкри и онова, което бе научил за базилиска.

Амос разказа на Жюно всичко до най-малки подробности. Но сега то му се струваше толкова далечно! Имаше чувството, че това са истории, които е преживял преди много години. Свърши разказа си едва в края на деня. Двамата с Жюно бяха разговаряли цели три часа. Заинтересуван от невероятната история, старият човек бе задавал много въпроси. Непрекъснато искаше подробности за това и онова. Когато момчето млъкна, разказвачът му довери:

— Това е една прекрасна история и вярвам на всяка твоя дума. Сега ще ти разкажа една такава история за гората Тарказис. Надявам се, че и ще ми повярваш. Вече много години, откакто съм спрял да я разказвам, защото никой не ми вярва. Мислеха ме за луд. Тогава реших да скрия истината и да разказвам тези малки измислени приказки, които се харесват на децата и карат възрастните да се усмихват. Искаш ли да чуеш истинската история на едно голямо нещастие?

Заситен и доволен, че е открил толкова интересен събеседник, Амос това и чакаше.

— Слушам ви и бъдете уверен, че съм готов да повярвам на всичко, което ще ми кажете.

— Много, много отдавна — започна старецът — съвсем близо до гората Тарказис живеело едно момченце. То имало красиви къдрави коси, съвсем черни, широка усмивка на щастливо дете, неудържимо въображение и великолепно куче. Обичало кучето си повече от всичко на света. Баща му бил земеделец, а майка му приготвяла най-вкусните палачинки в кралството. Родителите на момчето постоянно му повтаряли да не влиза в гората. Уж имало зли сили, които правели така, че всеки, който се осмелял да влезе в гората, изчезвал. Един ден кучето се загубило и момчето го чуло да лае откъм гората. Помислило си, че любимецът му е в опасност, и се втурнало навътре в леса, без да го е грижа за предупрежденията на родителите му. Ходило дълго,

много дълго. Дърветата имали странни форми. Навсякъде имало цветя. Това била най-прекрасната гора, която то било виждало. Внезапно от едно цвете бликнала светлина и започнала да танцува около него. Едва по-късно, много години по-късно, момчето разбрало, че в този ден е влязло в царството на феите. Към първата светлинка се присъединили и други и зазвучала прекрасна музика. Хванато в плен на хората на феите, момчето танцувало, танцувало още и още със светлинките, докато паднало в изнемога. Заспало под едно дърво. Когато се събудило, било остаряло с петдесет години. Косите му били бели и имало дълга брада. Върнало се у дома, ала къщурката му вече я нямало. През градината на баща му минавал път. Нямало и следа от родителите му, от кучето и от колибката. То тръгнало по пътя и се озовало в един град, наречен Берион. Това е градът, в който се намираме сега. Напълно объркано, то разказвало историята си на всички минавачи, викало, че са му откраднали детството. Никой не искал и да чуе и дълго време го смятали за луд човек. И един ден, не без мъка, то приело участта си на старец, който започнал да разказва приказки, за да си изкарва прехраната. Това дете е живо и днес и се казва — както всички герои на моите приказни истории — Жюно. Тъкмо той разговаря с теб сега. Току-що ти разказах собствената ми история. Дали ти няма да си първият човек, който най-сетне ще повярва в моето приключение?

Слисан, Амос си спомни, че вече бе чувал тази история. Баща му я беше разказвал в деня на заминаването им от кралството Омен. Урбан Дарагон беше срещал този човек преди много години, докато пътешествали с Фрила.

Като не откъсваше поглед от двете едри сълзи, които се стичаха по бузите на стареца, момчето каза:

— Вярвам във вашата история и обещавам тук, пред вас, да ви върна детството, което търсите толкова отдавна. Заведете ме в гората Тарказис и ще поправа несправедливостта, която ви е била причинена.

11

ГОРАТА ТАРКАЗИС

Амос прекара нощта при Жюно. Той беше наел малка стая в един неугледен хан в Берион. Старецът се извини на младия си гост за липсата на удобства. Те още дълго разговаряха, преди да заспят, главно за феите. Жюно знаеше десетки приказки и легенди за тях.

Възрастният човек разказваше, че в зората на времето голяма част от Земята е била управлявана от фоморианите и фирболгите, които били от расата на огрите, гоблините и троловете. После от запад дошли феите — никой не разбрал как и защо, може би океанският вятър ги бил довял. Те обявили война на гоблините, после — на троловете, и накрая успели толкова да отслабят огрите, че ги принудили да се изселят и те се преместили да живеят на север, в земите на варварите и на вечния мраз.

След това от изток пристигнали хората. Това били здрави, внушителни воители, възседнали едри и красиви коне. Те завладели земите, започнали да ги обработват и принудили феите да намерят убежище в горите. Някои от тях се спрятелили с хората, но повечето останали в горите и се спотаили там. Феите си намерили много начини да остават необезпокоявани от хората. Царствата им били скрити и често недостъпни. Спазвали много строга йерархия. Също като пчелите, феите имали царица, работнички и войници.

Въпреки това някои хора умеели да работят в съгласие с горските създания. Наричали ги друиди. Тяхната мисия била да пазят природата, горите и животните, следователно — отделните царства на феите. Именно феите избирали хората, призвани да станат друиди. Крадели деца от люлките и ги подменяли с парче дърво, което след магически заклинания заприличвало на истинско бебе и създавало впечатление у родителите, че отрочето им си лежи в леглото. Тези заместители на деца изглеждали напълно нормални до деня, в който умирали внезапно и без видима причина.

Дори днес в Берион съществувал обичай, който жителите съвестно спазвали най-стриктно. Макар повечето от тях да не вярвали в съществуването на свръхестествени създания, те провесвали над леглото на детето си разтворени ножици, които да го пазят. Така че феите, които се придвижвали бързо из въздуха, да се срежат на острието, ако се опитат да доближат бебешката люлка. Освен това закачали на пелените звънчета, червени панделки и големи гирлянди, които се виждат отдалече. Тъй че, ако изобщо феите се решали да отвлекат така нагиздения бебешок, камбанките да известят веднага родителите. Колкото до панделките и гирляндите, те щели да попречат на феите да летят нормално.

Амос попита Жюно дали не знае нещо за Пазителя на маските. Старецът му отвърна, че е чувал за някакъв човек, който сам-самичък бил успял да повали дракон. Наричали този мъж Пазителя, но преданията не казвали нищо повече по този въпрос.

Капнал от умора, Амос най-сетне заспа върху стария сламеник, който Жюно бе постлал на земята. Сънува жената, която му бе дала курабийките и яйцата при избора. В съня му тя се беше подмладила, но все така беше облечена в бяло. Дамата непрекъснато му повтаряше едно и също:

„Забий тризъбеца в камъка и отвори прохода... Забий тризъбеца в камъка и отвори прохода...“

Амос искаше да разбере коя е тази жена. Защо му говореше така? Искаше да знае повече и за камъка, и за прохода. Искаше да разбере значението на тази фраза, която тя непрекъснато повтаряше. Беше онемял, неспособен да произнесе и една дума, и жената в бяло изчезна. Амос се събуди и през остатъка от нощта размишляваше за странния сън. Когато Жюно стана, двамата другари похапнаха и поеха към гората Тарказис.

След като повървяха няколко часа, Амос и Жюно стигнаха до покрайнините на един лес.

— Тук е — заяви старецът. — Да, тъкмо тук живеех някога. Всичко много се е променило, но има неща, които не могат да ме излъжат. Например онези големи камъни там са си същите. После този дъб. Още преди моя танц с феите той беше вече с дебел ствол. Сега е още по-огромен, но си е все същото дърво. Сигурно има дванайсетина години, откакто не съм се връщал тук. Всъщност изобщо не съм идвал,

след като излязох от тази гора с тялото на старец. Бях на единайсет години...

Спомените на Жюно го натъжаваха. Амос, от своя страна, не можеше да забрави съня от предната нощ. В това съновидение имаше нещо прекалено реално за обикновен сън. „Забий тризъбеца в камъка и отвори прохода...“ Амос първо огледа земята, за да открие някакъв знак. После разгледа дърветата, както и камъните наоколо. След продължително мълчание най-после каза:

— Погледни внимателно, Жюно, всичко тук ни сочи някакъв път. Ако пренебрегнем малките дървета, папратите и другите ниски растения, ще го забележим веднага.

Жюно се загледа в това, което момчето му показваше, и действително съзря нещо, което приличаше на пътека, нещо като проход сред растителността.

— Охо, ти направи невероятно откритие, приятелю! Да тръгнем по пътеката!

Те поеха по нея и вървяха, докато гигантски иглолистни дървета и непроходим гъсталак не препречиха пътя им. Никакъв знак не показваше какво да правят нататък. На земята, във високата трева, лежеше камък. На четири места върху него имаше оставени белези. Първо се виждаше обикновена дупчица. Точно под нея имаше още три, близко една до друга. Третият белег беше удължена кухина, а четвъртият приличаше на голяма вдлъбнатина.

Амос си спомни думите на жената от съня му, стисна тризъбеца и с един замах го вкара във втория белег. Като по чудо трите зъбци влязоха точно в трите дупки на камъка, сякаш тризъбецът е бил изработен точно за тази цел.

„Вероятно другите дупчици са предназначени за други оръжия, които отговарят на останалите три елемента — помисли си Амос. — Първият отвор представлява въздуха; вероятно там трябва да влезе стрела. Моят тризъбец е оръжието на сирената, следователно отговаря на водата. Третият знак е направен за меч, изкован в огън, а вдлъбнатината трябва да е предназначена да поеме дървен боздуган, който да представлява земята. Четири ключалки, четири ключа, четири начина да се отвори една и съща врата! Ето защо Кривания настоя в Залива с пещерите да взема тризъбеца със себе си“.

В мига, когато оръжието проникна в камъка, гъстата и непроходима гора, която се издигаше пред тях, се разтвори сред оглушителен шум на чупещи се клони и скърцащи стволове, които се извиваха мъчително. Невярващи на очите си, Амос и Жюно се озоваха пред дълъг и мрачен тунел. Амос прибра оръжието си; вратата, която водеше към сърцето на гората Тарказис, вече бе отворена. Без да се наговарят, двамата другари поеха навътре в прохода.

Няколко минути по-късно излязоха на великолепна поляна, отрупана с цветя. Те бяха навсякъде. По земята, по скалите и дърветата, които обграждаха прохода. Във всички посоки се носеха феи, различни по цвят и големина, всяка, заета със задълженията си. Слънчевите лъчи бяха ослепителни и светлината, чиста и бяла, заливаше цялата поляна. В светлината се появи фигура на мъж, който бавно се насочи към тях. Амос го разпозна. Това беше друидът, когото бе срещнал в Брател велики. Беше все така мръсен и грозен, със слепия котарак на рамо. Той разпери ръце.

— Добре дошли в царството на Гуенфадрил, господин Дарагон. Виждам, че идвате с ваш приятел. Все пак надявах се, че ще ви видя с младия беорит. Да побързаме, великият съвет на феите има заседание. Дамите вече ви очакват. Даже са нетърпеливи да се запознаят с вас. Ако желае, господин Жюно може да дойде с нас. Впрочем той май вече се е срещал с феите... — добави друидът с гръмогласен смях.

Той отведе Амос и Жюно до центъра на гората Тарказис. Седем долмена очертаваха нещо като площад, на който върху големи дървени столове с чудновати форми бяха насядали множество феи и друиди от всички краища на света. Всички заръкопляскаха при появата на Амос. Тук имаше големи и малки феи, стари космати създания и изумително красиви друидки, млади ученици и странни сбръчкани същества.

Поканиха Амос и Жюно да седнат в центъра на кръга. Пред тях седяха две жени с корони — една едра сирена със светлосини коси и висока фея с остри уши. Двете създания сякаш блестяха. Силата и чарът, които излъчваха, бяха неудържими, феята със заострени уши, цялата в зелено, стана и с едно движение на ръката въдвори тишина.

— Скъпи приятели, Гуенфадрил, царицата на гората Тарказис, е щастлива да ви посрещне тук за възраждането на Ордена на Пазителите на маските.

Амос разбра, че владетелката говореше за себе си в трето лице.

— Пазителят беше избран от Кривания, принцесата на дълбоките води, за да изпълни мисията си. Той бе признат за такъв в Брател велики от най-стария ни друид, Мастаган Калния, както и от Бялата дама. За възстановяването на равновесието в този свят присъстващият тук Амос Дарагон ще стане първия Пазител на маските от новото поколение герои. Нека този, който се противопоставя на утвърждаването му, да говори сега или да замълчи завинаги!

Събралото се множество мълчеше. Амос стана и заяви:

— Аз се противопоставям на този избор!

Разнесе се шепот на учудване. Амос продължи:

— Отказвам да служа на когото и да било, без дори да знам какво се очаква от мен. Не се съмнявам, че вие ми оказвате огромна чест, но настоявам да разбере повече за мисията, която ми поверявате, и да ми обясните какво е това Пазител на маските.

Стъписана, Гуенфадрил изгледа Мастаган Калния.

— Мастаган, вие нищо ли не сте му казали?

Друидът измънка:

— Да... малко... но не всичко... Мислех, че вие трябва да му кажете... Ами... значи не можах съвсем...

— Да не би да ми казвате, че това момче е изминало целия път дотук, без да знае, че е Пазител на маските? — прекъсна го царицата, като натъртваше на всяка дума.

— Мисля, че е точно така — с наведена глава изшептя друидът.

Възползвайки се от настъпилото смущение, Амос извади бялото камъче от джоба си и отново взе думата:

— Първо, дойдох дотук, за да ви предам едно послание: вашата приятелка Кривания, принцесата на водите, умря и кралството ѝ падна в ръцете на мерените. Преди да умре, тя ме помоли да ви предам този бял камък и да ви кажа, че тя ме е избрала за Пазител на маските. Но вие вече знаехте всичко това, нали?

— Да, вече го знаехме. Дай ми камъка и ме чуй. В старите времена светът бил поделен между Слънцето и Луната, между Създанията на деня и Създанията на нощта. Дневните същества представлявали доброто, а нощните били представители на злото. В продължение на векове съществата от двата лагера влизали в смъртоносни схватки, за да установят господството над Земята било на деня, било на нощта. Уморени от безкрайните и безрезултатни битки,

великите крале и кралици от двете страни решили да се срещнат, за да намерят общо решение. Трябвало да се открие основа за разбирателство, за да се възстанови мирът, както всички желаели. Заедно посочили човеците — единствените същества, у които съжителствали доброто и злото — и създали свещения Орден на Пазителите на маските. Тяхната задача, на вид проста, се състояла в това да работят и с Доброто, и със Злото, и с Деня, и с Нощта, за да възстановят равновесието в света. Воините на равновесието били изпратени да победят застрашаващите мира дракони, да укротят буйствата на еднорозите и да обединят кралствата, разединени от войната. Тези хора черпели силата си от магията на елементите. Всеки от тях притежавал по четири маски: на въздуха, на огъня, на земята и на водата. Във всяка от тези маски можели да влязат четири камъка на силата. Четири бели камъка за въздуха, четири сини за водата, четири червени за огъня и четири черни за земята. Общо шестнадесет камъка на силата. Бойците изпълнили мисията си успешно и в продължение на много години доброто и злото живеели в пълно равновесие. Като решили, че са постигнали вечния мир, владетелите не избрали заместници на Пазителите на маските. Неистинските им лица били оставени да потънат в забрава, а камъните на силата били разделени между силите на деня и тези на нощта. Но ето че отскоро нощните създания подновиха битката. Атаката на мерените срещу сирените е пример за това. Ето защо искаме да възкресим Ордена на Пазителите на маските.

Амос замълча за миг, после попита:

— Преди малко споменахте за една Бяла дама. Два пъти се срещах с тази жена. Коя е тя всъщност?

— Това е един много силен дух — обясни му Гуенфадрил, — това е Съвестта, която съпътства и води Воините на равновесието. Всеки Пазител на маските е покровителстван от Бялата дама. Тя ще бъде с теб, ще те пази и ще ти сочи пътя. В този ден, ако ти приемеш съдбата, която сме предвидили за теб, ще ти подаря първата маска — маската на въздуха. Ще сложа в нея белия камък, който ти донесе, и така магическите сили на този старинен предмет ще се възродят. Ти ще трябва да откриеш другите три маски и още петнадесет камъка. Колкото повече маски и камъни придобиваш, толкова по-голяма сила

ще притежаваш и ще можеш да контролираш елементите. Амос, приемаш ли нашето предложение?

Момчето се замисли. Около него цареше пълна тишина. Феите сдържаха дъха си, дори не помръдваха. Друидите тъпчеха на място от нетърпение, а новата принцеса на водите, синьокосата сирена, се питаше дали Кривания е направила добър избор с този юноша.

Амос отново стана и каза:

— Приемам само при едно условие!

— Това е крайно необичайно — заяви Гуенфадрил, — но все пак кажи, слушаме те.

— Искам феите да върнат на приятеля ми Жюно детството, което са му взели. Той трябва да се върне при семейството си, за да помага на баща си в зеленчуковата градина и да яде най-вкусните палачинки на света, приготвяни от майка му. И накрая, искам той да намери и кучето си.

Без да се замисли, владетелката на феите оповести решението си:

— Искането ти е прието. Феи, върнете Жюно у дома му, в миналото, и направете така, че той да е на същата възраст, на каквато беше, когато злополучно попадна в нашата клопка.

Жюно щеше да се пръсне от радост. Той се разплака като дете.

— Амос Дарагон ми връща детството! Ще се върна в детските си години! Ще видя кучето! И баща ми! И майка ми! Благодаря! Благодаря, приятелю! От все сърце ти благодаря!

Докато си тръгваше от съвета, заобиколен от феи, старецът се обърна към Амос с плувнали в сълзи очи и му каза:

— Ще ти върна стократно това, което стори за мен. Кълна ти се в живота ми, в душата ми и в живота на родителите ми. Доскоро, приятелю!

Гуенфадрил тържествено взе в ръце една великолепна кристална маска. Тя изобразяваше лице на мъж с деликатни черти и изпъкнало чело. Подаде я на Амос и го помоли да я пробва. Маската чудесно прилегна на лицето на младежа. После феята пъкна на мястото му и бялото камъче на силата, изпратено от Кривания. На Амос му се стори, че започва да диша с ритъма на вятъра.

Царицата обяви:

— Тази маска ще расте едновременно с теб. Тя е твое притежание и най-скъпоценното ти богатство. Ти сам ще откриеш

магическата ѝ сила. Маската все още не е много силна, но когато сложиш и четирите камъка, ще имаш мощ да вдигнеш ураган, както и сила да ходиш във въздуха. Нека всички отдадем почит на Амос Дарагон и да празнуваме в чест на първия човек от второто поколение воители на равновесието!

Всички станаха на крака и заръкопляскаха. Разнесе се празнична музика.

12

БЕОРФ И МЕДУЗА

Кармакас се бе настанил в замъка на Брател велики. С помощта на горгоните той бе изнесъл всички жители на града — повече от хиляда каменни фигури — извън стените на града. Бяха ги поставили от двете страни на пътя, който водеше до градските порти. Гледката беше ужасяваща. Пътуващите търговци, пътници и търсачи на приключения или трубадури отказваха дори да доближат града. Всички, които се натъкнаха на страховитата гледка, се връщаха назад и се заричаха кракът им никога вече да не стъпи по тия места.

Горгоните бяха опустошили града. Къщите бяха сринати до основи или изгорени. Мъртвешка тишина бе заменила детските крясъци от миналите щастливи времена. Вече нямаше никакъв живот, никакви цветя и човешка глъч. Армията на Рицарите на светлината на Йон Пречистващия беше окончателно победена. Черно знаме с изображение на змия с отворена паст, готова да ухапе, се вееше над града. Реката беше отровена, нивите бяха необработвани и птиците бяха напуснали тези места.

Със силата на магията си Кармакас бе удвоил армията на горгоните си. Градът гъмжеше от змии. Хлебарките, любимата храна на влечугите, се разхождаха по стените на замъка, в останките от къщите и навсякъде из Брател велики.

От три дни Беорф, заровен до шия на градския площад, бе подложен на мъчения. Само главата му се подаваше над земята. Бяха завързали очите му, за да не се вкамени от погледа на горгоните. През нощта чудовищата нерядко стъпваха по главата му и не му позволяваха да заспи. През деня слънцето изгаряше черепа му като разтопено олово. Нагата го посещаваше всяка сутрин. Кармакас познаваше слабото място на беоритите. Знаеше, че човеко-мечките имаха удивителна издръжливост и физическа сила. Единственото, което не понасяха, беше гладът. Всяка сутрин магьосникът го примамваше с хляб и мед и му говореше:

— Ако ми кажеш, сссс, къде е медальонът, ще ти дам, сссс, да ядеш каквото си поискаш. Кажи ми къде е медальонът и ние, сссс, ще направим съюз. Знаем, че ти, сссс, си гладен. Говори, сссс, кажи ми къде, сссс, си скрил моето съкровище.

Дебеланкото, макар и със завързани очи, усещаше миризмата на пресния хляб. Представяше си и вкуса на меда по езика си. Стомахът му виеше от глад и цялото му тяло крещеше за храна. Устата му се пълнеше с гъста слюнка. Всяка сутрин мъчението изгриваше по мъничко от волята му.

— Никога няма да ви кажа! Ще издъхна, преди да сте измъкнали от мен и една дума за това — отговаряше Беорф ден след ден.

Нагата си тръгваше, съскайки от ярост. Към края на петия ден от началото на мъченията, докато изтерзаният от болките в стомаха Беорф се питаше как ще издържи следващия ден, в ухото му се чу глас на девойка:

— Не се страхувай, аз съм тук, за да ти помогна — прошепна тя.

Момчето усети как нечий ръце разравяха земята около него. Момичето го освободи от клопката. Помогна му да се изправи на крака и му каза:

— Трябва да те предупредя, че аз съм горгона. Затова много ще внимаваш. Никога не ме поглеждай в очите, защото незабавно ще се превърнеш в камък. За твоята безопасност нося пелерина с качулка, която покрива очите ми. Сега свалям превръзката ти.

Смаян, Беорф отбори очи и видя една млада горгона с удивителна красота. Качулката, смъкната до носа ѝ, не скриваше съвсем красивото лице и изящните ѝ устни. От покривалото се показваха няколко красиви змийски глави, златисти и без следа от злина, и от тях платът леко се раздвижваше. Кожата ѝ беше с нежен бледозелен цвят. Тя му протегна ръка и заяви:

— Ела, трябва веднага да напуснем това място, преди магьосникът да ни изненада. Знаеш ли как можем да излезем от града, без да минаваме през градските порти?

— Да, знам един път — отвърна Беорф. — Върви след мен!

Заедно се промушиха през прохода, който Беорф бе издълбал под градските стени. Измъкнаха се бързо и без много трудности стигнаха до гората. Дебеланкото заведе младата горгона в една пещера, която служеше като склад за провизии на неговите родители. Тук беоритът

първи се нахвърли на храната и се натъпка със сухи плодове, орехи, мед, зърно и осолено месо. Когато се нахрани до насита, от учтивост Беорф предложи и на горгоната да си хапне.

— Много благодаря — отговори момичето, — аз не ям такива неща. Храня се само с насекоми. Обожавам хлебарки, варени в кръв от жаба. Това е несравним деликатес! Какъвто си лакомник, някой ден трябва да опиташ моята рецепта.

На Беорф му се повдигна, но не го показа. Беше възвърнал свежия цвят на лицето си и се чувстваше в отлична форма. Цялото му тяло се отпускаше след огромното облекчение от освобождаването и той не можа да сдържи едно звучно и продължително оригване. Младата горгона звънко се разсмя. Беорф си каза, че е немислимо толкова очарователно създание да принадлежи към такава отвратителна раса. Смутен, той се извини, а после запита:

— Коя си ти и защо ми помагаш?

— Истинското ми име е непроизносимо за теб — отвърна му горгоната. — Наричай ме Медуза. Така хората наричат всички от моята раса. Това име идва от принцеса Медуза, която е била преобразена в безсмъртна грозотия от една лоша богиня. Много легенди се разказват за тази история, но никой в действителност не знае произхода на нашия вид. Ти се казваш Беорф, знам. Казват, че можеш да се превръщаш в мечка, така ли е?

Поласкан, че младата горгона го знаеше по име, Беорф тутакси се преобрази.

— Ето! — каза той, горд и обрасъл в козина от глава до пети.

— Скрый очите, си — помоли Медуза, — искам да те видя.

Мечокът закри лицето си с лапа и младото момиче дълго го разглежда. Когато пак спусна качулката върху очите си, тя възкликна:

— Но това е нещо прекрасно, мечка! Никога не съм виждала такова животно. Знаеш ли, там, откъдето идвам, има само горгони и змии. Има и много каменни статуи — прихна тя с омагьосващия си глас. — Колкото до твоя въпрос, помогнах ти, защото и аз имам нужда от помощ. Кармакас е лош магьосник. Със своите магии той упражнява пълна власт над моя народ. Принуди ни да дойдем в това кралство, за да изпълняваме заповедите му. Ако не се подчиним, кара змиите от косите ни да ни хапят по шията и раменете. Това е толкова болезнено, че надаваме писъци, от които планините потреперват. Ние

сме нощни създания и трудно понасяме слънцето. Това не означава, че сме лоши и жестоки. Разбира се, имаме власт да превръщаме всички, които поглеждаме, в каменни статуи. За да не причинява такива беди, моят народ живее скрит в горещите хълмове и пустини на изток. Самите горгони ме изпратиха да те освободя. Моля те да ми повярваш. Не желаем зло на никого и знаем как да върнем към живот каменните статуи, които създаваме. Малко е сложно, но е напълно възможно. Не искаме да се бием, а да се приберем у дома и да живеем в мир. Не можем да надвием Кармакас. Нашата сила не му действа и той ни държи като затворници. Горгоните са робини. Трябва да му служим или да търпим ужасни страдания, ако не се подчиняваме на заповедите му. Погледни кожата на раменете ми и ще разбереш какво искам да кажа.

Медуза дръпна робата си и откри горната част на тялото си. Беше покрито с отворени рани и стари белези.

— Видя ли! — продължи тя. — Трудно ми е да повярвам, че собствената ми коса ми причинява това. Аз толкова много обичам косата си!

Отново в човешкия си вид, Беорф наивно попита:

— Защо тогава не отрежеш тези мръсни животни?

— Ти би ли си отрязал ръка или крак, дори да те карат да страдаш? — малко се разсърди тя. — Косата ми е част от мен, всяка от златистите змии, които виждаш, носи частица от живота ми. Ако ги отрежа, това ще означава смърт. Те са единствените ми приятелки и едничката ми утеха. Познавам ги от съвсем малка и всяка от тях носи моето име. Храня ги и много се грижа за тях...

— Мога ли да те попитам нещо? — учтиво я прекъсна Беорф.

— Каквото поискаш — отвърна Медуза.

— Искам да видя очите ти, лицето ти.

Горгоната отново звънко се разсмя.

— Ама ти не чуваш какво ти говоря, младежо! Това е невъзможно, веднага ще се превърнеш в камък.

— Знам, че можеш да гледаш горгона в огледало — заяви Беорф самодоволно. — Знам го, понеже веднъж, без да искам, го направих. Имам огледало тук и...

При тези думи Медуза изпадна в силна тревога.

— Имаш огледало! Ти имаш огледало! Да не би да ме доведе тук, за да ме убиеш? Знаех, че не трябва да ти се доверявам! Даже казвах на горгоните, че не трябва да вярваме на нищо, което прилича на човек. Вие сте лоши и винаги искате да убивате съществата, които са различни от вас! Ако искаш да ме убиеш, направи го сега, но спри да ме караш да страдам, като ми говориш за огледала!

Беорф се хвърли към огледалото, което бе видял малко по-рано между провизиите, и го счупи в стените на пещерата. После започна да скача върху него, за да го разстроиш на хиляди парченца.

— Ето, видя ли? Няма вече огледало! Няма огледало, край! Извън опасност си! Успокой се, моля те, успокой се! Не исках да те обидя, нито да те заплашвам. Казах го, защото те намирам много красива и искам да видя очите ти, това е! Кълна ти се!

Медуза се успокои. Дебеланкото видя как по шията на приятелката му се стичаха едри капки пот. Като премисляше думите си внимателно, горгоната каза:

— Запомни, Беорф, помни винаги, че съществата от моята раса изпитват смъртен ужас от огледалата. Една горгона не може да види отражението си в огледало. Вътрешностите ѝ се разкъсват и тя веднага издъхва, като се превръща в прах. Това е най-лошата смърт, за която можем да си помислим. Предпочитам да отрежа змиите от главата си една по една, отколкото да знам, че се намирам близо до огледало.

Сконфузено, момчето подхвърли през смях:

— Това не е толкова лошо, никога не съм харесвал момичета, които прекарват часове пред огледалото!

Като помълча, запита с още по-голямо смущение:

— Но кажи ми, Медуза, има нещо, което не разбирам... вече видях горгони в гората и... ами... как да кажа? Ами те бяха... да кажем... не бяха много приятни за гледане, а пък ти...

Младата горгона отново се разсмя.

— Разбирам какво искаш да кажеш. На деветнайсет години и половина, тоест точно на възрастта, когато Медуза е била застигната от проклятието на Кето, нашето лице се преобразява. Ставаме грозни, както някога е станала Медуза. Някои от нас, много рядко, не ги застига проклятието. Но не зная защо. Никой не иска да разкрие тайната си.

— Може би ще я откриеш, преди да достигнеш тази възраст.

Медуза се замисли за миг, а после нежно каза:

— Ти си много мил, Беорф, знаеш ли това?

Беорф се усмихна с най-широката си усмивка. Като поруменя леко, отвърна:

— О, знам.

13

ЗАВРЪЩАНЕ В БЕРИОН

По време на празника, организиран от феите в чест на Амос, той успя да погълне огромно количество ястия, каквито никога досега не бе вкусвал. За първи път в живота си пи нектар от нарциси, маргарити и водни лилии. Присъства и на концерт в негова чест. Музиката на феите бе вълшебна.

Мелодиите, неизразимо нежни и чисти, бяха като нереални. „Нищо чудно, че Жюно е бил омагьосан“ — мислеше си той, докато си спомняше случката на приятеля му в гората. Амос заспа в тревите под звука на небесната музика.

В утрото на новия ден феите му поднесоха голяма чаша с утринна роса и парче сладкиш от розови листенца. След това момчето напусна гората, като отнесе със себе си маската с инкрустирания бял камък и костения тризъбец. Отново пое по дългата пътека, по която се влизаше и излизаше от гората Тарказис. Каква бе изненадата му, когато на края на гората видя няколко табели, на които пишеше: „влизането в тази гора се забранява с декрет на краля“. Силно учуден, той излезе на широкия път и забеляза, че вече е павиран.

„Всичко това не може да стане за една нощ!“ — каза си той.

Но изненадата му бе пълна, когато стигна пред портите на град Берион. Градчето се беше разраснало тройно. Бяха издигнати внушителни стени. На върха на наскоро построения замък се вееше знаме. Флагът изобразяваше кръг, разделен поравно между слънцето и луната. Пазачът на градските порти спря Амос.

— С кралски декрет всички деца, които искат да минат през портите на този град, трябва да кажат името си.

Амос не вярваше на очите и ушите си. Последния път, когато беше тук, градът нямаше дори армия! Още по-малко рицари, облечени във великолепни доспехи и въоръжени с дълги мечове! Как е възможно толкова много неща да се променят за една нощ? Момчето си спомни, че Жюно, омагьосан от феите, бе танцувал близо петдесет години в

гората Тарказис. Но Амос все още си беше дете, а не — старец. Следователно не е бил подвластен на същата магия като Жюно. Не той, а светът наоколо се бе променил.

— Казвам се Амос Дарагон — каза той срамежливо.

— Моля да повторите името си, младежо — твърдо помоли пазачът.

— Ами... Амос, Амос Дарагон.

— Ако това наистина е вашето име, трябва незабавно да ме последвате.

Без да възрази, Амос последва пазача в града чак до замъка. Къщите, хановете, магазините, пазарът, улиците, хората — всичко беше различно. Предния ден той си бе тръгнал от едно голямо село, където хората с труд изкарваха прехраната си, а днес се разхождаше по улиците на голям укрепен град, където всички живееха почти охолно. Амос нищо не разбираше.

Щом пристигнаха в замъка, пазачът веднага го заведе в просторна зала с трон. Амос постоя сам известно време, а после внезапно дверите на залата се разтвориха. Един мъж на средна възраст се спусна към него и го повдигна във въздуха, като викаше радостно:

— Амос! Приятелю! Ти се завърна! Как си? Толкова време те чакам! Това е велик ден! Така се радвам да те видя!

Най-сетне мъжът пусна Амос на пода. Той не можеше да дойде на себе си. Та това беше самият Жюно! Беше по-млад с около десетина години, много по-заякнал и лицето му грееше от радостта, че вижда приятеля си.

— Извинявай, Жюно — каза Амос, — но искам да ми обясниш какво става. Вчера ти възвърна детството си, а ето че днес пак си възрастен. Видя ли родителите си? Намери ли кучето си? Какво става? Ти беше разказвач на приказки, а сега си крал! Вече нищо не разбирам, Жюно.

Жюно се усмихваше, докато слушаше въпросите на приятеля си.

— Я седни на трона да ти обясня.

Амос се настани на престола и продължи да размишлява на глас:

— Ако си станал крал, Жюно, значи или нищо не умееш да правиш, или умееш да вършиш какво да е!

Смехът на Жюно отекна в цялата зала.

— Моята приказка! Значи помниш тази история? Никак не беше лоша! От години не съм я разказвал. Дори ми се струва, че вече не я помня!

— Обясни ми най-напред какво става, Жюно, а после аз ще опресня твоята памет. Тази история я чух от собствената му уста преди два дни и ти изглеждаше като старец. Сега си мъж в разцвета на силите си!

Жюно си пое дъх и започна:

— Ако искаш, ще ти разказвам както някога. Както по времето, когато разправях приказки, за да си изкарвам прехраната. Бях по-стар и по-грозен, отколкото съм днес. Е, нека започна. Така! Имало едно време едно хлапе, което се загубило в гората Тарказис, докато търсело кучето си, танцувало с феите и се превърнало в старец. Той прекарал дванадесет години в разказване на разни истории, за да преживява, срещнал Амос Дарагон, сприятелил се с него и възвърнал детството си благодарение на него. Дотук историята ти е позната. Знаеш началото, но не и края ѝ. Продължението е още по-хубаво. Значи момчето, на което откраднали почти петдесет години от живота, отново станало момче. Представи си, скок във времето от петдесет години назад! То било изведено от гората точно един час след първата му среща с феите. Намерило родителите си и кучето. Никой никога не разбрал, че е живяло много дълги години в кожата на клет старец. Но ето какво се случило — момчето възвърнало детското си тяло, но запазило старческата си памет непокътната. И тъй като Жюно имал дълг към своя най-добър приятел, който всъщност още не бил роден, избрал да стане рицар и заминал в съседното царство да изучава бойното изкуство. След дълги години вярна служба великият крал попитал най-добрия си рицар Жюно какво би желал най-много на света. Порасналият гост на феите поискал земите на Берион и тук построил голям град. Създал армията на Рицарите на равновесието и зачакал ти да излезеш от гората, за да може най-сетне да те посрещне. Накарал също и да поставят табели в близост до гората Тарказис, за да не се случва повече никаква беда на никого и феите да живеят необезпокоявани.

— Това е прекрасно! — възкликна Амос. — Значи ти ме чакаш да изляза от гората петдесет години?

Жюно, господар и владетел на Берион, заяви:

— Да, Амос, чакам те от петдесет години. Ти ми върна младостта. Благодарение на теб изживях щастливо детство и родителите ми умряха в ръцете ми, горди, че са отгледали син като мен. Благодарение на теб открих кучето си и го глезих и обичах през целия му живот. Благодарение на теб дори имах време да се науча да готвя. С рецептата на майка ми сега правя най-вкусните палачинки в кралството! Още си спомням великия съвет на феите. Знам твоята мисия и тежката задача, която трябва да изпълниш. Спомням си как ми каза — за мен това беше преди много години, — че Брател велики е паднал в ръцете на горгоните. Изпратих мои хора, които потвърдиха това. Създадох Ордена на Рицарите на равновесието, за да ти служи и да подпомогна мисията ти. Армия от четиристотин мъже чака твоите заповеди, скъпи Пазителю на маските!

Амос не вярваше на ушите си. Всичко се бе случило толкова бързо, поне за него.

Със закачливо пламъче в очите, Жюно продължи:

— А, да, помолих също моите хора да преровят всяко кътче от земите на Берион и успяхме да открием родителите ти. Те са в една от стаите на замъка. Бързо, да отидем да ги видиш!

* * *

Срещата беше трогателна. Амос се хвърли в прегръдките на родителите си и дълго танцуваха от радост. Урбан разказа на сина си как двамата с жена му се бяха измъкнали тъкмо навреме от Брател велики. Щом научили за прогонването на Амос и Беорф, те начаса скроили план. Събрали целия си багаж и го натоварили на кон. После Урбан задигнал от рицарските доспехи на Бартелеми, тъй като знаел къде ги държи. Представил се пред градските порти като рицар, гордо възседнал коня си. До него, с вързани на гърба ръце, вървяла Фрила, която се преструвала на пленничка. Урбан заповядал пак да отворят портите, за да изгони майката на двете деца, прокудени по-рано през деня. Пазачът се подчинил, без да задава въпроси. Фрила бързо се освободила от въжетата, метнала се на коня и двамата съпрузи изчезнали в нощта. Пазачът, който никак не се гордеел, задето се

оставил да го измамат, не обелил и дума за произшествието. Така Урбан и Фрила успели да избягат преди нападението на горгоните.

Амос много искаше да разкаже и собствената си история, но Жюно вече бе свършил това и им бе разказал в най-големи подробности за срещата му с техния син и за пътешествието до гората Тарказис.

Вечерта, преди да си легне в огромната стая, която приятелят му бе приготвил за него, Амос отново реши да изпробва маската. Беше съвсем сам и моментът да започне опитите си му се стори напълно подходящ. Това, което досега не беше забелязал, бе, че когато се допреше до кожата му, маската изчезваше. Като се погледна в огледалото, Амос с удивление установи, че макар да усещаше маската върху лицето си, тя оставаше невидима за човешко око. Това се потвърди, когато с маска на лицето той отвори вратата на стаята си и помоли пазача в коридора да дойде да му помогне да отвори прозореца. Човекът направи необходимото, без да забележи нищо особено у момчето.

Когато пазачът си тръгна, Амос усети световъртеж. Дишаше както никога досега. Сякаш въздухът нахлуваше през всяка пора на кожата му. Той повдигна глава и видя Бялата дама. Сега тя беше на осем години и си играеше с възглавниците върху леглото. Погледна го и му рече безгрижно:

— Не се тревожи, маската се приспособява към теб. Трябва ѝ малко време да те опознае. Изучава те и скоро ще влезе в контакт с духа ти. Внимавай, ще гръмне!

Както обяви Бялата дама, Амос се почувства като пронизан от мълния. Нададе вик. Болката, която усети в мозъка си, беше толкова силна, че той падна на колене, парализиран от нея, а тя постоянно растеше. Изтезанието беше непоносимо. След няколко минути, които му се сториха цяла вечност, болката изчезна и Амос успя да се изправи. Облеченото в бяло момиченце, което сега скачаше върху леглото, каза:

— Свърши! Вече никога няма да можеш да свалиш маската от лицето си. Ако намериш и останалите маски, те ще се припокрият с тази. Сега ти владееш силата на вятъра! Тази сила ще се върне в маската само и единствено при твоята смърт. Така е. Сега ела!

Бялата дама хвана Амос за ръка и го отведе на терасата на стаята. Оттам се откриваше приказна гледка към град Берион. Беше нощ. Факли и огньовете осветяваха нощния живот на града.

— Хайде — подкани го тя, — направи да излезе вятър!

Амос протегна лявата си ръка. Силен и постоянен бриз разклати пламъка на факлите в част от града.

— Добре — доволно каза момиченцето в бяло, — щом си толкова способен, мисля, че вече нямаш нужда от мен. Ще разбереш, че можеш и да придвижваш с издухване голямо количество въздух. Ако пожелаеш, тризъбецът и което и да е друго метателно оръжие ще могат да прелитат огромни разстояния. Ще можеш също да правиш така, че когато говориш, думите ти да достигат много надалече. Сега птиците са твои приятели. Не злоупотребявай с доверието им!

Момиченцето в бяло изтича към леглото, дръпна завивките, пъхна се под тях и бързо изчезна. И този път Амос не можа да каже и дума.

* * *

Амос отвори очи и скочи на крака. Беше утро. Вече не усещаше маската на лицето си. Огледа се. Маската сякаш се беше изпарила. Погледна в огледалото — на лицето му нямаше нищо. На терасата съзря един черноглав синигер, който се припичаше на слънцето, и се приближи до него. Птичето никак не изглеждаше уплашено. Амос протегна ръка към него и любезно го помоли тихо и нежно да кацне на ръката му. Синигерът незабавно скочи от перилата върху дланта му.

„Значи — помисли си той — всичко, което преживях снощи, е било истина... Не е било сън. Маската се е сляла с тялото ми и сега притежавам всичките ѝ магически сили. И това е само една от четирите маски на магическата мощ! Трудно мога да си представя каква би била силата ми, когато се прибавят и останалите три. Защото те са маските на земята, на огъня и на водата. Надявам се, че ще ми стигне един живот, за да ги събера и да изпълня онова, което се очаква от мен“.

Една врана прелетя наблизко. Птицата поздрави Амос, като леко кимна и продължи полета си. Момчето се облегна на парапета на

терасата. Малко по-нататък, на едно площадче, десетина деца напразно се опитваха да пуснат хвърчило във въздуха. Амос се концентрира, вдигна лявата си ръка и вятърът отнесе хвърчилото високо в небето. Децата закрещяха от възторг. Няколко минути по-късно младият Пазител на маските загуби концентрацията си и хвърчилото падна право върху носа на един минувач. Замаян, Амос се свлече на земята и синигерът отлетя.

„Сега вече знам — каза си той, — че магията на елементите е изтощителна и е нужна извънмерна концентрация, за да се задържи. Ако това, което се случи снощи, не е било сън, трябва да опитам още едно нещо, последно за тази сутрин“.

С ръце Амос обхвана въздуха така, както се събира сняг. Направи прозрачна въздушна топка. После я постави пред устата си и вкара в нея следното послание:

— Беорф, това съм аз, Амос. Добре съм и ще пристигна възможно най-бързо с армия от четиристотин рицари. Дръж се, приятелю, скоро ще бъда при теб!

Когато свърши, момчето видя как думите му се завихриха в сферата, без да могат да се измъкнат оттам. Тогава запрати топката с все сила, като каза високо:

— Иди до ухото на моя приятел Беорф и там се пръсни!

То погледа как сферата отлетя към Брател велики. Надяваше се с цялата си душа, че приятелят му бе още жив. Беорф много му липсваше и то горчиво съжаляваше, че се бе разделило с него. Потънал в мисли, Амос слезе в трапезарията на замъка, за да хапне нещо. Там намери Жюно, който помагаше на прислугата да раздигне масите след закуска. Той се обърна към момчето:

— Помолих моите хора да се приготвят, за да можем скоро да тръгнем. Пътят е дълъг и опасностите, които ни очакват, са сериозни и многобройни. Трябва добре да си починем, преди да превземем Брател велики от силите на злото. Всъщност по-късно ще обсъждаме тактическите планове. Да живеят Рицарите на равновесието!

Амос изгледа Жюно, примигна и падна в безсъзнание на пода. Последната му магия го бе оставила без капка енергия.

ОЧИТЕ НА МЕДУЗА

От три дни Беорф и Медуза споделяха общото скривалище. Нито веднъж не излязоха от пещерата. В този склад за храна момчето разполагаше с провизии, достатъчни да преживеят няколко седмици. Младата горгона задоволяваше глада си основно с насекоми, каквито в пещерата имаше в изобилие. Тази диета много не ѝ допадаше. Искаше ѝ се да има повече хлебарки и по-малко паяци.

Свирепи бури и силни дъждове ги бяха затворили в това доста неудобно за живеене местенце. Те разговаряха много. Беорф бе разказал на горската си приятелка за живота с родителите си и за игрите си с пчелите. Колкото повече време минаваше, толкова повече Беорф оценяваше качествата на Медуза. Той не бе имал често възможността да си създава приятели и това запознанство изпълваше сърцето му с щастие, каквото по-рано не бе изпитвал. Младата горгона беше нежна и внимателна, спокойна и кротка.

Беорф бе изработил от слама и дървени парченца очарователна кукла, представляваща Медуза. От благодарност горгоната нежно го бе целунала по бузата. На Беорф му се искаше престоят им в пещерата никога да не свършва! Чувстваше се уважаван и обичан. И много скоро се влюби. Думите на Медуза трептяха като нежна музика в ушите му. През нощта двамата заспиха, опрели гръб до гръб, за да се стоплят. Дебеланкото живееше в състояние на неизчерпаема радост. Часовете минаваха като минути, а дните — като часове.

Сутринта на четвъртия ден Медуза попита Беорф дали знае защо магьосникът толкова се интересува от Брател велики.

— О, знам, разбира се! — отговори момчето, докато се тъпчеше с лешници. — Той търси един медальон. Но не се притеснявай, никога няма да го намери!

— Защо? — любопитства горгоната, зачудена от уверения тон на приятеля си.

— Защото добре съм го скрил! — гордо заяви Беорф. — Не знам какво означава този медальон за човека-змия, нито каква е магическата му сила. Той ми разказа някаква история за него, но не му вярвам нито дума. Никой не бива да се доверява на същества като нагите. Те са хитри и лъжливи. Медуза помисли малко и каза:

— Но ако ние притежаваме този предмет, можем да го използваме срещу него! Разбирам малко от магия и ако можех да видя този медальон, това вероятно би ни помогнало да разгадаем магическите му свойства.

— Мисля, че е по-опасно да го притежаваме, отколкото да го оставим там, където е, скрит дълбоко. Кармакас е способен да почувства присъствието му и докато се усетим, ще ни е открил.

— Прав си, приятелю — отвърна Медуза. — Все пак съм любопитна да разбера къде си скрил този медальон, така че той да не го открие.

— Много ми се иска да ти кажа, но няма да го сторя. Ако попаднеш в плен, Кармакас ще те подложи на мъчения, за да ти измъкне тайната.

Обидена, горгоната му обърна гръб. После заяви:

— И бездруго, ако попадна в плен, веднага ще ме убият, задето ти помогнах да избягаш. Разбирам, че желаш да запазиш в тайна местонахождението му... Но мислех, че съм твоя приятелка. При нас приятелите си споделят всичко. Може би имаш право, че не ми се доверяваш. В края на краищата аз съм само една зла горгона! Смутен и засрамен, Беорф отговори:

— Разбира се, че си ми приятелка! И дори най-добрата ми приятелка! Нали тъкмо затова искам да те предпазя, като не ти казвам къде съм скрил медальона.

— Извинявай — каза най-сетне Медуза. — Знам, че го правиш за мое добро. Прекалено съм любопитна. Толкова ти се възхищавам! Просто исках да знам каква хитрост си използвал, за да попречиш на магьосника да открие медальона — това е всичко!

Пълничкото момче, трогнато от комплимента, бавно се доближи до ухото ѝ.

— Добре, ще ти кажа! Това ще бъде нашата тайна. Когато скрих медальона, още не бях виждал Кармакас. Приятелят ми Амос ми беше казал, че нещо или някой с много голяма магическа мощ търси този

скъпоценен предмет. Когато той тръгна за гората Тарказис и аз останах сам, се сетих за място, където никой не би отишъл да търси. Скрих го в гробищата на Брател велики. Там има хиляди гробове и десетки гробници. Същински лабиринт от скривалища. Гробището е на десет минути пеш от града. Казах си, че горгоните все пак няма да разпитват мъртвите — и се оказах прав. Сигурен съм, че на магьосника никога няма да му хрумне да претърсва това място!

Медуза нежно се усмихна.

— Благодаря ти за доверието, приятелю. Няма да разкрия тази тайна на никого. Но мога ли да ти задам още един въпрос: Къде точно в гробищата го скри?

— Предпочитам да запазя това за себе си — отвърна Беорф. — Трудно е да се обясни на някого, който не познава местността. Аз често ходех там с пчелите си, защото има великолепни цветя с много цветен прашец. Ако искаш, по-късно ще ти го покажа.

Тъкмо в този миг в пещерата влезе Кармакас. Дългата му змийска опашка бе изчезнала и сега той ходеше на два крака. С рязък жест сграбчи Медуза и постави кама на гърлото ѝ.

— Сссс, време беше! Дебна ви от три, сссс, дни. Търпението ми, сссс, се изчерпа. Сега, беорите, сссс, ще отидеш в гробищата, сссс, и ще ми донесеш веднага, сссс, моя медальон. В противен случай, сссс, ще убия малката ти приятелка. Една горгона, сссс, повече или по-малко, няма никакво значение, сссс, за армията ми.

Медуза, запазила самообладание въпреки заплашителното острие, опряно до шията ѝ, се намеси:

— Не отстъпвай пред това изнудване, Беорф, не му казвай нищо! Ако ми спасиш живота, ще подложиш на опасност други същества! Остави го да ме убие! И бездруго ще ни убие всички, когато си намери медальона. Спасявай се и мълчи!

Онемял пред разигралата се сцена, Беорф не знаеше що да стори.

— Мисли бързо! — кресна Кармакас, като натисна бавно острието към кожата на младото създание.

Болката накара Медуза да изпищи. Беорф не можа да издържи да гледа как приятелката му страда и извика:

— Добре! Не я убивайте — и ще ви дам медальона! Закълнете ми се, че няма да ѝ причините зло!

— Заклевам се — отговори нагата. — Ще те чакам тук, сссс, с нея, за да съм сигурен, че ще се върнеш. Иди да вземеш медальона ми, сссс, и побързай. Нямам, сссс, повече време за губене.

Беорф се преобрази на мечка и с един скок изскочи от пещерата. Хукна с всички сили към гробищата на Брател велики. По пътя се опитваше да намери решение, някаква хитрина, която да го измъкне от безизходното положение, в което беше попаднал. „Ако Амос беше тук! — мислеше си. — Той щеше да намери някакъв начин да запази медальона и да спаси Медуза“. Едно нещо обаче беше съвсем ясно за него: горгоната не трябваше да умре и той щеше да направи всичко, което бе в неговата власт, за да я запази жива, до себе си. Беорф обичаше Медуза. Чувстваше дори, че бе готов да даде собствения си живот, за да запази този на приятелката си.

Когато стигна до гробищата, Беорф отиде при гробницата на някакво знатно семейство. Премести един камък, който с времето бе започнал да се рони по краищата, и бързо сграбчи медальона. Пое дълбоко дъх — скъпоценният предмет беше в лапите му. Мислите му бяха объркани и страхът да не загуби Медуза го измъчваше до смърт. Той беше в капан! Нагата нямаше и най-малко основание да им пощади живота, след като се сдобиеше със съкровището си. Беорф беше направил всичко възможно магьосникът да не открие медальона. Сега нямаше избор — трябваше да се изправи пред лицето на смъртта с достойнство, като се надява на снизхождението на Кармакас. С тези мрачни мисли и стиснал медальона със зъби, той пое по обратния път.

Когато пристигна в пещерата, Беорф възвърна човешкия си вид. Плувал в пот, той се обърна към магьосника, който все така държеше Медуза под острието на ножа си.

— Ето ви медальона! Сега ни оставете живи! Ако наистина искате да убиете някого, за да укротите гнева си, вземете моя живот. Заменям го срещу нейния. Не я убивайте, защото тя няма нищо общо с всичко това. То е между мен и вас!

Магьосникът сграбчи медальона и с чудовищен смях изрече:

— Чудесно, сссс, ще взема твоя живот, сссс, и ще оставя Медуза да живее. Приемаш ли, сссс, това споразумение?

Примирен, Беорф изпъчи гърди и тържествено заяви:

— Да, моят живот за нейния!

Нагата очевидно добре се забавляваше.

Прибра ножа и откри главата на Медуза.

— Видя ли, сссс, момиченцето ми, как за теб всичко се, сссс, подреди!

Младата горгона стисна нагата в прегръдките си и го целуна по бузата.

— Ти ми беше казал, че беоритите са глупави и сантиментални. И се оказа прав! За мен беше детска игра да го накарам да проговори. Не вярвах, че ще е толкова лесно. Благодаря за доверието ти, татко, мисля, че добре изиграх ролята си.

Зяпнал от удивление, Беорф не вярваше на очите си. Кармакас изгледа момчето и му каза със зловеща усмивка:

— Запознай се, сссс, с дъщеря ми Медуза. Всички горгони са, сссс, мои деца. Ние сме едно, сссс, голямо семейство!

След като намести пак качулката върху очите си, горгоната се обърна към Беорф:

— Наистина ли повярва, че си станал мой приятел? Ненавиждам косматите същества, повдига ми се от тях! Ти воняш като мръсно животно и си направо смехотворен. Не те обичам, мразя те. Ако често си служеше с главата, отколкото със стомаха, бързо щеше да усетиш, че се преструвам. Толкова лесно беше да те накарам да повярваш, че съм ти приятелка! Но нямам никаква заслуга, скъпи ми Беорф. Ти си глупак!

Почти през сълзи момчето отвърна:

— Наистина те обикнах, Медуза. И дори сега да знам, че си ме лъгала и че ще умра, пак не съжалявам за времето, което прекарах с теб. Това със сигурност беше най-хубавото време в живота ми.

— Млъкни! — викна горгоната. — Колко си жалък! Ще ти направя един подарък, юнако. В замяна на смешната кукла, която ми подари, ще изпълня едно твое желание. Ей сега ще ти позволя да погледнеш очите ми. Това ще е последното нещо, което ще видиш, преди да се вкамениш завинаги. Би било жалко да те лиша от такава незабравима гледка!

Медуза смъкна качулката си, а Беорф дори и не помисли да извърне глава — толкова много искаше да види очите ѝ. Те бяха кървавочервени. В центъра на зениците Беорф съзря танцуваща светлинка, огнено пламъче. Неспособен да помръдне, той усети как кожата му се втвърдява. Студ започна да обхваща тялото му. Миг преди

да се превърне в каменна статуя, беоритът успя да промълви с нежност:

— Имаш най-красивите очи в света, Медуза.

15

НОВАТА МИСИЯ

Близо цяла седмица Медуза всеки ден отиваше в пещерата, където, вкаменен и безжизнен, стоеше Беорф. Дълго гледаше чистосърдечното му лице, замръзнало в камъка. Беше ѝ казал, че тя има най-красивите очи в света. Горгоната не можеше да забрави тези последни думи. Въпреки смъртната опасност, която очите ѝ представляваха за него, Беорф не се беше извърнал. Отиде докрай в чувствата си към нея.

Медуза не успяваше да проумее това поведение. При горгоните нямаше любов. Това беше чувство, което трябваше да се избягва, слабост, на която бяха подвластни само низшите раси. Винаги околните ѝ се бяха присмивали на любовта и приятелството. Медуза нямаше приятели. На това не се гледаше с добро око в нейната страна. Слабите се свързваха със силните единствено за да оцелеят. Ежедневието ѝ беше изпълнено с непрестанни битки за надмощие, за власт над отделните групи, за намиране на храна и сигурно място за спане.

От най-ранното си детство Медуза познаваше само насието от страна на себеподобните си. Единственото същество, от което бе получила нещо като обич, беше баща ѝ. Кармакас вземаше под крилото си най-слабите горгони и се грижеше за тях. Оттогава те му служеха безпрекословно. По този начин той бе създал цяла армия от горгони, които познаваха силата му и дори не смееха да му се опълчат. Караше ги да го наричат „татко“, а на най-добрите в битките даваше звания. Всички горгони с най-висше звание се наричаха „майки“. Така магьосникът бе успял да създаде семейни отношения, каквито дотогава не съществуваха в тази раса.

Беорф бе разказвал на Медуза много за семейството си и тя не разбираше този тип връзка. При тях нямаше мъже. Всички горгони бяха жени. Според преданието, първата горгона, която била преобразена от Кето, се възпроизвеждала всеки път, когато капка от

кръвта ѝ паднала на земята. В действителност обаче горгоните се размножаваха чрез косите си. Всяка змия от косите им беше нова горгона, готова да се роди. Когато достигнеше зряла възраст, влечугото падаше на земята и с времето се превръщаше в горгона. Следователно при народа на Медуза нямаше организирана семейна структура. Правилото беше „всеки за себе си“. И дума не можеше да става да се помага на младите или на най-старите от клана. Животът беше много труден и само най-порочните, най-силните и най-лукавите създания оцеляваха.

Медуза не бе излъгала Беорф, когато му каза, че Кармакас контролираше с магия змиите от косите им. Когато някоя горгона не се подчинеше начаса на заповедите на магьосника, влечугите безмилостно я хапеха по лицето и раменете. Болката беше толкова непоносима, че притъпяваше всякакво желание за съпротива или независимост у нейната раса.

Самият Кармакас бе наредил на Медуза да освободи Беорф и да го накара да повярва, че му е приятелка. Когато бе видял, че въпреки гладата момчето отказваше да говори, магьосникът бе решил да му устрои капан. После бе подслушвал всички разговори между Беорф и Медуза в пещерата благодарение на позлатените змии в косата на горгоната. Сърцето на беорита се бе оказало също толкова голямо, колкото и стомахът му. Хитростта на магьосника бе успяла.

Сега Кармакас притежаваше медальона и се беше затворил в замъка на Брател велики. Бе заповядал горгоните да не напускат града. Медуза знаеше тайния проход на Беорф и отказвайки да се подчини на магьосника, скришом се промъкваше оттам. Всеки ден се пъхаше в тунела и отиваше да гледа младия беорит.

В това момче имаше нещо омагьосващо. Когато гледаше Беорф, горгоната усещаше как в нея се надигаше непознато чувство. Усещане за празнота, каквото никога дотогава не бе изпитвала. На Медуза ѝ се искаше да прегърне Беорф, скришом да го гледа как се тъпче с лешници, да слуша излиянията му и да усеща топлината на гърба му до своя. Това чувство, което се събуждаше бавно по време на посещенията ѝ, я караше все повече да страда. Но не като от ухапване от змия или рана, получена в битка. Не, беше по-силно, по-дълбоко и по-тежко.

Тя дълго милваше лицето на Беорф и си спомняше неговото добродушие и наивност. Никога вече нямаше да бъде до нея, изпълнен с живот. Медуза знаеше това. За да се разруши действието на магията на една горгона, тя трябваше да бъде убита от собственото ѝ отражение в огледало. Това беше единственият начин да се вдъхне живот на камъка, единственият път да се разруши проклятието. Вече беше невъзможно Медуза да види някога Беорф жив. За първи път в живота я беше грижа за някого. Сама се изненадваше, че се смее, когато се сещаше за щуротиите на Беорф, и че плаче, като го гледаше в плен на нейното проклятие. Тя бе предала единствения си приятел и се чувстваше ужасно виновна.

Докато Медуза галеше за последен път лицето на Беорф, преди да се прибере в Брател велики, в пещерата нахлу повей на вятър. Той се завъртя наоколо, като докосваше всеки предмет и неравните стени на дупката. Сякаш търсеше нещо. Польхът обгърна Медуза, а после — и Беорф. Той спря пред главата му и се превърна в прозрачна сфера. Сферата се опита да влезе в ухото на Беорф, но не можа да проникне в камъка. Като не успя да предаде посланието си, тя се пръсна и Медуза чу момчешки глас:

— Беорф, това съм аз, Амос. Добре съм и ще пристигна възможно най-бързо с армия от четиристотин рицари. Дръж се, приятелю, скоро ще бъда при теб.

Беорф бе разказвал на Медуза за приятеля си Амос, заминал за гората Тарказис, но никога не бе споменавал, че притежава такива магически умения. Значи Амос идваше с армия, за да превземе Брател велики. Младата горгона бързо напусна пещерата, за да предупреди Кармакас. По пътя обаче се размисли.

„Ако кажа всичко на магьосника — рече си тя, — ще предам Беорф за втори път. Обаче ако си мълча, рицарите ще превземат града с изненада и ще унищожат моя народ. Самата аз рискувам да загубя живота си“.

Затруднена от тази дилема, Медуза седна, за да помисли. Тя вече не искаше да причинява зло на никого. Твърде късно сърцето ѝ бе открило силата на приятелството. В ръцете ѝ сега лежеше съдбата на хората и на горгоните. Трябваше да вземе решение и да избере веднъж завинаги на чия страна е. Почти на бегом тя се върна в пещерата.

Застана пред Беорф и го огледа от глава до пети. След като поумува, въздъхна и каза:

— Ти също имаш много красиви очи, приятелю.

* * *

След като си върна медальона, Кармакас бързо се прибра в замъка на Брател велики. Щом се озова в новите си покои, заповяда на горгоните слугини да не го безпокоят по никакъв повод. Нагата съсредоточено съзерцаваше медальона. Дълго го гали с тънките си пръсти, с доволна усмивка. Най-сетне магьосникът си бе върнал съкровището. След дълги години на издирване на Йон Пречистващия усилията му бяха възнаградени. Враговете му, Рицарите на светлината, вече не бяха нищо друго, освен безобидни статуи — и той най-последно можеше да създаде своя базилиск.

Кармакас усещаше в себе си една нова сила — дързост, примесена с желание за мъст. Той щеше да създаде ново живо оръжие, с което да унищожи човеците и да осигури господството си на Земята. Щеше да започне, като разпростира властта си от град на град, от страна в страна, и така да постави под контрол част от света. След това горгонската му армия щеше да отиде в северните земи и да нападне варварите, после на юг, където да завладее богатите, процъфтяващи държави отвъд голямото море. Нищо вече не можеше да попречи на плановете му. Боговете на мрака щяха да му благодарят и да му предоставят безгранична власт. А защо не и да го издигнат до ранг на полубог на злото!

Кармакас произхождаше от далечни земи, близо до Хиперборея, където хората смятаха човеко-животните от неговата раса за демони. Живееше в голям град, издялан в горещите планински скали. От най-ранна възраст бе показал изключителна магьосническа дарба. Повече от всеки друг умееше да контролира змиите. Виждайки това, родителите му го бяха поверили на сектата на поклонниците на Сет. Беше станал могъщ магьосник, като бързо бе задминал учителите си. Лесно вдъхваше почитание и страх.

Щом бе провъзгласен за крал и владетел на града, Кармакас бе подтикнал жителите му да се разбунтуват срещу хората. Неговата

арогантност и извънмерната му амбиция го бяха въвлекли в безмилостна война с всички съседни кралства. Цели пълчища човекозмии бяха нападнали и опустошили градове и села, оставяйки след себе си скръб и разруха. Уморени от непрестанните битки, мнозина човеко-животни от неговия вид бяха решили да се освободят от него. Искаха друг водач. Именно тогава, като използва магическата си власт, Кармакас бе създал армия от горгони, която впоследствие бе изпратил срещу собствения си народ. За да ги накаже за предателството, той бе наредил да бъдат изтребени всички обитатели на собствения му град. Пред този акт на жестокост могъщият бог със змийска глава Сет му се бе явил и му бе подарил едно яйце от петел, като награда за лукавството и злината му.

Магьосникът обаче така и не бе успял да направи своя базилиск. Армията на Рицарите на светлината, повикана да помогне на хората и да премахне злото, бе обявила война на Кармакас. Той бе скрил скъпоценното яйце в един медальон, който бе задигнат от Йон Пречистващия. В битката магьосникът бе ранен от копие, което прониза тялото му. В продължение на много месеци беше между живота и смъртта и дълги години трябваше да почива, за да възстанови силите си и магьосническите си умения. Едва тогава можа да тръгне по дирите на Йон и медальона. Сега търсенето бе завършило. Подтикван от неутолимата си жажда за власт, той щеше да създаде базилиск, който сам можеше да парализира цели армии и да унищожава градове.

И така, в продължение на много дни Кармакас прекарваше времето, затворен в покоите си, в милване и съзерцание на медальона. След като си го бе върнал физически, той трябваше да му наложи отново своята власт, да го насити с магическата си мощ. Когато усети, че този миг е дошъл, магьосникът отиде в стаята си. Тържествено отбори едно златно ковчеже и от него извади черна стъкленица. Единственото украшение върху запушалката бяха два диамантени змийски зъба. Магьосникът повдигна малката бутилка към небето, произнесе магическо заклинание и отпи част от съдържанието ѝ. Тукатси изгуби съзнание и главата му тежко се удари в земята. Кармакас усети как душата му напусна тялото.

Сега той вървеше по тесен тунел с мръсни стени. От него влезе в храм, построен изцяло от човешки кости. Колоните, на които се

крепеше покривът, бяха изградени от черепи. Дългите кости от краката, инкрустирани в стените, образуваха ужасяваща в своята противоестественост облицовка. В центъра на храма, върху златен трон, седеше мъж с глава на змия. Кожата му беше светлочервена, а ръцете му приличаха на мощни орлови крака. Кармакас коленичи пред Сет, бога на Завистта и Предателството, и заяви:

— Твоят роб, сsss, е тук, всемогъщи Сет. Нося ти, сsss, добри новини. Ще благоволиш ли, сsss, да ги чуеш?

Богът примигна два пъти в знак на съгласие. Нагата продължи:

— Намерих медальона с яйцето, сsss, от петел. Само след няколко часа, сsss, ще притежавам базилиск, сsss, начело на моята горгонска армия. Човеците и всички други създания, сsss, на светлината, няма, сsss, да могат да ни устоят.

Крайно доволен да чуе това, Сет отвърна:

— Добре! Войната започна. Всички богове на злото най-после се обединиха, за да завладеят света. В този момент нашите деца от водните дълбини вече печелят много морски кралства. Разчитаме на теб, Кармакас, да разпрострем властта на мрака върху Земята. Ти си един от най-верните ни служители и ние много те ценим. Все пак внимавай. Спомни си дългата традиция на Пазителите на маските.

— Бялата дама възстанови тази сила, угаснала от поколения насам. Един млад воин на равновесието е поел щафетата. Скоро този избраник ще те посети. Той още няма достатъчно сила и всъщност притежава малка магическа мощ. Унищожи го бързо, както и смешната му армия.

Кармакас стана, поздрави господаря си и излезе от злокобния храм. Пое по тунела, върна се в тялото си и внезапно се събуди. Уморен от пътуването, нагата се надигна и отиде в лабораторията в избата на замъка. Там съхраняваше магическите си отвари, много стъкленици с отрова и една голяма черна книга. Магьосникът сграбчи медальона, счупи го със силните си пръсти и извади оттам едно петльово яйце. То беше много по-малко от кокошето, бледозелено със сиви петънца и твърда като камък черупка. Кармакас го сложи в една дървена кутия, която сам беше изработил, и постави върху него една голяма жаба. Тя беше неподвижна и покриваше яйцето с едрото си тяло. Магьосникът отново затвори кутията, чийто капак имаше три малки дупки, за да може жабата да диша.

След като свърши всичко това, Кармакас се върна в голямата зала на замъка и нареди да му доведат Медуза. Скоро горгоната дойде да му се представи.

— Викали сте ме, татко? — попита тя.

— Да — каза Кармакас. — Чуй ме добре, сссс, имам и друга мисия за теб, сссс, от първостепенна важност. Знам, че, сссс, една армия ще пристигне скоро тук, сссс, за да си възвърне, сссс, града. Ти ще заминеш, сссс, за да я пресрещнеш. Между войниците ще има, сссс, един човек с титлата Пазител на маските. Трябва, сссс, да спечелиш доверието му и после, сссс, да го превърнеш в каменна статуя. Когато той бъде, сссс, вкаменен, ще изпратя орди, сссс, от змии, за да унищожат армията му. Останалите горгони, сссс, ще се погрижат за оцелелите. Тръгвай и не се връщай, сссс, без да си изпълнила мисията, сссс, докрай.

Медуза не вярваше на ушите си. Току-що бе чула в пещерата посланието на Амос, а Кармакас вече знаеше за него. Как бе научил толкова бързо, че идваше армия? Този магьосник беше много силен и тя трябваше да му се подчинява, ако искаше да запази живота си. Страхът, който нагата, нейният баща, ѝ вдъхваше, трудно можеше да се понесе. При всяка среща тя трепереше с цялото си същество и само с усилие на волята успяваше да запази хладнокръвие.

— Ще направя всичко, за да изпълня заповедта ви — отговори тя.

— Сега тръгвай, сссс, имам си и друга работа — подхвърли той, докато се отдалечаваше.

И потънал в мислите си, нагата тихо добави на себе си:

— Моят базилиск, сссс, моят базилиск ме очаква!

16

АРМИЯТА НА БЕРИОН

В продължение на четири дни Рицарите на равновесието се подготвяха според указанията на Амос. Металните им щитове бяха лъснати, така че да отразяват като огледало всичко, което се изпречеше пред тях. През цялото време те трябваше да се поддържат в безупречно състояние. Ковачите на Берион изпълниха чудесно задачата си. Щитовете на пехотата също блещукаха на слънцето, както и тези на стрелците с лък.

Благодарение на това, че внимателно бе прочел книгата Ал-Катрум, териториите на мрака, Амос бе измислил бойната стратегия. Поиска да уловят по две мангусты за всеки от рицарите, за да ги пазят от евентуална атака на змии. Бялата дама му се бе явила, за да го предупреди, че врагът може да предизвика чрез магия дъжд от пепелянки. Като претърсиха земите на Берион и тези на околните кралства, намериха седемстотин седемдесет и седем мангусты, които бяха предадени на четиристотинте воители от армията на Берион. Мъжете получиха заповед да не хранят твърде обилно дребните бозайници по време на пътуването до Брател велики. Беше много важно да са гладни за змии при евентуалната среща с влечугите.

Измежду всички петли в Берион Амос избра този с най-силен и пронизителен глас. Благодарение на властта, която имаше над птиците Пазителят на маските, петелът го следваше вярно навсякъде.

Жюно, от своя страна, ръководеше хората си с огромен ентузиазъм и напълно се доверяваше на находчивостта на Амос. Той се подчиняваше на момчето, без да задава въпроси. Кралят на Берион дори бе наел бард, който с един или друг от многобройните си музикални инструменти свиреше и пееше на храбрите бойци, за да им вдъхва кураж.

С празнично настроение Амос и цялата армия напуснаха Берион, решени да освободят Брател велики от проклетите горгони. Когато съзибраха веещото се от вятъра знаме на Рицарите на равновесието,

жителите на всеки град и село ги посрещаха с бурни приветствени възгласи. Всички бяха чули за тяхната мисия и държаха да поздравят тези мъже, които в очите им бяха герои и изглеждаха непобедими.

Урбан и Фрила не бяха воители, присъствието им на бойното поле не би допринесло с нищо. Затова останаха в Берион да чакат завръщането на сина си. Те имаха пълно доверие на Амос и го оставяха свободно да управлява съдбините си.

Конете галопираха от изгрев до залез-слънце в продължение на пет дълги дни. Когато вечерта на петия ден войниците на Берион стигнаха до границите на кралството на Рицарите на светлината, пратиха съгледвачи в Брател велики. Там ги очакваше ужасяваща гледка. Подредени като зловеща почетна стража, от двете страни на пътя към столицата стърчаха стотици каменни статуи. Лесно можеше да се отгатне, че всички жители на града без изключение — мъже, жени, деца и животни — бяха превърнати в камък.

Като чу разказа на съгледвачите, които тракаха със зъби и трепереха от глава до пети, цялата армия мигновено загуби ентузиазма и доверието си. Войниците имаха пред себе си мощен враг, способен на удивителни чудеса. След като се посъветваха, Амос и Жюно решиха, че денят вече е напреднал и за армията е късно да продължи. Установиха временен лагер, където да прекарат нощта, и определиха хора, които да останат на пост.

Жюно напразно положи усилия да повдигне духа на хората си. Повечето от тях нямаха почти никакъв боен опит и се чувстваха безпомощни пред подобна опасност. Бардът вече не пееше, а умоляваше господаря си да го пусне да си върви. Докато слънцето се скриваше зад хоризонта, Амос и Жюно, седнали край лагерния огън, обсъждаха планове за превземане на Брател велики. Един от постовите ги прекъсна:

— Има едно много странно момиче, което иска да говори с вас, господарю Дарагон. Да го доведе ли, или да го отпратя?

Заинтригуван, Амос пожела да приеме неочакваната посетителка. Доведоха я пред него, съпроводена от четирима рицари. Тя носеше пелерина с широка качулка, която напълно скриваше очите ѝ. Стъписан, Амос видя, че малки златисти змийчета се извиваха в отвора на качулката ѝ. На няколко крачки от нея мангустите в клетката

започнаха да се раздвижват. Още преди момичето да осъзнае, че са я довели при Амос, той рязко се обърна към Жюно:

— Това е горгона!

Господарят на Берион се развика с все сила:

— Пазачи! Вдигнете огледалните щитове! В лагера е проникнала горгона!

За няколко секунди девойката се оказа обградена с огледала и се хвърли на земята, треперейки с цялото си тяло.

— Моля ви — изплака тя, — не ми причинявайте болка! Казвам се Медуза, сама съм и дойдох тук като приятелка. Не ми причинявайте зло, моля ви! Кажете на Амос Дарагон, че съм дошла да му помогна и че познавам приятеля му Беорф! Моля ви... моля ви... Повярвайте ми, не съм лоша...

Младата горгона изглеждаше искрена, но от предпазливост Амос нареди да ѝ завържат очите и да вържат здраво ръцете ѝ на гърба. Двама от рицарите, които я бяха придружили, с особена предпазливост изпълниха заповедта. После я сложиха до огъня, за да бъде на светло. Двайсетина войници обградиха Медуза и насочиха щитовете си към нея. Така горгоната не можеше да избяга, без да погледне собственото си отражение.

Още повече озадачен от това, че тя бе произнесла името на Беорф, Амос приближи до нея.

— Аз съм Амос Дарагон. Искаше да говориш с мен, слушам те.

— Да — отвърна тя. — Ето какво. Познавам Беорф. Дори аз съм тази, която го превърна в статуя. Не бързай да ме съдиш, нека ти разкажа моята история и ще разбереш по-добре обстоятелствата, при които се случи тази беда.

Смазан от новината, Амос се строполи на земята. Изобщо не трябваше да тръгва към гората Тарказис без приятеля си. Негова беше вината Беорф да е превърнат в камък. Беше го оставил сам срещу непреодолима опасност и сега горкото момче плащаше прескъпо цената на тази раздяла. За миг на Амос му се прииска да заповяда на рицарите да убият намясто младата горгона. Но не го направи.

— Продължавай — каза ѝ той, едва сдържайки сълзите си. — Слушам те.

— Магьосникът, когото се готвиш да убиеш, се казва Кармакас. Както и приятелят ти Беорф, той принадлежи към расата на човеко-

животните. Притежава способността да се превръща в змия и благодарение на силната си магьосническа дарба може да контролира всяко същество, което е родствено със змията. Така е и с косите на горгоните, заради които те са принудени да му служат като робини. Именно Кармакас ме изпрати тук, за да спечеля доверието ти и после да те превърна в каменна статуя. В подобна клопка попадна и твоят приятел. След като беше пленен от Кармакас, Беорф отказа да му каже къде е скрил медальона. Тогава ми бе заповядано да го освободя, за да спечеля доверието му. Когато това станеше, трябваше да му измъкна тайната. И така, освободих го и заедно отидохме да се скрием в една пещера, която на времето е била използвана от родителите му като склад за храна. По време на дългите дни, които прекарахме заедно, ние се опознахме. Трябва дори да кажа, че той много скоро се влюби в мен. Аз бях благоразумна, защото знаех, че за да научи къде е медальонът, Кармакас подслушваше всеки наш разговор и изчакваше удобния момент да нанесе удар. Когато доверчивият Беорф най-после ми разкри тайната, магьосникът излезе от сянката и заплашвайки да ме убие, принуди Беорф да му донесе медальона. Той се подчини и когато се върна, аз трябваше да го преобразя на статуя от камък. Едва след това почувствах колко много ми липсва. Не спирах да мисля за него. Оттогава всеки ден се връщам в пещерата, гледам застиналото му тяло и вече знам какво е приятелството... а може би и любовта. Тези чувства не съществуват при горгоните. За мен това беше едно невероятно откритие. Безкрайно съжалявам за извършеното и дойдох тук, за да изкупя вината си. Готова съм да изменя на Кармакас и да ти кажа тайните, които по-късно да използваш срещу неговите магически сили.

Амос беше дълбоко развълнуван от разказа на Медуза. Той помълча и въздъхна:

— Това няма да върне приятеля ми.

— Знаеш ли, той много ми е говорил за теб — отвърна младата горгона. — Знам, че лесно не се отчайваш и знам също един начин да му възвърна живота. Спечели тази битка, завладей отново града и ще ти върна твоя приятел такъв, какъвто го помниш.

— Как да ти имам доверие след всичко, което ми разказа? — попита Амос. — Защо да не мисля, че това е още една хитрина в полза на Кармакас.

— Остави ме да завърша разказа си и сам ще прецениш моята честност. Знам плановете на магьосника, както и че скоро ще ви нападне. Щом поемете по пътя за Брател велики, дори и да се криете, той ще усети присъствието ви и ще изпрати срещу вас хиляди силно отровни змии. Познавам тези твари и мога да ти кажа, че и от едно тяхно ухапване жертвата изпада в дълбока кома. После отровата бавно стига до сърцето и блокира всички артерии. Ухапанието го чака сигурна смърт. Знам също и това, че Кармакас има базилиск. Не мога да ти кажа какво е това базилиск, едва преди няколко дни чух да го споменава.

— Значи съм бил прав — смръщи вежди Амос. — Медальонът наистина е криел петльово яйце. Аз познавам магическите свойства на това ужасно животно.

— Толкова по-добре, защото Кармакас няма да се поколебае да го използва срещу вас. И това не е всичко. Зад градските стени двеста горгони чакат с нетърпение да се поразкършат, като влязат в бой. Те се отегчават и непрекъснато се карат и бият помежду си, за да се разсеят. Опранията оръжейната на рицарите и сега разполагат с мечове, лъкове, копия и боздугани. Изглежда, че ти и хората ти знаете тайната за това как се убиват горгони. Разбрах го, когато чух някой от вашите да дава заповед да се вдигнат огледалата... Знай, че това е и единственият начин да се възвърне живота на жителите на града. Всяка жертва, превърната в каменна статуя, незабавно се освобождава от проклятието, когато горгоната, която я е вкаменила, умре при вида на отражението си в огледало. Знаеш ли, съжалявам, че...

Амос я прекъсна:

— Ако разбирам добре, единственият начин Беорф да бъде освободен от проклятието е ти да се погледнеш в огледало?

Медуза отговори сериозно:

— Повярвай ми, знам как да освободя Беорф. Нека изкупя вината си и да ти помогна, и обещавам да ти върна приятеля. Смятай ме за твой съюзник, помощта ми ще бъде безценна. Имам няколко идеи за това как да заложим капан на магьосника. С моята информация и твоята хитрост ще накараме Кармакас добре да се поизпоти.

17

БИТКАТА

Точно преди изгрев-слънце армията на Рицарите на равнотеието, водена от господаря Жюно, пристигна под стените на Брател велики. Ноцта беше кратка за берионците. Тежки облаци скриваха небето. Бледата светлина от раждащата се зора правеше пейзажа около столицата още помрачен. Небето и земята сивееха. Злокобната атмосфера изпълваше с тревога и сърцата на рицарите. Дори Жюно се бе променил и бе загубил заразяващата си жизнерадост.

От върха на най-високата кула на замъка Кармакас ликуваше, докато наблюдаваше как армията на Берион заемаше позиция в полето. Магьосникът нежно галеше главата на базилиска си. Сложи го в една златна клетка в краката си и нежно му каза:

— Търпение, мъничкото ми, сссс, съкровище. Съвсем скоро ще дойде, сссс, твоят ред.

Магьосникът вдигна ръка. Концентрира се и започна да повтаря магическо заклинание на древен език. Рицарите в равнината видяха как над града започна да се образува черен облак. Жюно извика на хората си:

— Дръжте се здраво на седлата и се пригответе бързо да побегнете. Ако Амос не се е излъгал, лесно ще спечелим първия сблъсък!

Кармакас продължаваше със заклинанията си. Мощен вятър се вдигна над Брател велики и бавно придвижи облака към армията. Внезапно, на половината разстояние между крепостните стени и мястото, където стояха берионските рицари, облакът избухна с оглушителен гръм. Стотици усойници и кобри изпопадаха от небето като дъжд от гъмжащи и лепкави въжета. Част от конете се изправиха на задните си крака, други взеха да хвърлят къчове и мнозина от рицарите насмалко да хукнат в бяг. Жюно изрева, докато препускаше пред хората си:

— Останете на позициите! Останете на позициите!

Щом паднаха на земята, змиите запълзяха към армията, която стоеше на място. Движенията на влечугите във високата трева създаваха впечатление за океанска вълна, която се готви да се разбие в брега.

— Пригответе клетките! — заповяда Жюно.

Всички рицари сложиха ръка върху вратичките на клетките с изгладнелите мангусты. Змиите бързо приближаваха и вече бяха само на няколко метра от първата редица коне. От върха на кулата Кармакас се наслаждаваше на сцената. Той потриваше ръце и се смееше ехидно, уверен, че змиите тутакси ще унищожат дръзките човеци. Когато моментът настъпи, Жюно викна:

— Пуснете мангустите!

Вратичките на четиристотинте клетки, всяка с по една или две мангусты, едновременно се отвориха. Седемстотин седемдесет и седемте животинки, които не бяха хапвали почти нищо през последните дни, се нахвърлиха върху влечугите. По-пъргави от змиите, те скачаха във въздуха, умело отбягваха разнопосочните атаки на враговете и им нанасяха смъртоносни рани. Лапичките им с мълниеносна бързина приковаваха кобрите към земята, докато муцунките им, въоръжени със страховити зъби, ръфаха главите им. Мангустите хващаха усойниците за опашките и ги завъртаха във въздуха. Замаяни, змийчетата губеха рефлексите си и се оказваха приковани към земята и убити с едно стисване на челюстите. Макар и по-многобройни, влечугите бяха пометени. Нямаше нито накъде да бягат, нито къде да се скрият.

Битката не продължи и десет минути. В нея загинаха двадесетина мангусты. В тревата около оцелелите лежах безжизнени хиляди змии. Под изумения поглед на Кармакас започна пиршеството на мангустите.

Магьосникът кипеше от ярост. Той подскачаше на място, ругаеше на езика на нагите и невярващ на очите си, удряше главата си с юмруци. Как тази армия бе разбрала, че той възнамеряваше да изсипе дъжд от змии върху нея? Кармакас често беше използвал тази магия и малцина оцеляваха след нея! Като видя берионците, живи и здрави, да заемат отново позиция в равнината, той се усмихна със стиснати зъби.

— Сега, сsss, сега идва вашият, сsss, край! — изкрещя магьосникът.

Кармакас отбори клетката на базилиска, взе в ръце отвратителното създание и шепнешком му заповяда:

— Иди да смажеш, сссс, тази банда, сссс, смешници!

Амос и Медуза се бяха скрили във високите треви, недалече от стените на Брател велики. От това стратегическо място Пазителят на маските можеше прекрасно да наблюдава с помощта на далекоглед големите градски порти. Доволен от работата, която свършиха мангустите, той очакваше следващите събития без особено притеснение. С петела върху коленете си, беше готов да мине към втория етап на битката, убеден, че Кармакас е бесен от ярост и в най-скоро време ще пусне базилиска си.

Заел най-доброто място за наблюдение, Амос можеше ясно да преценява обстановката и да изпраща указания на Жюно чрез въздушна сфера. Внезапно градските порти се открянаха. Базилискът, голям колкото едра кокошка, излезе от града. Той напълно отговаряше на описанието, което момчето бе прочело в книгата. Тялото му наподобяваше това на змия. Имаше гребен на петел и човка на лешояд. Ходеше върху два мършави птичи крака без пера, като на пиле. Базилискът разпери крила. В този момент Амос и Медуза запушиха ушите си с гъсто тесто от папрат. Момчето произнесе няколко думи, които вятърът незабавно отнесе на Жюно. Владетелят на Берион извика:

— Запушете си ушите!

Без да се бавят нито миг, всички рицари също напъхаха топчета от папратово тесто в ушите си. Дотук всичко се развиваше според предвиденото. Нищо не бе оставено на случайността. Когато базилискът излетя, Амос видя как човката му се разтваря. Веднага разбра, че звярът надаваше парализиращия си вик. Медуза грабна далекогледа и кимна на момчето, за да потвърди, че войниците не бяха пострадали. Само конете стояха неподвижни.

Амос се концентрира и в дясната си ръка образува сфера за словесно общуване. После вдигна другата си ръка и духна вятър срещу базилиска, който размахваше криле с всичка сила, за да стигне до рицарите. Но и вятърът беше доста силен и базилискът практически стоеше на място. Амос трябваше да запази концентрацията си и да продължи да направлява въздушния поток. Преди да тръгне от Берион,

се беше упражнявал, ала това упражнение черпеше бързо цялата му енергия. Напрежението му причиняваше ужасно главоболие.

Базилискът продължаваше да прави усилия, за да се придвижи напред, но Амос му бе изпречил труднопреодолимо препятствие. Пазителят на маските се обливаше в пот. Трябваше да изчака удобния момент, когато петелът щеше да изкукурига. Дясната му ръка здраво държеше сферата, лявата бе все така вдигната, но краката му започнаха да отслабват. Петелът си стоеше и нехаеше. Постепенно Амос губеше контрол над вятъра, а базилискът печелеше преднина. За да го забави, Жюно даде знак и към летящата твар се понесе облак стрели, който я принуди да се олюлее.

Кармакас наблюдаваше спектакъла със стиснати зъби, а в ъгълчетата на устата му се събираше пяна. Не можеше да разбере как така се вдигна вятър и защо рицарите все още мърдаха. Полетя втори залп от стрели. Базилискът бе ранен в бедрото. Странно, но това сякаш удесетори силите му. Той използваше цялата си физическа мощ, за да се пребори с вятъра, и приближаваше армията на Берион.

Тъкмо тогава петелът реши да запее и нададе звънко „кукуригу!“. Предупреден от Медуза, която си бе отпустила ушите, Амос се извърна и затвори песента на петела в сферата. Тъкмо в този момент загуби концентрация и вятърът рязко спадна. Базилискът се устреми към рицарите. Погледът му подпали косите и брадите на мъжете. Нито един косъм не остана читав. Гривите и опашките на конете — също. На ръба на силите си, Амос все пак успя да запрати сферата по посока на базилиска и да извика:

— Хей, имам да ти казвам нещо!

Това, което последва, накара две едри сълзи на отчаян гняв да се изтърколят по бузите на Кармакас. Кукуригането на петела, затворено във въздушната сфера, стигна главата на базилиска и се вмъкна в ушите му. Само летящата гадина чу гласа на пернатото и както си летеше, избухна на няколко метра от Жюно. Победни викове се издигнаха откъм армията на рицарите, които с бурна радост си отпушваха ушите и се поздравяваха. Последваха възторжени прегръдки, потупвания и ръкостискания. Амос има сили само да се усмихне и падна в безсъзнание, изтощен от положените усилия.

Когато се събуди, до него беше Медуза. Той бе пренесен в набързо стъкмено скривалище и младата горгона бдеше над него. Под

качулката, която все така скриваше очите ѝ, тя тихо тананикаше някаква мелодия от нейния роден край.

— Какво стана? Къде съм? — попита Амос.

— Най-последно се събуди. Спиш от два дни — отвърна Медуза.

Амос скочи на крака като обезумял.

— Два дни? Спя от два дни?

— Да — потвърди горгоната. — Но не се безпокой, рицарите взеха нещата в свои ръце.

— Разказвай! Разкажи ми всичко, което се е случило, с най-големи подробности, моля те!

— Ситуацията е под наш контрол — започна Медуза. — След смъртта на базилика Кармакас пусна десетки питони и анаконди от стените на Брател велики. Бяха огромни и много силни. Тези змии са дебели колкото ствол на дърво. Рицарите, уверени и въодушевени от първите две победи, ги атакуваха. Беше много тежка битка и мнозина от бойците бяха ранени. Жюно беше невероятен! Даваше заповеди, нанасяше удари с меч си и сам унищожи цяла дузина от тези твари. Благодарение на него спечелихме битката. Няколко минути по-късно откъм замъка на Брател велики се усети лек земетръс. Никой не разбра защо и как се случи това.

— А сега какво става? — тревожно попита Амос.

— Рицарите работиха денонощно. Прокопаха окопи, вдигнаха дървени барикади, запалиха огромни огньове, които горят от зори до зори, и непрекъснато патрулират около града. Техните щитове-огледала постоянно са насочени натам и нито една горгона не смее да си покаже носа навън. Кармакас със сигурност крои нов план за атака срещу Жюно и хората му. Рицарите са преуморени и много от тях заспват на поста си. Градът не може да се превземе, защото стените му са твърде високи. Горгоните мятат стрели по всичко, което се движи в околността. Би било самоубийство да се приближите до града, а разбиването на градските порти е немислимо. Жюно вече не знае какво да прави. С нетърпение чака да се събудиш, за да измислите нова стратегия за атака.

— Много добре — въздъхна Амос. — За разлика от рицарите, аз добре си починах. Имам план. Кажете ми къде е Жюно — и за няколко часа ще приключим с тази битка.

* * *

Кармакас се прибра в лабораторията като зашеметен. За първи път в живота си бе загубил три последователни битки. Това бе неприемливо за един толкова силен магьосник като него. Изпитваше срам и чувството, че е загубил честта си. Беснееше и удряше по масата пред него. Заслепен от гняв, той не забеляза веднага, че стените на помещението се бяха видоизменили. Сега черепи и кости от човешки крайници украсяваха лабораторията му. Кармакас мигновено разбра, че Сет бе напуснал своя свят и бе дошъл да говори с него. Бавно се обърна и видя зад себе си златния трон. Седнал удобно, неговият бог го гледаше с презрение. Кръстоса крака и рече:

— Така ли се отнасяш към мен? Аз ти подарявам яйце от петел, а ти, жалко магьосниче, се оставяш да ти го откраднат някакви си Рицари на светлината. После, след много години, намираш моя скъпоценен подарък, за да създадеш и по най-жалък начин да съсипеш твоя базилиск. Как сега да ти имам доверие и да ти окажа своята милост?

Кармакас наведе глава и замоли прошка от господаря си:

— Аз, сsss, много съжалявам. Подцених моите, сsss, противници. Мислех, че...

Сет прекъсна ученика си и изрева гръмовно с глас, който накара земята да потрепери:

— Ти мислеше!... Чумата да те тръшне, червей такъв! Спечели тази война или ще те смачкам с крак, вонящо влечуго! Върви и се покажи достоен за божествената ми сила и за доверието ми!

Целият замък се разтресе и на места основите изпукаха. Стените от кости се изпариха и храмът на Сет изчезна. Остана само лабораторията на Кармакас. Той падна на земята, хванал глава в ръце, като трепереше от страх и гняв. След известно време нагата се съвзе, скочи, грабна книгата си с магии и започна да изучава няколко могъщи заклинания. Задълго не излезе от лабораторията си.

* * *

Докато Амос обсъждаше с Жюно своя план за превземане на града, Медуза тайно бе отишла в пещерата на Беорф. Момчето, все така вкаменено, предизвикваше жалост. Младата горгона нежно погали главата му и прошепна в ухото му:

— Скоро ще бъдеш свободен, Беорф. Знам, че можеш да ме чуеш. Тялото ти е от камък, но душата ти със сигурност още е тук, чака и се надява на освобождение. Идвам за последен път да те видя. Ти си първият и единствен приятел, когото съм имала през живота си. Вече никога няма да те видя, но трябва да знаеш, че ще те нося в сърцето си за вечни времена. Пази спомена за очите ми, ти си единственото същество, което ги е виждало. Благодаря ти за твоето приятелство и за твоята нежност, благодаря ти, че ми се довери. Ще бъда достойна за теб и за искрените ти чувства. Сбогом, мили приятелю!

Медуза целуна Беорф по бузата и напусна пещерата, дълбоко развълнувана от тяхната последна среща.

Горгоната се прибра в лагера на рицарите точно когато те се готвеха да проникнат в града. Нощта скоро щеше да настъпи и армията трябваше да действа бързо. Никой не бе забелязал отсъствието ѝ. Медуза видя, че берионците вече не носеха бойните си доспехи. Тайно бяха изработили кукли от клони, кал и дърво и ги бяха разпръснали пред града. Странните марионетки носеха техните ризници, каски и ботуши. Отдалече изглеждаха като истински хора. Разбира се, неподвижността им беше малко неестествена, но трябваше дълго да се взираш, за да забележиш измамата.

Амос поведе рицарите през тунела — същия, по който бяха минали с Беорф. Техният проход минаваше под стените на Брател велики. Медуза също го знаеше. Толкова пъти бе бягала през него, за да отиде в пещерата при вкаменения беорит. Рицарите вървяха в гъста колона, готови да запалят факлите, мушнати в коланите на кръста им, с меч в едната ръка и с огледален щит в другата. Всички щитове бяха видоизменени. Благодарение на кожените ремъци, рицарите можеха да ги носят на гръб, като черупка на костенурка. Цялата армия успя да мине незабелязана през тунела и да се скрие пълзешком зад стените на града. Амос се обърна към Жюно:

— Сега отивам в двореца с Медуза, тя ще ме заведе при магьосника. Чакай известие, ще ти кажа кога да нападнете.

Жюно тържествено стисна ръката на приятеля си:

— На вашите заповеди, Пазителю на маските! На добър час, Амос! Мисля, че Кривания щеше да бъде много доволна от избора си, ако можеше да те види как водиш тази битка.

— Благодаря, Жюно — отвърна момчето с усмивка. — Доскоро!

Медуза влезе в двореца редом с Амос. Момчето носеше ютена торба на главата си, а ръцете му бяха вързани на гърба. Младата горгона го водеше след себе си с въже. Тя се преструваше, че куца, и се облягаше на костения тризъбец като на бастун. Лесно мина през горгоните пазачки и се появи пред Кармакас.

— Плених Пазителя на маските, господарю. Идвам да ви го предам лично.

Магьосникът грубо я прекъсна:

— А защо не си го, сsss, превърнала в каменна статуя, както ти бях, сsss, заповядал?

— Силата му е голяма, татко, и не се поддава на магията ми — отговори тя, като наведе глава.

Кармакас пристъпи към Амос и смъкна торбата. Когато видя лицето му, избухна в презрителен смях:

— Това ли е той, сsss? Това ли дете, сsss, се осмелява да ми се противопостави? Хайде, сsss, ела тук и гледай, сsss, какво ще се случи скоро, сsss, с твоята армия!

Медуза се дръпна настрана, докато Кармакас тласкаше Амос към терасата на върха на най-високата кула на замъка.

— Наслади се на моята сила, сsss, и гледай как хората ти, сsss, умират!

Магьосникът вдигна ръка и произнесе магическо заклинание. От нивите около града бликна гъст дим, жълт и зелен. На половин левга околоръст плътен облак покри земята и част от гората. Горд със себе си, Кармакас доволно заяви:

— Който вдиша от този, сsss, въздух, веднага ще бъде отровен, сsss, и ще умре. Твоите рицари няма дълго да се, сsss, съпротивляват.

— Моите рицари са непобедими, Кармакас — спокойно отвърна Амос. — Погледни добре, те още си стоят на краката!

Пазителят на маските се съсредоточи и със силата на волята си вдигна вятър. Бризът леко побутна гъстия облак и магьосникът видя в

далечината как всички рицари стояха на местата си. Не бяха мръднали и на педя. Отровата ни най-малко не им бе подействала.

— Кой си ти, млади човече, сссс? Кой те изпраща и, сссс, как обезвреждаш моите силни магии? — попита магьосникът, като полагаше неистови усилия да запази спокойствие.

— Аз съм Амос Дарагон, твоят най-лош кошмар! — отговори му той с жестока усмивка.

— Много добре, сссс, ще видим, сссс, какво ще направят рицарите ти сега срещу това, сссс!

Кармакас нареди на Медуза да пази пленника и излезе от помещението. После заповяда на армията от горгони да се събере срещу градските порти. Амос протегна ръка и образува сферата на словесното общуване, с която веднага изпрати послание до Жюно.

„Мисля, че готвят атака, така че действайте!“

Жюно също видя как горгоните се събираха пред портите на града в сивите сенки на слънчевия залез. При неговата команда рицарите тихо тръгнаха напред. Доколкото можаха, през разрушените къщи и разбитите улици те образуваха полукръг около тези създания. Нито едно не трябваше да се измъкне живо. Берионците бяха уморени и напрегнати, но знаеха, че ако спечелят тази последна битка, можеха да се наспят и да си вървят у дома.

Кармакас си проби път до средата на горгонската армия и каза:

— Сега ще изтребите до крак, сссс, тази жалка армия, сссс! Вдигнете, сссс, решетката!

Преди още да се е задвижил механизмът за отваряне на решетката, Жюно извика на хората си:

— Факлите!

Близо четиристотин факли едновременно се запалиха. Горгоните нададоха вик на изненада и Кармакас им заповяда веднага да нападнат нашествениците. Рицарите пристъпиха към горгоните, като вървяха заднишком. Огледалните щитове бяха на гърбовете им, а с дясната си ръка вдигнаха факлата, за да направят повече светлина. Мъжете вървяха благодарение на малко огледало, което държаха с другата си ръка.

Десетки горгони едновременно видяха отражението си. С ужасяващи викове на болка вътрешностите им се разкъсаха и те се разпаднаха на прах. Жените с коси-змии бяха обкръжени от огледала.

За да избягат, вдигнаха решетката. Петдесетина рицари ги очакваха от другата страна, образувайки стена от отразяващи щитове. Този последен удар остави на място още много жертви. Около магьосника горгоните падаха една след друга. Рицарите все повече затваряха кръга и всички създания, които търсеха изход, бяха осъдени на смърт. Кармакас се преобрази на гигантска гърмяща змия и успя да се измъкне. Магьосникът бързо се отправи към кулата. Побеснял, не спираше да повтаря: „Ще те убия, мръсен Пазител на маските, ще те убия!“. Само Жюно не бе намерил джобното си огледалце по време на битката, за да направлява стъпките си.

От високата кула Амос и Медуза наблюдаваха поражението на горгоните.

— Благодаря ти, Медуза — обърна се към нея момчето. — Благодарение на теб стотици човешки живота ще бъдат спасени и този град ще се възроди.

— Сега трябва да ти кажа нещо важно, Амос — отвърна тя. — Има само един начин да върна живота на нашия приятел. Ти знаеш този начин толкова добре, колкото и аз. Не мърдай и чуй какво ще ти кажа.

Младата горгона се отдалечи от Амос. Ръцете ѝ трепереха, а краката ѝ сякаш трудно я издържаха.

— Знам какво искаш да ми кажеш, Медуза, и никога няма да те принудя да погледнеш отражението си. Сигурно има и друг начин да върнем живота на Беорф. Заедно ще го открием.

— Знам какво говоря, Амос. Знам и това, че ти никога няма да ме принудиш да направя нещо, което не искам. Никога няма да ме принесеш в жертва, за да спасиш приятеля си. През тези няколко дни, които прекарахме заедно, ние се прибързахме един към друг. Ти, аз и Беорф можем да направим непобедим отбор. Само че с времето осъзнах, че истинското приятелство понякога предполага да се жертваш за другия. На това ме научи Беорф, докато гледаше в очите ми. Той спокойно можеше да ме удари с лапа и да ме убие с мощните си нокти. Не го направи заради приятелството си към мен. Дори след моята измяна той остана верен на себе си, верен на чувствата си към мен. С вас двамата разбрах какво е да си приятел. Това е най-хубавото нещо при хората и сега е мой ред да покажа човечност. Кажи на Беорф, че отнасям спомена за него със себе си в отвъдното.

Тогава Медуза извади от малка торбичка джобното огледало на Жюно. Амос скочи напред, за да спре горгоната. Твърде късно. Тя вече се бе погледнала. Преди да се разпадне на прах, Медуза успя да промълви:

— Вярно е, Беорф, очите ми наистина са красиви!

В този миг Кармакас се появи в пролуката на вратата и се нахвърли на Амос. Той инстинктивно сграбчи тризъбеца и на косъм избягна зъбите на гигантската гърмяща змия. Втора атака на животното го повали на пода. Той се изгърколи встрани, освободи се от магьосника и каза на тризъбеца си:

— Ако умееш нещо изключително, сега е моментът да ми го покажеш!

Амос хвърли с все сила тризъбеца към змията. Тризъбецът лекичко се заби в тялото на влечугото. Защитен от люспест слой, който образуваше същинска броня, Кармакас се подигра на момчето:

— Да не би да искаш, сссс, да ме победиш с това? Ще те изям, сссс, целия!

Докато се хвърляше към момчето, магьосникът внезапно се замая. Тризъбецът, който беше останал забит в плътта му, засвети с бледосинкава светлина. Кармакас повърна солена вода. Амос видя пред очите му да става същинско чудо. Тризъбецът бавно проникна в тялото на змията. Подът на стаята се втечни, а стените се покриха с влага. От табана се ливнаха водопади. От паркета изникнаха две сирени и хванаха Кармакас. Обвиха го в мрежа от водорасли, без да погледнат Амос, който стоеше прав сред водата и гледаше сцената с недоумение. Сирените завлякоха голямата змия в пода и изчезнаха така бързо, както се бяха появили. Водата се оттече също толкова бързо. За миг залата придоби обичайния си вид. Само едно джобно огледалце остана да лежи на пода.

18

БАРТЕЛЕМИ, ВЛАДЕТЕЛЯТ НА БРАТЕЛ ВЕЛИКИ

Беорф отбори очи с ясното усещане, че е спал с години. Седна на земята, за да дойде на себе си. Стомахът му крещеше от глад. Докато хапваше лешници, се опита да си спомни какво се бе случило, преди да бъде превърнат в камък. Засега в главата му беше само образът на младата горгона. Беше сънувал Медуза, която галеше лицето му. Неведнъж нежният ѝ глас го бе милвал насън. Беорф напълно бе загубил представа за времето. После си припомни Кармакас. Също и приятеля си Амос, който бе тръгнал, за да изпълни мисията си. Всичко в главата му се блъскаше във вихър от спомени. Реши да излезе от пещерата и тръгна безцелно из гората.

* * *

Всички жители на Брател велики, Рицарите на светлината, селяните и търговците поеха по пътя, край който бяха наредени като статуи, и се отправиха към града. Те бяха горещо посрещнати на градските порти от берионците. Всички горгони бяха превърнати в прах и злата магия вече беше само лош спомен.

В центъра на разрушения град се събра огромно множество. Жюно, прав върху импровизиран подиум, взе думата:

— Жители на Брател велики! Аз, Жюно, предводител на Рицарите на равновесието и господар на берионските земи, обявявам този град за свободен! Ние победихме злото и ви освободихме от властта на горгоните. Сега ви предлагам да ви помогнем да възстановите града си в хармония и взаимно уважение.

Един мъж от тълпата извика:

— Вървете си! Тук има само един господар и това съм аз!

Йон Пречистващия тръгна към подиума.

— Никой не може да казва на Рицарите на светлината какво и как да правят. Сега си тръгвайте и ни оставете да построим града наново, както ние си искаме.

В тълпата се надигна ропот. Жюно вдигна ръка, за да възстанови тишината.

— Трябва да знаете, граждани на Брател велики, че именно заради бившия ви владетел вие за малко не загубихте живота си! Йон Пречистващия чудесно знаеше, че един могъщ магьосник го търси. Той скри истината от вас. И тази лъжа можеше да ви струва вашата гибел. Истинският рицар никога не лъже, а този мъж ви е лъгал в продължение на много години. Длъжен съм днес да ви кажа нещата съвсем ясно, за да разберете правилно моите намерения. Горещо желая да присъединя територията на Брател велики към тази на Берион. Заедно ще създадем обширно кралство...

— Млъкнете и незабавно си тръгвайте! — ревна Йон и извади меча си. — Повече няма да търпя такива оскърбления!

На свой ред, Бартелеми пристъпи напред и заяви:

— Йон, не трябва ли да чуем какво ни предлага този човек? Ние му дължим живота си и без неговата храброст този град все още щеше да е в ръцете на врага. От уважение към подвизите на хората му и от благодарност към тях аз съм готов да положа пред него клетва за вярност. Няма нищо лошо да служиш на по-силния. Когато един господар е справедлив и добър, рицарят трябва да се подчинява и да признае стойността на този, който му предлага съюз.

— Предател! — ревна Йон. — Говориш като баща ти! Щом днес ще откриваме картите си, ще ти кажа, че аз го убих със собствения си меч. Бяхме заедно, когато медальонът попадна в ръцете ми. Баща ти искаше веднага да го разрушим. Аз отказах. Искях да запазя трофея за себе си. Той ме предизвика на дуел и аз пролях кръвта му. Сега заповядвам да бъдеш изгорен жив за измяна към господаря ти! Рицари на светлината, хванете го незабавно!

Рицарите се спогледаха объркани. Един от тях заяви:

— Изгорихме достатъчно невинни! Аз съм с Бартелеми! Ако наказвате него, накажете и мен, защото се уморих да се подчинявам на Йон Пречистващия.

Друг Рицар на светлината се приближи до Бартелеми, сложи ръка на рамото му и каза:

— Познавам този човек от най-ранното ми детство и вярвам, че той е напълно подходящ да бъде нашият нов господар! Аз подкрепям съюза с нашите спасители, приятелите ни от Берион.

Тълпата бурно изръкопляска и всички Рицари на светлината застанаха зад новия си предводител Бартелеми. После Жюно отново помоли за тишина.

— Току-що Брател велики си избра нов господар! Бартелеми, ела при мен на подиума и приеми поздравленията на твоя народ! В този ден аз те уверявам в приятелството и верността на Берион. За да улесним връзките помежду ни, ще построим истински път между двете кралства. Ще работим заедно за благоденствието и благосъстоянието на нашите хора.

В пристъп на ярост Йон вдигна меча си, за да удари Бартелеми, ала бързо бе обезвреден от гвардейците на Жюно. Бартелеми се намеси:

— Оставете го! Задето си убил баща ми, Йон, те осъждам на изгнание. На челото ти ще бъде татуирана думата „убиец“, за да може всички да виждат какъв човек си. Отнемам ти също и рицарското звание. Никога никой в това кралство няма вече да бъде изгарян и ние ще построим този град върху нови основи.

* * *

През това време Амос търсеше приятеля си Беорф сред тълпата. Като не го откри, реши да излезе извън града. За щастие пълнолунието му даваше възможност да различава ясно всичко наоколо. Както ходеше из полето, най-после видя Беорф да излиза от гората. Втурна се към него, като го викаше по име. Двамата приятели, обезумели от радост, че се виждат пак, се хвърлиха в прегръдките си.

— Амос, приятелю! — извика Беорф. — Как само се радвам да те видя! Търсех Медуза, новата ми приятелка. Толкова искам да те запозная с нея, ала тя изчезна. Но беше с мен... Магьосникът беше този, който...

— Беорф, знам, че имаме да си разказваме много неща — прекъсна го Амос. — Хайде да седнем и аз ще ти разкажа най-красивата история за едно приятелство, която съм чувал.

И Амос разказа на Беорф за изповедта на Медуза. Каза му и това, че тя се бе пожертвала заради него. Беоритът не можа да сдържи сълзите си.

— Няма никога вече да я видя, нали, Амос?

— Така е, Беорф. Настъпи тежка тишина.

— Беше толкова мила и красива — промълви след малко Беорф. — Обичах я. Прекарах с нея най-прекрасните дни в живота си. Очите й... Трябва да си видял очите й...

— Признавам, че направих всичко възможно да не ги видя... Хайде, ела, приятелю. Да се връщаме в града, имаме нужда от развлечения.

По пътя Беорф си спомни, че последния път, когато бе видял Амос, той тръгваше за гората Тарказис.

— Кажи ми, Амос, знаеш ли вече какво е Пазител на маските?

— О, и още как! Погледни това!

Момчето се концентрира, протегна ръка и бавно я вдигна нагоре. Лек ветрец обгърна двамата приятели.

* * *

Белязан с неизтриваем надпис на челото, Йон Пречистващия бе затворен в дървена клетка, която отнесоха чак до границите на кралството. След като го пуснаха на свобода, бившият владетел на Брател велики тръгна по пътищата като просяк. Заради надписа, който издаваше що за човек е, той бе гонен от всички села, през които минаваше.

Една нощ, докато навлизаше, без да знае, в кралство Омен, притежание на владетеля Едонф, Йон видя малък храм. Влезе вътре с надеждата, че ще може да си почине. По гърба му пробягаха тръпки, когато разбра, че стените и носещите греди на сградата бяха направени от човешки кости. Пред него на златен трон седеше създание с глава на змия. Кожата му беше светлочервена, а ръцете му приличаха на орлови крака.

— Кой си ти и какво правиш тук? — храбро попита Йон.

— Аз съм Сет и имам едно предложение към теб. Подарявам ти този меч, благородни рицарю. Той разсича броните и отравя всеки, до когото се докосне. Един владетел като теб не може да живее без кралство. Бъди мой слуга и ще ти дам власт и богатство. За моя прослава ще превземеш земите на Омен и ще убиеш владетеля Едонф.

— Ами ако откажа? — попита Йон лукаво.

— Е, ако не приемеш моя дар, ще се върнеш към жалкото си просешко съществуване и ще умреш беден, гладен и забравен. Завземи кралството Омен и след това ще ти дам възможност да си отмъстиш на Бартеlemi и Жюно. Ще възвърнеш старите си земи заедно с тези на Берион. Интересува ли те предложението ми?

Йон се усмихна широко, протегна ръка и рече:

— Дай ми този меч, Сет! Чака ме много работа!

МИТИЧНИ СЪЩЕСТВА

БОЖЕСТВА

Бялата дама: Бялата дама е позната от приказките и легендите на много култури. Тя помага на хората да изпълнят предназначенията на съдбата.

Сет: в египетската митология той е Бог на Мрака и Злото. Египтяните го свързвали с пустинята и често го изобразявали като въображаемо същество или човек с глава на чудовище. Легендите го свързват също с облика на крокодил, хипопотам и различни пустинни животни.

СЪЗДАНИЯ ОТ ЛЕГЕНДИ И ПРЕДАНИЯ

Базилиск: в Европа, Близкия изток и страните от Северна Африка базилискът е описван като едно от най-отвратителните създания на този свят. Като се има предвид, че всички, които са имали нещастieto да се срещнат с базилиск, са загинали, истинският му външен вид е обект на противоречиви описания. През 1553 г. В своята „Универсална космография“ ученият Мюнстер му приписва осем крака и нито едно крило. В големия дворец в Банкок, в Тайланд, според разказите на пътешественици, може да се види статуя, изобразяваща истински базилиск.

Горгони: Горгоните са същества от гръцката митология. Според митовете те обитават сухите планински масиви на Либия. В началото били три сестри — Стено, Евриала и Медуза. Само Медуза, най-известната горгона, била смъртна. Тя била обезглавена от героя Персей.

Мерени: С това име в Ирландия наричат някои морски обитатели. Те лесно се различават от другите водни обитатели по червената шапчица с пера, която никога не свалят. Тази вълшебна шапчица им помага да се връщат в океанските дълбини, където са жилищата им. Женските мерени са много красиви, а появата им се смята за предзнаменование за буря. Понякога мерените излизат на брега във вид на дребни животни без рога.

Наги: Нагите са човеко-животни, които могат да се превръщат в змии. Онези, които живеят в пустинята, се наричат лами, а същинските наги се свързват по-скоро с водната среда. На дължина могат да достигнат 4,60 м в змийската си форма и живеят близо четиристотин години. Обитават Сахара, Индия и Южна Азия.

Сирени: Произходът на тези морски създания е неясен. Още от древността те присъстват в приказките и легендите на много народи. Общото при всички е, че това са много красиви жени с рибя опашка, които омайват моряците и отвеждат корабите им към скали и рифове.

Фея: Феите присъстват в много култури, най-вече в европейските. В преданията на отделните народи те са различни на

ръст. Легендите разказват, че всяка фея съответства на някое цвете. Тези създания са пазители на природата и не са подвластни на времето.

Човеко-животно: Човеко-животните присъстват в преданията на всички народи. Най-известният им представител е върколакът. Понякога добри, понякога лоши, човеко-животните се делят на раси и видове. Често пълнолунието играе роля при превъплъщението на човек в животно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.